JURĂMÂNT DE ÎNCREDERE
OLIVIA RUPPRECHT

PROLOG

— Mulţumesc pentru cărţi, Aaron. Dar cel mai mult îţi mulţumesc pentru rochia minunată. Îţi place? Addy intrase în micul grajd, cu paşi repezi, zdrobind fânul proaspăt în învălmăşeala bocancilor negri. Câteva fire rămaseră prinse în tălpile dezlipite de feţele din piele. Fata ar fi trebuit să pară caraghioasă, sau un pic demnă de milă, încălţată cu bocancii ăştia oribili, uzaţi, şi îmbrăcată cu rochia de plajă din bumbac simplu, pe care el o adusese la Half-Moon Hollow de la New York. „*Ţinutul lui Dumnezeu*", sau cel puţin aşa îl numeau localnicii. Dar pentru cineva din afară, chiar dacă ridicat prin propriile puteri, acest ţinut ascuns al munţilor Appalach se dezvăluia mai degrabă prin imaginea unei perechi triste de încălţări: un decor superb, care ascundea sărăcie şi mândrie.

Nu, Addy nu părea nicidecum caraghioasă sau demnă de milă şi, pe moment.

Aaron îşi dori ca lucrurile să fi stat aşa.

Unde a dispărut puştoaica? Doar coama sălbatică a părului ei negru o dădea de gol că ar fi încă acel copil pentru care el avusese întotdeauna o afecţiune deosebită. Era uimit cât de mult se maturizase fata, de la ultima lui vizită de acum doi ani, când ea era încă o copiliţă de doisprezece ani. Acelei fetiţe îi adusese el rochia, nu acestei femei-copil, cu trup viguros şi feminin.

Lui Aaron începu, brusc, să-i pară rău că îi dăduse darul secret în acea zi, mai devreme. Mai ales acum, când era noapte şi rochia i se mula pe corp, dând un plus de graţie mişcărilor ei, pe măsură ce venea mai aproape. Tânăra făcu o piruetă, iar poalele rochiei se răsuciră, dezvăluindu-i picioarele lungi.

— Deci? îţi place ce vezi?

— Este… Uluitor, riscant, îşi zise. Cu două mărimi mai mică şi total nepotrivită.

Dumnezeule, dacă vreunul dintre băieţii de pe aici o vede îmbrăcată în chestia asta, va umbla după ea ca un câine în călduri. Nici chiar el, care fusese cândva mentorul unor astfel de aventuri, nu era imun.

Ceva instinctiv, tulburător, îl făcea să tremure pe dinăuntru. Era tentat să-i spună lui Addy să plece acasă şi să nu îndrăznească să mai îmbrace rochia aceasta vreodată. Dar ea arăta atât de plină de speranţă, de aşteptare, dorea atât de evident aprobarea lui, încât Aaron nu se simţea în stare să-i rănească sentimentele.

— Rochia arată bine pe tine, Addy.

— Sunt teribil de fericită că-ţi place. Îi dărui un zâmbet strălucitor, apoi privirea îi alunecă în jos, admirându-şi corsajul. Aaron îşi dădu seama că şi el făcea acelaşi lucru: îi admira bustul. Este drăguţ, nu-i aşa?

Drăguţ? Atât de drăguţ, încât reacţia lui, pur masculină, îl zdruncină. O dovadă indiscutabilă că obţinuse ceea ce dorise, venind aici, erau pânzele şi argila de modelaj pentru atelierul lui din Soho, cumpărate cu moştenirea primită. Şi ce moştenire, se gândi el, în timp ce Addy se apropia, un ţinut natal, unde atracţia lui pentru o persoană mult mai tânără nu era deloc neobişnuită.

Părul ei lung, până la brâu, întunecat asemeni unei nopţi fără lună, se unduia în acelaşi timp cu şoldurile. Mergea cu un fel de mândrie distantă, paşii ei erau o alunecare neauzită, echilibrată, cumva sinceră şi îndrăzneaţă, în acelaşi timp. I se potrivea. Cât despre incitarea pe care o stârnea în el, lui Aaron nu i se potrivea de fel. Îşi făcu de lucru aprinzând încă o lampă, apoi o privi cu severitate.

— N-ar trebui să fii aici, Addy.

Ai deja necazuri că te strecori să mă vezi în timpul zilei. Dacă ai tăi ar şti că te-ai furişat aici, ca să cauţi pe cineva din familia Breedlove, la o oră atât de târzie de noapte, ar fi foarte necăjiţi. Foarte necăjiţi.

— Ei, ar face un pic de atmosferă, mi-ar da de lucru în gospodărie, cât să-mi ajungă până mai îmbătrânesc. Dar nu se pot supăra de ceva ce nu ştiu şi excepţie făcând cazul în care le-ai spune tu, sunt în siguranţă. Siguranţă nu era ceea ce simţea el în acel moment. Şopronul, care aparţinea tatălui lui, era micuţ, ţinând seama de faptul că Judson Breedlove era conducătorul clanului ce stăpânea această parte din ţinut. Dar cu cât Addy venea mai aproape, cu atât locul părea mai mic. Iar în momentul în care ea îşi plimbă două degete

în sus, pe pieptul lui, nu mai rămase aproape deloc spaţiu pentru respirat. Aaron trase adânc aer în piept. Mirosul proaspăt de ploaie şi flori sălbatice îi incita simţurile până la un punct periculos şi simţi nevoia instinctivă să-i atingă părul ce mirosea atât de bine, în timp ce conştiinţa îi cerea să pună capăt acestei stări, cât mai repede.

O prinse de încheietura mâinii. Atingerea inocentă nu-l făcu să se simtă deloc inocent. Un curent de căldură sexuală îl străbătu, senzaţie ce nu ţinea cont de diferenţa de vârstă sau de societatea care o dezaproba. Nu era deloc potrivit ca el să simtă în felul acesta. Nu era potrivit nici pentru Addy să-l tenteze în felul acesta. Dar ea nu era decât o simplă munteancă ce-şi încerca farmecele cu un bărbat de lume şi nu avea idee că s-ar putea să dea de necaz.

— Te joci cu focul, o avertiză el încetişor. Ai grijă, Addy, s-ar putea să te arzi.

Ea îi răspunse lingându-şi un deget şi apăsându-l apoi pe buzele lui, cu un sunet moale:

— Sss! Nici lui nu i-ar fi reuşit mai bine. Privind în jos către ea, roşeaţa care îi îmbujora obrajii îi aduse aminte de merele rumenite la soare, ochii ei albaştri scânteiau de intenţii şi invitaţii intime, iar el încerca să fie destul de tare în faţa provocării ei.

— Ştii, Addy, când am cumpărat rochia, habar n-aveam că te-ai transformat într-o tânără atât de tentantă.

— Dacă nu lăsam să se vadă? Ai fi dăruit lucrul ăsta drăguţ surorii tale sau m-ai fi luat la goană?

— Ştii doar că m-ai găsit când nimeni nu se uita. Noi am fost întotdeauna ceva special, unul pentru celălalt. Eu îţi spuneam poveşti despre marele oraş. Tu îmi cântai acele melodii pe care le compui atunci când sunt plecat. Şi, trebuie să recunosc, sunt uimit de cât de mult ai crescut, de la ultima mea vizită.

În timp ce îşi lăsa privirea în jos, atrasă de imaginea ispititoare a sânilor ei, care se vedeau din corsajul alb, se întrebă, brusc, ce avea de gând să facă. Dar Addy era atât de specială, atât de diferită de cei din jur, încât el îi dori ceva mai bun decât ar fi putut să-i aducă comportamentul îndrăzneţ. Abţinându-se de la orice intenţie

necuviincioasă, apucă o şuviţă din părul ei catifelat, apropiindu-i faţa de a lui.

— Ai fost sărutată vreodată? întrebă el, aspru.

— Nu, nu, răspunse ea, cu un suspin seducător şi plin de inocentă nerăbdare, ce îl prinse, suindu-l în zone pe care se lupta să le ignore. O mulţime de băieţi au încercat, dar nu te sinchişi de asta. Eu, însă, aşteptam. Tânăra îşi trecu limba peste buzele pline, care erau provocatoare fără să aibă nevoie de ruj, chiar dacă fata ar fi făcut rost de unul. Eu te aşteptam pe tine, Aaron. În fiecare noapte visez despre tine, despre noi. Adorm cu păpuşa aia, vreau să spun aceea pe care mi-ai adus-o.

Vezi? Am început până şi să vorbesc altfel, de când studiez cărţile pe care mi le-ai dăruit. Vreau să te fac mândru de mine, să dovedesc că pot învăţa să fiu ca tine.

— Nu vrei să fii ca mine, crede-mă pe cuvânt. Ştiind cât de plin de defecte umane era, el se simţea, în acelaşi timp, şi minunat şi nedemn, pe când ea continua să-l privească de parcă ar fi fost vreun zeu. Fii tu însăţi şi fă-ne mândri pe amândoi, stând departe de necazuri. Să vii aici în felul ăsta, să vii la mine, nu este o mişcare deşteaptă. O zgâlţâi, făcându-i părul să unduiască peste mâinile lui, care tremurau.

Am douăzeci şi cinci de ani, fetiţo, nu şaisprezece. Consideră-te norocoasă că mai am ceva scrupule şi mai multă minte decât tine. Ar trebui să-ţi vii în fire.

Addy, înainte să dai de necaz cu vreun băiat care nu are nici ambiţia şi nici stăpânirea necesară, ca să refuze ce ai tu de oferit. M-ai înţeles?

Ea îşi apăsă palmele pe pieptul lui, dezmierdându-l.

— Ce am înţeles este că inima îţi bate asemeni ploii pe un acoperiş de tablă. Poate că ai devenit un străin, dar în venele tale curge sângele tatălui tău. Când el a fost fiul ales, şi-a luat ca soţie o femeie din vechiul clan McDonald, iar ea era doar cu un an mai vârstnică decât mine. Priveşte-mă, Aaron, priveşte-mă bine şi spune dacă ceea ce vezi este o fetiţă. Sau vezi o femeie destul de matură pentru, a purta copii, a

îngriji o casă şi a munci la câmp? Ţineam la tine când eram copil; dar acum sunt femeie. *Îndrăgostită*. De tine.

— Nu ştii nici ce spui, nici ce faci. Dorise ca vorbele să-i sune amabil, dar ele ieşiră tăioase, adresate mai mult lui. Ar trebui să pleci, spuse, răguşit. Du-te acum înainte de a face situaţia şi mai rea decât este deja.

— Dar eu te iubesc, declară ea cu pasiune, trăgând de cămaşa lui. Şi te doresc cu patimă.

— La naiba, ai spus destul! împingându-i mâna la o parte, Aaron se blestemă pentru tentaţia pe care o simţea pentru ea, pentru provocarea de a-i mângâia spatele şi de a-i lipi buzele de ale lui. Înfrânându-şi puternica dorinţă, izbucni: Tu nu mă iubeşti. *Nu se poate*! Copilă, nici măcar nu mă cunoşti.

— Nu-i adevărat; nu-i deloc adevărat. Te cunosc mai bine decât oricine din vale.

Eşti bun şi drăguţ şi…!

— Plin de temperament, nu? Fii deşteaptă şi mergi acasă. Dacă nu, s-ar putea să afli că pot fi oricum, în afară de „bun" şi „drăguţ". Apoi îi arătă cu degetul uşa din bârne pe care ea o închisese când intrase. Lasă în urma ta dâre de lignit şi nu-ţi mai plimba niciodată coada pe sub nasul meu, sau altfel o să-ţi tăbăcesc pielea înainte să apuce tatăl tău s-o facă. Eşti surdă, fato? Am spus să pleci!

Propriile cuvinte îi bubuiau în cap ca un ecou mocnit. Petrecuse opt ani, încercând să se rafineze, croindu-şi drum în lumea artelor, în virtutea aceloraşi rădăcini vechi pe care încerca, cu disperare, să le lase în urmă. Acum, din cauza lui Addy, bătrânele rădăcini i se încolăceau pe picioare, făcându-l să se teamă că se va împiedica şi va cădea. Peste Addy. Peste ea, ca şi când ar fi fost o femeie adevărată, nu una în devenire, al cărei viitor şi perspective erau umbrite de această societate izolată, închisă. Ea îşi fixă privirea în ochii lui, în timp ce se lăsă să alunece uşurel în genunchi. Cu mâinile ridicate într-un gest de implorare, continua să-i ţină privirea captivă, cu a ei, cerându-i parcă s-o vadă aşa cum era.

Mândră. Matură. Senzuală şi de o pură frumuseţe. Dar era o

încăpăţânare de neclintit, o voinţă ce rivaliza cu a lui, care îl făcea să simtă o invidie respectuoasă.

— Nu e nevoie să mă iubeşti şi tu, Aaron, pentru că iubesc eu destul pentru amândoi. Ia-mă cu tine. Te rog. Du-mă de aici în lumea unde pleci. N-o să-ţi fiu o povară, îţi promit. O să-ţi gătesc, o să-ţi fac curat în casă, o să-ţi spăl hainele. Şi dacă nu vrei să te culci cu mine până când crezi tu că este momentul potrivit, poate c-o să mă iubeşti totuşi, n-o să mă împotrivesc…

— Nu. Refuzul lui categoric coincise cu o crispare interioară dureroasă. Legăturile de sânge dintre ei erau îndepărtate, dar erau strâns legaţi de dorinţa comună de a fi împreună. O dorinţă mai puternică chiar decât pământul bogat şi duşmănia de moarte ce dura de secole şi care lega clanurile McDonald şi Breedlove, asemeni unui cordon ombilical comun. Era puternic mişcat de Addy. Şi cu toate că încercase, nu se simţea în stare s-o îndepărteze cu răutate.

— Îmi pare rău, îi spuse. Pentru că ştiu ce simţi, ai sentimentul că eşti într-o capcană, crezi că vei înnebuni înainte de a găsi o modalitate de ieşire. Dar eu nu sunt calea ta de scăpare, Addy McDonald. Nu pot fi, necontând cât de mult aş dori eu ca lucrurile să poată fi aşa.

— Dar tu poţi face să devină realitate ceea ce îţi doreşti. Tu poţi face orice, Aaron.

Oricare dintre locuitorii acestor dealuri, dacă are cel puţin o brumă de minte, îşi dă seama de acest lucru. Gândeşte-te numai la felul în care ai fugit, cu tatăl tău care ţipa în urma ta, iar atunci când te-ai întors, ai făcut-o în propriul tău avion! Şi hainele alea grozave pe care le porţi, toate cadourile minunate pe care le-ai adus din alte părţi de lume şi…

— Addy, ridică-te. Când el încercă s-o salte în picioare, îi simţi pielea netedă ca argila, maleabilă. Doamne Dumnezeule, cu ce greşise ca să merite una ca asta? Cum de putea să îndure strânsoarea braţelor ei în jurul picioarelor, obrazul ei apăsat pe pulpă, în timp ce ea îi mulţumea iar şi iar pentru cărţi, reviste cu poze…?

— Şi, Aaron, o, Aaron, locurile unde merg în gând cu tine;

întotdeauna cu tine. Închid ochii şi suntem împreună pe un vapor, sau desculţi pe nişte nisipuri atât de albe, încât strălucirea lor răneşte privirea, sau… sau, câteodată, mă văd împreună cu tine într-o cameră atât de frumoasă de nu-ţi vine să ieşi din ea. Nu mă lăsa aici, se rugă tânăra. Putem pleca împreună. În noaptea asta. Să fugim şi…

— Şi familiile noastre ar avea un motiv de ceartă. Armistiţiul este greu aşa cum e, ştii asta. N-am de gând să-i dau tatălui meu un nou motiv de supărare. O mângâie pe cap, încercând să-i ofere alinarea şi înţelegerea de care era în stare, pentru că îi spulbera visele. Apoi, acolo unde locuiesc eu acum, un bărbat nu poate lua o minoră fără ca autorităţile să nu ceară nişte explicaţii. Şi chiar dacă nu ar face-o, am o carieră în care nu este loc şi pentru tine. Ştiu că ceea ce-ţi spun sună ca o cruzime, dar aşa stau lucrurile. Încearcă să înţelegi. Chiar dacă nu poţi, va trebui să accepţi refuzul meu ca fiind răspunsul final.

— Înţeleg perfect. Se ridică în picioare ştergându-şi lacrimile de pe obraji cu dosul mâinii. Sunt nişte motive destul de bune, învăluite în minciuni. Ţi-e ruşine de locul de unde vii şi de noi, cei care trăim aici. Asta este. Ţi-ai făcut o viaţă nouă şi însorită, Aaron Breedlove, şi nu vrei ca cineva din trecutul tău să-ţi reamintească de cel care eşti pe dinăuntru… sau să scoată la lumină ce ascunzi de ochii altora.

Addy îşi ridică obrazul către el, implorându-l parcă s-o contrazică. Era un licăr de triumf în privirea ei arzătoare pe care nu putea să-l ascundă, în acea clipă, Aaron se gândi că avea în faţa ochilor cea mai fermecătoare privelişte pe care o văzuse vreodată: Abby, plină de o furie învingătoare faţă de bărbatul care refuzase să evadeze cu ea. Îi mulţumi în gând lui Dumnezeu că fata îşi venise în fire pentru că, în urmă cu câteva momente, se simţise învins de un copil.

— Felicitări, zise el cu o voce înceată. Poate că, într-adevăr, mă cunoşti. Ai lovit acolo unde mă doare. Este amuzant cum oamenii simt o asemenea plăcere perversă să-i rănească pe cei pe care pretind că-i iubesc. Pieptul adolescentei se arcui în momentul în care ea râse scurt.

— Se pare că am aşteptat atâta vreme un bărbat care se teme de o fată crescută la munte. Nu-ţi face probleme pentru sărut. O să-l primesc pe primul de la întâiul băiat care îmi iese în cale… curând.

Foarte curând. În timp ce zbori în văzduh, să te gândeşti la mine, care voi fi cu altcineva. Şi să-ţi aminteşti că acela ai fi putut fi tu. Se întoarse să plece. Înainte de a se putea gândi la nevoia de a avea ultimul cuvânt, Aaron prinse coama fluturândă de păr a fetei cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi apucă încheietura.

— Nu atât de repede, copilă. Vrei un sărut? Ei bine, şi eu vreau. Aaron îi strângea braţele cu o blândeţe calculată, apoi din ce în ce mai tare, degetele lui apăsând cu putere. O, da, exista un preţ pentru orice provocare şi asta era ceva ce Addy era pe cale să înveţe. Inspirând suspinul ei moale, îi spuse cu o şoaptă înfierbântată: Un sărut rău, iubito. Cu cât mai rău, cu atât mai bine. Mie aşa îmi place. Nici el nu credea cuvintele pe care i le spuse, dar nu ştiu nicio altă cale ca să se facă înţeles. Sperând că o va speria măcar pentru o clipă, îşi apăsă mâna pe gâtul lui Addy şi îi simţi pulsul. Victorie, victorie, victorie! Inima fetei bătea nebuneşte.

La fel bătea şi a lui.

— Eu, speriat de o munteancă? murmură. O să vedem cine este cel speriat, când o să termin cu tine.

— Să-mi fie frică? De ce, mă rog frumos? i-o întoarse Addy. Că o să fiu sărutată, măritată şi că o să-mi petrec restul vieţii într-un cătun la fel de sărac ca cel unde locuiesc acum?

Inima lui Addy tremurase în timp ce vorbise. Descrierea pe care o făcuse era mult prea familiară ca să fie o consolare. Era o viaţă de care ar fi vrut să fugă. Cu Aaron. Aaron, cel care se eliberase, din închisoarea munţilor şi a tradiţiilor vechi de când lumea. Aaron, singura ei dragoste de acum şi pentru totdeauna. Trebuia să-l facă să înţeleagă că aparţineau unul altuia, asemeni eroilor din romanele pe care el i le adusese. La fiecare pagină pe care o citea, îl vedea pe el, cavalerul ei în armură strălucitoare, suind-o pe şa lângă el şi trăind fericiţi până la adânci bătrâneţi. Doar că… sunetele acelea mârâite, pe care el le scotea, nu erau chiar în regulă. Aaron părea mai degrabă Lupul cel mare şi rău decât Prinţul fermecător care venea să-i ceară un sărut.

— Ei bine, ce aştepţi? Addy spera ca vocea să nu-i trădeze

tremurul interior. Ochii lui păreau s-o devoreze, înfometaţi şi fierbinţi. Fără îndoială că Bestia o privise aşa pe Frumoasă, iar ea iubise întotdeauna Bestia. Aaron începu s-o aplece spre spate. Addy îl apucă de cămaşă ca să se echilibreze. Hainele lui era fine; la atingere, păreau netede şi fragile, iar senzaţia pe care o încerca la gândul că sub ele este pielea lui îi tăia respiraţia. Bruma de răsuflare care îi mai rămăsese dispăru aproape cu totul, în momentul în care el o împinse cu brutalitate peste căpiţa de fân. Se aruncă deasupra ei, mare asemeni lui Goliat, cu picioarele desfăcute peste ale ei. Aaron nu se comporta deloc ca de obicei. Acel Aaron, pe care-l cunoştea ea, nu ar fi rănit-o niciodată, excepţie făcând durerea cu care îi arsese sufletul. Aaron făcea asta cu un scop, care îi deveni tinerei, brusc, atât de evident, încât simţi că i se face rău. Speriind-o, Aaron spera s-o îndepărteze.

Atunci şi acolo, Addy se hotărî să-i dovedească că-şi găsise perechea.

Perechea perfectă, mai bine-zis. Aranjând uşurel fânul de lângă ea, spuse cu sinceritate:

— Sunt singură, Aaron, iar aici este destul loc pentru amândoi. Ai fost mereu cea mai bună companie pe care am avut-o. Vii să stai lângă mine? Şi continuă, şoptit: Vino şi strânge-mă în braţe ca şi când nu ai vrea să plec niciodată. El ezită, privind-o fix şi murmurând ceva între blestem şi o rugăciune. Ea se săltă şi, apucându-l de cămaşă pentru a-l forţa să se lase în jos, sfâşie frumoasa ţesătură, făcând nasturii eleganţi să se împrăştie în toate părţile. Addy nu putu suporta o astfel de risipă. Se strădui să ajungă la cel mai apropiat nasture. Dumnezeule, dar asta este o perlă! Căutând în spaţiul dintre pantofii lui de piele, îi simţi mâna apăsând-o cu duritate pe a ei.

— Vrei nasturele meu, Addy?

— Mai mult decât orice… în afară de tine. Avu impresia că îi şopteşte numele înainte de a mârâi:

— Zău? Ar trebui să ai grijă ce ceri. Se poate să primeşti chiar mai mult decât ţi-ai dori. El căzu în genunchi şi o rugă să desfacă mâna ca să-şi ia înapoi premiul aruncat. Apoi ea simţi cum, cu vârfurile degetelor, el împinge nasturele în corsajul rochiei, între sâni. Addy avu

impresia că însuşi Aaron o atinge.

Ca mulţumire, îşi aruncă braţele în jurul lui, iar plăcerea grozavă de a-l simţi aproape o făcu să implore o îmbrăţişare. El avea un anume miros de care ea nu reuşise niciodată să se apropie destul. Chiar şi acum, când se afla mai aproape ca oricând, cu nasul îngropat în gâtul lui, mirosul îi părea îndepărtat. Gustându-l, îşi lipi limba de pielea lui. Apoi încă o dată şi încă o dată, până când aproape că îi spălă gâtul cu limba.

— Doamne Dumnezeule, Addy, ce faci? Geamătul lui o făcu să se întrebe dacă nu cumva îl durea ceva. Dacă era asemănătoare cu durerea pe care o simţea ea, atunci Aaron era aproape mort. Undeva adânc, în stomacul ei, suferinţa era încolăcită asemeni unui şarpe cu clopoţei gata să muşte; asemeni şarpelui de care o salvase el când ea avea aproape şase ani. Îşi putea încă aminti tăria acestor braţe, sentimentul de siguranţă pe care îl simţise. Şi acum era din nou lângă el, chiar mai aproape, dar nu într-atât încât să-i liniştească dorinţa dureroasă. Se arcui, încercând să fie cât mai lângă el.

— Addy! Şoapta lui îi mângâie gâtul. La fel şi buzele.

— Aaron, îi răspunse ea, tot şoptit, apăsându-şi gura la rândul ei pe pielea lui aspră.

Urmându-şi instinctul, îşi încolăci coapsele în jurul coapselor lui, doar că Aaron se opri din îmbrăţişare şi încercă s-o forţeze să slăbească strânsoarea picioarelor.

Ignorându-i eforturile, ea îi atinse faţa, umerii, minunându-se de cât de firavă şi plină de dorinţă o făcea să se simtă puterea lui. Părul lui Aaron, de culoarea mătăsii de porumb şi la fel de moale ca aceasta, îi deschidea drumul către sprâncenele bogate, arcuite deasupra ochilor de un albastru-pal. Umerii lui largi, maiestuoşi, se încordară în timp ce ea îi masa spatele. Când mâinile ei coborâră, el renunţă să mai încerce să-i desprindă picioarele de ale lui şi se strădui să-i prindă mâinile cercetătoare. Era cel mai grozav om de pe pământ şi se simţea incredibil de bine din cauză că ea nu avea de gând să-i dea drumul.

— Addy, scânci el, apoi trase adânc aer în piept… Dă-mi drumul. Fă-o acum. Acum! Hotărâtă să nu-l asculte, ea se agăţă de el şi mai tare,

încât Aaron nu avu altă soluţie decât s-o îmbrâncească. Înainte ca spatele ei să atingă fânul, el se dădu înapoi cu repeziciune. Cu palmele sprijinite pe duşumeaua hambarului, ea privi cum capul lui alunecă spre spate, între umeri. Umerii bărbăteşti şi largi pe care dorea să-i mângâie. Îşi dori şi mai tare să se repeadă spre el, să-l înlănţuie cu braţele, să-i spună iar şi iar cât de mult îl iubeşte. Dar ceva din felul în care îi tremura capul, din rigiditatea spatelui, îi spunea că el nu doreşte asta.

— Aaron? îi pronunţase numele cu delicateţe, învârtind literele în jurul limbii.

— Du-te acasă, Addy, şuieră el. Apoi pumnul lui izbi lemnul şi Aaron izbucni: Du-te! Mergi acasă şi… şi să ne prefacem că toate astea nu s-au întâmplat.

— Nu s-au întâmplat! protestă ea, vorbele lui plesnind-o mai tare decât o lovitură reală. Bineînţeles că s-au întâmplat şi a fost minunat şi să nu îndrăzneşti să dai înapoi! Tăcerea lui o răni mai mult decât vorbele de-abia spuse. O îndepărtă, purtându-se ca şi când n-ar fi existat. Înainte de a-şi da seama ce face, aruncă cu o bucată de bălegar uscat în spatele lui. El tresări, dar continuă s-o ignore. Dorind cu disperare o confirmare, ţipă la el: Cu tine vorbesc, Aaron Breedlove, iar când eu vorbesc cu tine, trebuie să mă priveşti. Sunt o persoană. O femeie. Iar tu trebuie să mă tratezi cu respect. Întoarce-te şi priveşte-mă. El se răsuci încetişor. Îi spuse pe un ton moale:

— Dacă ai fi femeie, ţi-ai da seama că tocmai asta încerc să-ţi arăt, adică respect…

copilă. Cum de putea cineva să rănească atât de tare şi să continue să trăiască, pentru ea era o dilemă. Singura ei alinare era faptul că nu era singură.

Nu mai văzuse niciodată, până acum, o asemenea expresie ca cea de pe faţa lui Aaron. Şocată, înfrântă. Amestecată cu o clocotitoare lăcomie, întunecată şi adâncă. Şi cu jenă. Îi era ruşine că o atinsese, că o dorea. Mesajul lui era clar.

Privirea lui era ca o atingere, o atingere care lumina distanţa pe care el o pusese între ei doi. Era vizibil că şi el o dorea la fel de mult.

Dar Aaron nu o iubea la fel cum îl iubea ea şi, dintr-odată, Addy îl urî pentru asta. Se ridică, îndreptându-se hotărâtă către el, dorind să-l facă să recunoască ceea ce el tăgăduia. Dar când îşi lipi obrazul de spatele lui şi încercă să-l îmbrăţişeze, el izbucni:

— Asta este culmea! Cu o mişcare bruscă, o împinse în peretele din bârne. Cu vocea şoptită, îi spuse: îţi dau răgaz până număr la zece ca s-o ştergi acasă. Dacă e nevoie, pentru binele tău, le voi spune alor tăi exact ce aveai de gând să faci.

Unul dintre puţinele lucruri care îi rămăseseră era mândria. Şi mândria îi cerea să nu plece din cauza unei ameninţări.

— Mă doreşti, zise ea.

— Pe naiba! Tu eşti un accident care abia aşteaptă să se întâmple, dar n-o să se întâmple cu mine. Şi să-ţi intre bine în cap, Addy, eu… nu… te… doresc.

Unu. Doi. Trei…

— Asta este o minciună. O văd în ochii tăi, o simt în trupul tău, Linse încheietura albă a mâinii pe care el i-o pusese pe umăr şi şopti: Pot chiar s-o gust pe pielea ta. Mă doreşti, Aaron. Nu încerca să tăgăduieşti. Se hotărî că este mai bine să plece înainte să izbucnească în plâns, căci ochii îi erau plini de lacrimi. Trecu pe sub braţul lui şi se îndreptă semeaţă spre uşa hambarului. Ajunsă acolo, se întoarse către el.

— De fapt, nu mi-ai dat niciodată primul meu sărut. După care închise uşa cu putere şi dispăru în întunericul nopţii fără lună. Aaron privi uşa care rămăsese deschisă, multă vreme după plecarea ei, şi auzi, până târziu, zgomotul făcut de crengile sfărâmate sub bocanci. Ce îi făcuse Addy? Orice ar fi fost, îl lăsase dezorientat, asemeni unui băieţandru confuz, care fusese aproape sedus.

Aaron se întrebă când nu va mai dori ca Addy să reuşească. Un lucru era sigur.

Nu se va întoarce până când această dorinţă nu va dispărea.

CAPITOLUL!

— Îl voi aştepta, îl voi aştepta… pe omul ce mi-a frânt inima… Addy mulgea vaca în ritmul cântecului. Inventând versurile melodiei,

simţea savoarea emoţiei şi ritmul care o însoţea ca un ecou al bătăilor inimii. Atingerea lui e atât de blândă, de caldă… Iar acum plâng, căci n-a fost destul… Nu, niciodată, des…

— Addy, Addy, el e aici! Sigur ca lumina zilei, el este aici!

L-am văzut cu ochii mei, să mă bată Dumnezeu dacă mint! Addy continua să mulgă vaca în timp ce-o privea pe sora ei dând buzna în staul, aproape venind grămadă peste animal. Dar continuând să vorbească.

— Mulţumesc, Loretta. Bolboroseşti mai repede ca un pârâu care se revarsă, dar nu înţeleg nimic din ce spui. Stai jos, respiră adânc, până ce eu îmi termin treaba.

— Vrei să spui că ai de gând să ai grijă de vacă în timp ce bărbatul, pentru care stai ca pe jăratic de patru ani, e atât de aproape…

— Ce? Addy sări în picioare atât de repede, încât era cât pe ce să verse laptele destinat cinei unei familii de zece persoane. Aproape fără suflare, şopti: Aaron, apoi ţipă, Aaron! Smucind-o pe Loretta, se învârti de două ori, apoi se opri brusc în mijlocul piruetei. Este chiar Aaron? întrebă ea. Nu glumeşti cu mine pentru că ţi-am ascuns hainele aseară, când te-am prins pipăindu-te cu Whit?

— Am fost furioasă, ce-i drept, dar n-aş putea fi atât de crudă. Ştiu ce înseamnă el pentru tine, deşi numai bunul Dumnezeu îţi cunoaşte motivele. Să-ţi iroseşti viaţa pentru un bărbat care ar putea la fel de bine să locuiască pe lună. Dar este acolo, de cealaltă parte a muntelui. Fiind un Breedlove, asta îl face să fie la fel de aproape ca şi stelele.

— Numele de familie n-au însemnat nici cât un munte de boabe de fasole, între noi.

— Poate că nu cât un munte de boabe de fasole, dar distanţa dintre ai lui şi ai noştri contează ceva. Strâmbând din nas la remarca surorii ei, Addy îşi mângâie talismanul pe care îl făcuse din nasturele lui Aaron, pe care, atârnat pe o aţă, îl purta ca pandantiv. O simplă atingere care îi reaminti noaptea glorioasă şi minunată de când, pentru ea, nu mai exista decât un singur bărbat. Amintirea lui Aaron cel puternic, rafinat şi monden, îi făcea încă sângele să clocotească. Ea

singură se hotărâse drept premiu pentru omul pe care-l dorea.

— A, nu, spuse Loretta. N-ai de gând să intri în vreun necaz, nu?

— Eu? Să intru în necaz? Loretta, ce vrei să spui?

— Să te duci până acolo să-l vezi, asta vreau să spun.

— După ce m-a lăsat să aştept atâta vreme, – crezi că mă voi duce să mă vadă în halul ăsta?

Îmi va lua ceva timp să mă dichisesc în aşa fel încât va fi de ajuns o singură privire de-a lui Aaron şi se va întreba cum de-a putut să mă lase în urmă.

— Şi eu care credeam că eşti deşteaptă.

— Bineînţeles că sunt deşteaptă! Destul ca să-l aştept pe el, când aş fi putut să-mi fac de cap.

— Dacă ai însemna ceva pentru el, nu crezi că ar fi venit până acum după tine, în loc s-o pornească în direcţie opusă?

Addy ar fi vrut s-o tragă de păr pe Loretta pentru ce spusese. Poate că ar fi şi făcut-o dacă vorbele n-ar fi fost, de fapt, spuse cu o îngrijorare de soră.

— Din cât îmi dau eu seama, are dreptate. Mai mult ca sigur că a aflat că tatăl lui este bolnav şi, pentru că este un om cu caracter, cu siguranţă că a pus problemele de familie înainte de propria fericire. Acea fericire fiind eu. Nu ştii că inima nu minte? A mea îmi spune că poate avea sentimente puternice pentru un bărbat, fără ca el să simtă la fel. Addy făcu o pauză. Corect? Cu toate astea, noi suntem ceva deosebit unul pentru celălalt; a spus-o şi Aaron. El a aşteptat doar ca eu să mai cresc puţin, atâta tot. Am dreptate sau nu am dreptate?

Cu privirea în jos, Loretta bombăni:

— Da. Dar chiar faptul că ai dreptate nu va schimba situaţia. Bătrânul Breedlove poate să moară oricând. Şi dacă îl va alege pe Jonas să păstreze tradiţia, atunci… ştii şi tu. Bătăi slabe în căpriorii staulului sparseră tăcerea grea care se lăsase între ele. Addy îşi scutură piciorul care îi amorţise şi îşi puse mâinile în şold.

— Să-ţi spun ceva, spuse ea pe un ton de disperată pasiune. Aaron s-a întors, iar eu n-o să iau parte la ritualul acela vechi şi ridicol. Aaron s-a întors şi…

— Şi dacă s-a întors pentru tine ar face bine să te ia de nevastă cât mai repede, spuse Loretta pe un ton categoric. Nu poate fi o Shriner sau o Donning sau oricare alta. Tu eşti o McDonald şi o McDonald trebuie să fie. Nu, Addy, nici chiar tu nu poţi încălca tradiţia, după cei o sută de ani de când ea este lege în ţinutul nostru. În timp ce mintea lui Addy considera asta ca pe o minciună, inima ei nu era prea sigură că ar fi capabilă să-şi facă familia de râs, refuzând să onoreze străvechiul ritual. A sfida tradiţia, cea mai venerată dintre toate, ar fi transformat-o într-o trădătoare, într-o persoană mai dispreţuită chiar şi decât cei care părăsiseră ţinutul pentru lumea din afară. Aaron era şi el un fel de trădător, dar cu un statut special: era fiul lui Breedlove. *Fiul lui Breedlove*…

— Stai puţin… dacă Aaron alege să păstreze tradiţia…

— Vorbeşti despre o minune, Addy.

— Cu siguranţă că despre o minune, dar astăzi este o zi a miracolelor. Cu ochii ridicaţi spre cer, se rugă fierbinte: O, te rog, Dumnezeule, fă să fie el.

Loretta apucă mâinile împreunate ale lui Addy şi le strânse la piept.

— Pentru tine, sper să se întâmple aşa. Dar, Addy, dacă este deja însurat, nici chiar Dumnezeu nu mai poate face nimic.

În ora care trecuse de când ajunsese acasă, Aaron hotărâse că ar fi fost un noroc dumnezeiesc să schimbe modul de gândire al tatălui său.

Pentru asta apelă la mama lui:

— Avionul meu este la câţiva kilometri de aici. Dacă reuşim să-l ducem pe tata acolo, putem să ajungem la spital cam în două ore şi…

— Spital, croncăni tatăl său de pe salteaua unde se străduia să se ridice în capul oaselor. Să nu îndrăzniţi să mă duceţi la vreun vrăjitor de doctor, sau o să vă bântui pe fiecare dintre voi, până la ultima voastră suflare. Judson Breedlove mai avea destulă viaţă în el pentru a cere mai mult usturoi şi o poziţie comodă.

Leacul pentru inima lui bolnavă îi fusese pus în gură, în timp ce tămăduitoarea religioasă îşi trecea mâinile peste pieptul său. Mişcările

fură repetate de trei ori, pentru a *„alunga boala”*, în timp ce femeia murmura o incantaţie secretă de credinţă, al cărei efect ar fi fost spulberat dacă cea care o spunea ar fi vorbit cu voce tare. Aaron se abţinu să vorbească doar din cauză că încă îşi amintea, destul de bine, de miracolele pe care le văzuse făcute de practicile tămăduitoarei. Dar când aceasta îşi scutură capul în semn de *„Azi nu se întâmplă miracole”*, el îşi ridică mâinile.

— La naiba, mamă, nu vezi că moare? ţipă Aaron, ca şi când ei ar fi fost surzi şi orbi. Iisuse, mamă…

— Să nu îndrăzneşti să iei numele Domnului în deşert! Fă asta încă o dată şi o să-ţi spăl gura cu săpun. Şi să nu crezi că glumesc!

Propria lui mamă, cel mai bun prieten pe care îl avea, tocmai pecetluise soarta soţului ei. Cât despre ameninţare, Aaron nu avea nicio îndoială că ar fi în stare s-o pună în practică. Putea să fie un bărbat matur, destul de puternic să se lupte cu un urs grizzly, dar nu se simţea în stare să rişte o prietenie care dura de treizeci de ani. Ce spunea Sue Ellen Breedlove era literă de lege, iar el nu avea o preferinţă deosebită pentru săpunul făcut în gospodăria lor.

— Foarte bine, faceţi cum vreţi tu şi tata. Fără spital. Dar să nu uiţi că tu o să-l ai pe conştiinţă. Sângele lui va fi pe mâinile tale.

— Vrei să spui, mâinile Domnului. Predicatorul Green, unul dintre bătrânii cătunului, nu făcea niciun fel de concesii celor care încălcau vechile credinţe.

Când a venit timpul, nu mai este nimic de făcut. Unde-ţi este respectul, băiete?

L-ai uitat în lumea din afară, acolo unde oamenii sunt prizonierii maşinilor şi neagă dreptul fiecăruia de a muri cu demnitate? Este greşit şi diavolesc şi nu are loc aici la noi. Fă bine şi onorează-ţi tatăl! Şi mama, aşa cum spune Biblia. Sau faci aşa cum ţi-am spus şi rămâi, sau ne părăseşti. Privirea lui Aaron se plimbă pe feţele celor din jur, dar toate rudele apropiate, care se aflau în încăpere, susţineau, prin tăcere, ultimatumul dat de predicator. Era o probă dură, dar Aaron ştiu că nu are de ales.

— Îmi pare rău, mamă. Scuză-mă, tată. Chiar dacă nu-mi place,

este dorinţa voastră, şi aşa să fie. Merse apoi la tatăl său şi strânse mâna tremurătoare pe care i-o întindea bătrânul. Cât de mult îl durea să-l vadă pe tatăl său: o umbră a munteanului voinic pe care îl iubea, îl înfruntase şi cu care îi fusese atât de ruşine în lumea din afară, încât se prefăcuse că nu există. Dintr-odată, Aaron se simţi şi mai vinovat. Îngenunchind lângă pat, spuse; N-ar fi trebuit să stau atât de mult departe.

— Dar ai stat. De ce, fiule? A fost din cauza vorbelor grele pe care ni le-am spus, în ziua aceea când ai plecat?

Schimbul dur de cuvinte fusese din cauza lui Addy, pe care bătrânul o văzuse plecând din grajd şi dorise să ştie dacă fiul lui cocheta cu acea fată, care era cea mai obraznică, samavolnică şi încăpăţânată dintre toate progeniturile care se născuseră vreodată în clanul McDonald. Mâniat de felul în care o blamase tatăl lui, Aaron îi luase apărarea lui Addy. Cearta care urmase fusese cea mai teribilă de până atunci şi nu s-a sfârşit decât în momentul în care Aaron a plecat. Tatăl său îl strigase, dar el nici măcar nu se uitase înapoi.

O scrisoare seacă îl readusese acasă, într-un sfârşit, pentru a-l pune în faţa acestei privelişti. Tatăl lui, bolnav, era pe cale să-l dezmoştenească; viaţa personală era un eşec ce se scurgea pe nesimţite. Cât de mare era rolul jucat de Addy în toate acestea? Ignorând dorinţa de a cere veşti despre ea, Aaron spuse cu o voce şoptită:

— Nu din cauza ta am stat departe, tată. Doar că am avut mult de lucru, multe comenzi şi, dacă ar fi să o pot lua de la capăt, aş gândi de două ori înainte să te supăr. I se puse un nod în gât. Era greu să vorbească şi chiar mai greu să spună ceea ce trebuia spus. A fost mai mult decât distanţa ceea ce ne-a ţinut departe unul de celălalt, tată. Ne-am jignit unul pe celălalt, dar eu te-am rănit cel mai tare.

Aş vrea să îndrept măcar în parte răul făcut.

— Deci… dacă doresc din partea ta o promisiune, o vei îndeplini în momentul în care eu nu voi mai fi? Ochii tatălui său erau fixaţi pe Sue Ellen; nu părea să existe niciun dubiu în legătură cu promisiunea făcută.

— Pentru mama, orice, oricând.

— Oricât de mult aş aprecia grija ta în legătură cu asta, nu ai de ce să te îngrijorezi… fraţii şi surorile tale vor avea grijă de ea. Murmurând asigurări că aşa vor face, cei tocmai pomeniţi veniră mai aproape, pentru a auzi cât mai bine vorbele spuse de tatăl lor. Aaron le simţea privirile, forţa supărării, care se transforma într-un curent de nestăpânită mânie. Patru fraţi, două surori, revoltaţi şi indignaţi de fratele cel mai tânăr, îndreptăţiţi să se simtă în felul acesta. El fusese cel care trădase familia, cel care se considerase mai presus de ei şi de normele după care trăiau, tradiţii pe care le considerau sacre. Mâna tatălui său slăbi strânsoarea şi Aaron simţi cum toate amintirile îi ard sufletul, concomitent cu dorinţa de a ispăşi toate aceste păcate, înainte de a fi prea târziu.

— Spune-ţi dorinţa şi e ca şi îndeplinită, jură el. Orice doreşti, tată. Orice, în afară de…

— Ai să fii de acord cu tot ce doreşte, tună o voce, care părea a unchiului Ned, urmată de strigătul unuia din veri:

— Chiar aşa! Tu ai fost cel care i-a zdrobit inima; chiar eu l-am auzit spunând asta.

Dacă vrea ultima suflare, orice fiu n-ar sta pe gânduri şi i-ar da-o.

Un murmur de aprobare umplu camera. Izbucnirea lor mânioasă, cu o notă de isterie, dublă sentimentul de vinovăţie pe care îl simţea Aaron cu un altul, mult mai neplăcut: frica. Frică de mânia lor. Partea cea mai rea a lucrurilor era că o anumită parte a sufletului lui înţelegea foarte bine modul lor de gândire, simţămintele pe care le încercau, felul în care se justifica înfrăţirea lor împotriva lui.

— Te iubesc, tată, şopti el. Apoi, destul de tare ca toată lumea din cameră să-l audă, adăugă: Te iubesc atât de mult, încât mi-aş da viaţa ca s-o salvez pe a ta. Dar asta nu este cu putinţă şi eu trebuie să plec în momentul în care tu nu vei mai fi. Îmi pare rău, dar singurul lucru pe care nu-l pot face este să mă întorc să locuiesc la Half-Moon Hollow. Şoapta uscată a micului chicot de râs, pe care tatăl său îl scoase, îngheţă rumoarea şoptită ce se înălţa în jurul patului de

muribund.

— Fiule, asta este o dorinţă mult prea egoistă pentru ca eu să o am. Sunt mândru de tine… Trecu un minut până când tatăl său se strădui să găsească puterea de a-şi continua fraza: Mi-e ruşine doar de cei care spun că te crezi deasupra noastră, a celor de aici. Dovedeşte că nu este aşa. Asta este ultima mea dorinţă.

— S-o dovedesc? în orice fel pot. Tatăl său deschise ochii, dezvăluind o privire ascuţită şi clară. Aaron ştia acea privire: tatăl îi întinsese o cursă din care nu putea ieşi.

— Trăieşte unde vrei, băiete, dar mai întâi jură că vei păstra tradiţia… care menţine viaţa noastră liniştită. Voi muri fericit dacă ai să fii de acord. Jurământul.

Armistiţiul. Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut cere tatăl lui, singurul la care nici măcar nu visase era acela de a îndura onoarea de a deveni fiul ales.

Având în vedere semnificaţia ritualului şi condiţiile impuse de tatăl său, Aaron nu înţelegea de ce bătrânul nu-şi alesese, până acum, un succesor. Şi tocmai el, dintre toţi fiii… Aaron se simţi, dintr-odată, tentat să dea înapoi. Nu promisese cu fermitate că va accepta. Sau o făcuse?

— Tată, nu ştiu ce să spun…

— Ştiu că îmi eşti recunoscător, fiule. Nu este nevoie să-mi mulţumeşti. Judson reuşi să-i facă cu ochiul. Brusc, Aaron nu mai fu atât de sigur că tatăl său îi face o favoare: părea mai mult o răzbunare.

— Bineînţeles că sunt recunoscător. Şi mişcat. Mai mult decât mişcat, dar… dar eu nu merit. Crede-mă, te rog, o astfel de cinste trebuia să revină unui fiu mai merituos şi…

— O, dar tu meriţi, fiule.

— Nu, nicidecum! Pe lângă asta, eu…

— Eşti deja însurat?

— Nu, dar eu…

— Ştii de ce noi nu… ne-am înţeles niciodată? Pentru că am fost mereu imaginea fidelă a celuilalt. Moartea mă caută de ieri, dar… am ştiut că vei veni. Aşa că am aşteptat. Am aşteptat să redau ceea ce

primisem de la tatăl meu. Sunt obosit acum şi Sue Ellen…? Dumnezeule, dar eu… întotdeauna te voi iubi… Capul îi căzu într-o parte şi ochii bătrânului îngheţară într-o privire fixă.

— Tată! Luându-l în braţe, Aaron spuse cu violenţă: Tată, tată, nu muri. Nu încă, te rog. Îmi pare rău pentru tot, dar eu…

— Judson. Revendicându-şi soţul din braţele lui Aaron, Sue Ellen se lipi de trupul omului care o alesese pe ea de dragul aceluiaşi armistiţiu pe care i-l încredinţase spre păstrare lui Aaron. Nu m-am măritat din dragoste, dar am învăţat să te iubesc, şopti ea. Izbucnind în lacrimi, ţipă: Nu mă părăsi!

— S-a dus, pronunţă predicatorul Green. Închise pleoapele lui Judson, îi ridică capul şi spuse cu respect: Sfinte Dumnezeule, suntem oameni umili, care îţi cerem să ne asculţi rugăciunile… Mâinile tuturor celor treizeci de oameni din încăpere se întâlniră în timp ce vocile lor ţineau isonul litaniei:

— Mergi în pace şi pace va fi… Mergi în pace şi…

Pace? Asta se putea numi pace? El privi neîncrezător spre tatăl său mort, în timp ce mama lui se legăna înainte şi înapoi, plângându-şi mulţumirea pentru promisiunea pe care fiul ei n-o făcuse cu adevărat?

— Aaron, Aaron al nostru, mulţumesc că l-ai lăsat să moară în pace, uşor, şi nu ai lăsat ura să vină între noi. Fii binecuvântat pentru asta.

— Dar, mamă, eu… Sunetul făcut de armarea unei puşti îi întrerupse intervenţia.

Aaron se răsuci spre direcţia de unde se auzise zgomotul. Fierul negru al unei lungi puşti de vânătoare se îndreptă către el şi unchiul Nat îl întrebă:

— Îţi iei cuvântul înapoi, înainte ca prima mână de ţărână să se aşeze pe mormântul lui?

— Lasă puşca jos. Ridicându-se de pe pat, Aaron îl înfruntă pe acuzatorul său cu o privire cruntă, asemănătoare celei a tatălui lui. Unchiule Nat, fă ce-ţi spun.

După ce unchiul Nat făcu ce i se ceruse, scuipă o bucăţică de tutun şi îşi privi nepotul cu ochi umezi. Dacă n-ar fi fost lacrima care

scăpase pe obrazul ars de soare, Aaron l-ar fi luat afară, ca să rezolve problema ca de la bărbat la bărbat.

Însă preferă să facă ce învăţase atât de bine: să-şi ferece demonii într-un colţ de suflet deja supraaglomerat.

— Eşti foarte supărat, spuse el pe un ton împăciuitor. La fel şi eu. Este, în mod evident, un moment nepotrivit ca să clarificăm situaţia. Hai să aşteptăm până ce tata va fi îngropat, apoi vom discuta…

— Nu e nimic de discutat, nici acum, nici mai târziu. Şi-ar împuşca propriul nepot? Aaron nu credea asta. Era doar felul unchiului Nat de a rezolva punctele diferite de vedere. Cât despre restul celor din încăpere, ei îl susţineau pe Nat, urlând acuzaţii pe care Aaron nu putea să le desfidă, la fel de repede cum erau ele rostite.

— Ce nu-i în regulă? Nu crezi că fătucile McDonald sunt destul de bune pentru tine?

— N-am spus asta! ziceam doar că…

— Sunt destule ca să ai de unde alege; trebuie să fie printre ele una care să fie pe gustul tău.

— El este prea rafinat, asta vrea să spună.

— Poate că Aaron este de părere că şi-ar murdări mâinile dacă ar atinge ţărănoi ca noi. Ţi-e frică să alegi una dintre femeile McDonald cu care ai jurat să te însori?

— La naiba, destul! Terminaţi şi ascultaţi-mă şi pe mine. Strigătul lui Aaron fu răsplătit de o linişte atât de adâncă, încât urechile tânărului începură să ţiuie.

Calm, fii calm, îşi impuse el. Aşa cum vă spuneam, toţi suntem foarte supăraţi. Dar nu putem lăsa nebunia acestui moment să ne întunece judecata. Ce văd eu aici este o… provocare. Asta e o provocare. Vine o vreme când trebuie să lăsăm deoparte motivele de neînţelegere şi chiar să le uităm. Stă în puterea noastră să găsim soluţii, să ne eliberăm de trecut şi… şi… Şi ce? Să ne declarăm oameni moderni. Făcând o pauză, Aaron îi privi pe cei cărora li se adresa, apoi privirea îi alunecă pe mobilierul făcut manual, pe pereţii frumoşi şi solizi. Priveliştea care îi defila în faţa ochilor era primitivă, dar trainică şi mândră. Îi spunea o poveste, povestea vieţii lui. O iubea. O şi ura. Era

foarte asemănătoare cu legăturile de admiraţie şi resentiment dintre el şi tatăl lui. Lăsând nemulţumirea deoparte.

Aaron împrumută postura autoritară pe care ştia că ar fi folosit-o tatăl lui: încrucişa braţele peste piept, aşteptând în linişte.

Dar se părea că acest lucru îl înfurie pe unchiul Elias. Spre faţa lui Aaron începu să se agite un deget noduros.

— Moderni, spuse Elias, cu dispreţ. Vii de departe, nu-i aşa? Ai devenit atât de modern, încât încălcarea tradiţiilor, de care noi suntem atât de mândri, nu înseamnă nimic pentru tine. Dar priveşte la tine, cel care semeni atât de mult la înfăţişare cu Judd. Nu eşti el; n-ai putea fi nici într-un milion de ani. Ţi-a dăruit cea mai mare onoare pe care ţi-o putea oferi, iar toată vorbăria asta frumoasă nu poate schimba faptul că te împotriveşti să împlineşti credinţa sacră. Ai dreptate, tu nu o meriţi Scuturându-şi capul, pufni: Aaron Breedlove, mă faci să mă simt mândru că nu sunt un om modern. Privirea acuzatoare a unchiului Elias se mută ostentativ în altă parte. Apoi îi întoarse spatele. Unul câte unul, toate neamurile apropiate ale lui Aaron procedară la fel, până când mama sa rămase singura care îl privea. Cu faţa palidă, îl rugă:

— Aaron, te rog. Te rog! Nu era nevoie să spună mai mult. Fusese evitat, mai rău decât dacă ar fi fost mort. Era semnul lui Cain. Iar în timp ce el ar fi putut pleca, fără să se uite înapoi, mamă lui ar fi plătit păcatele fiului ei. Dar ea, care tocmai îşi pierduse soţul, merita mai mult din partea lui Aaron. Tânărul vorbi încetişor:

— I-am jurat tatii că voi face orice pentru tine. Apoi vocea i se ridică, hotărând: S-a făcut! Voi îndeplini armistiţiul aşa cum au făcut strămoşii noştri. Pe mormintele lor şi al tatălui meu: ce a fost încă mai există. Unchiul Elias se întoarse cu faţa la Aaron şi mama acestuia. El era cel mai bătrân om din clan, acum că Judson murise; toţi îi dădeau ascultare. Cu o singură excepţie. Jonas scuipă pe podea, apoi dădu buzna afară din încăpere, trântind uşa în urma lui.

Tatăl lor ar fi trebuit să-l aleagă pe Jonas, nu pe el. Dar lucrurile nu mai puteau fi schimbate şi, până târziu, în noapte, Aaron trebui să îndure supliciul felicitărilor, condoleanţelor, palmelor date prieteneşte pe spate, îmbrăţişărilor tandre, urărilor ezitante de bun-venit acasă. Cu

coada ochiului, privea cum mama lui are grijă de trupul soţului trecut în nefiinţă, fără să se oprească decât pentru a şopti ceva ce era, în mod sigur, la fel de tandru ca şi atingerile. Sau poate că îl asigura că fiul lor îi făcuse mândri de el. Aaron ştia mai bine. Nu era niciun fel de mândrie în faptul că dorea să evadeze către dealurile din depărtare. Chiar şi când atinse monezile de pe ochii închişi ai tatălui său, gândurile lui Aaron jucau o horă nebună. Nu se putea opri să nu se întrebe dacă nu cumva şi bătrânul simţise la fel, atunci când el fusese fiul ales. Dar, cu siguranţă, niciun bărbat întreg la minte n-ar fi făcut tumbe, pentru onoarea de a se însura cu o femeie pe care n-o dorea.

CAPITOLUL 2

Nunţi şi priveghiuri, se gândi Aaron, cu amărăciune. Aşa fuseseră întotdeauna lucrurile aici; de ce crezuse că timpul va aduce schimbări?

El era fiul ales, care încerca să nu-şi încalce promisiunile. Cineva din afară ar fi putut crede că şocul înmormântării, de săptămâna trecută, şi regretele pentru toate vorbele pline de ură şi pentru toate certurile fuseseră o pedeapsă îndestulătoare.

Dar nu era aşa. Trebuia să îndure şi bănuiala, devenită aproape certitudine, că Addy era fie deja măritată, fie mamă a unuia sau doi copii. La optsprezece ani, era o femeie matură. Nu venise să-şi exprime condoleanţele, nu se gândise destul la el, pentru a încerca să redeştepte o flacără care, în ciuda tuturor eforturilor depuse de el, încă mocnea. Nu se simţise în stare să pună toate acele întrebări care îl încolţeau: „*Ce mai face Addy*? S-*a măritat*? *Este fericită*?" Cu siguranţă că răspunsurile i-ar fi confirmat ceea ce nu dorea să ştie. Bineînţeles că s-a măritat.

Şi, în timp ce zâmbetul ei luminos îi putea păcăli prietenele, lăsându-le să creadă că este fericită, el ar fi ştiut mai bine. Addy, cu sufletul ei doritor de evadare, nu putea fi fericită cu mai puţin decât sperase.

Sunetul unei scripci, purtat de adierea calmă a vântului-notele dansând în umbră – îi păreau lui Aaron asemeni unei alarme de maşină, răsunând morbid în noapte.

Cana de rachiu, pregătită pentru toast, începea să pară tentantă. Chiar mai tentantă era nevoia de a arunca acel lucru blestemat în focul aprins pentru ceremonial.

— Pot să văd prima lumină, se auzi o şoaptă nerăbdătoare. Uite-o şi pe a doua. Şi pe a treia! Nu mai durează mult; sunt pe drumul cel bun.

Sunetul scripcii se auzea din ce în ce mai tare. Flăcările lumânărilor de nuntă crescură ca număr. Murmurul celor din jurul lui devenea tot mai nerăbdător.

Aaron privea sticla în timp ce mintea îi lucra repede: *Lasă-te dus de val până ajungi la New York*. *Cu o soţie*. *Nu*, *nu o soţie până nu se consumă căsătoria*. *Ţie îţi trebuie un partener la crimă*…

Tăcerea se lăsă brusc. Apoi sunetul rapid al viorii o rupse în momentul în care cel care o mânuia apăru în lumină. De partea cealaltă a focului, cântăreţul se înclină spre Aaron, care făcu ceea ce era sigur că ar fi făcut orice fiu ales: îi întoarse plecăciunea. După care auzi şoapta ascuţită a mamei sale:

— Acum, aşază-te şi nu te ridica decât atunci când eşti gata să alegi. Ascultă cu atenţie, căci eu îţi voi spune vorbele potrivite. Cântăreţul se ridică din plecăciune.

Cu o mişcare a mâinii, indică mulţimea lumânărilor ce unduiau în întuneric, posesoarele lor fiind ascunse de pădure.

— Pentru voi, cei din neamul Breedlove, noi, cei din clanul McDonald, aducem saluturi de pace şi cele mai bune oferte pentru a o păstra. Şoapta maică-sii îl făcu să se simtă stânjenit. Vorbele pe care trebuia să le spună erau atât de elocvente, încât impuneau respect. Nu avea nicio importanţă că nu dorea să fie aici: aici era. Un sentiment de mândrie îi cerea să facă lucrurile aşa cum trebuia.

— Noi spălăm sângele de pe mâinile noastre, amestecându-l cu cel pe care-l luăm prima oară, repetă el, cu solemnitate.

— Voi l-aţi luat primii, răspunse vorbitorul McDonald. Iar noi l-am luat înapoi. Dar a venit o vreme în care este mai bine ca sângele să fie amestecat decât vărsat…

În ciuda concepţiilor pe care le avea, Aaron fu prins de

repovestirea dramei, de moştenirea acestui ritual izvorât din onoare şi mândrie: Şi din moarte. Fusese un Breedlove cel care luase viaţa unui McDonald, din cauza unui munte pe care şi-l revendicau amândoi. Sânge, tot mai mult sânge fusese vărsat înainte ca o înţelegere să intervină între conducătorii celor două familii: McDonald avea câteva fete nemăritate, iar Breedlove, un fiu ce fusese de acord să se însoare cu una dintre ele. Nu fuseseră Romeo şi Julieta, dar familiile Capulet şi Montague ale cătunului menţinuseră înţelegerea. Din nefericire, ea se păstrase până în vremurile actuale.

— Aaron Breedlove, ce onoare ai să fii moştenitorul unul pământ pe care se află un râu de sânge. Este un munte însetat, legat de datoria pe care trebuie să ţi-o faci.

Păstrând armistiţiul, împreună cu femeia pe care o vei lua de nevastă, muntele vă va aparţine amândurora. Ai grijă de ele; de femeie şi de muntele care vă leagă. E timpul, fiu ales al Half-Moon Hollow, să accepţi această mare onoare. Accepţi?

Nu! *Tată*, *îmi pare rău*, *dar*…

— Eu… Respiră adânc, închise ochii şi spuse: Accept.

— Atunci, ia ca soţie o McDonald, aşa cum tatăl tău şi strămoşii lui au făcut. Şi pământul nu va fi al nici unui nume, până la sfârşitul timpurilor. Arcuşul scoase din corzile viorii un sunet melancolic şi dulce. Prima fată McDonald veni în lumina focului, purtându-şi candela tremurătoare. Ea aruncă lumânarea în foc în timp ce îl privi rapid pe Aaron, apoi îşi lăsă ochii în jos.

— Eu sunt Esther şi aduc cu mine îndemânarea mâinilor mele. Aş fi o nevastă bună, dar, dacă onoarea va fi a alteia, păstrează această dovadă pe care am brodat-o, ca dar de nuntă pentru tine şi aleasa ta.

Una după alta, fetele de măritat veniră la lumină pentru alegere. Lumina caldă a lumânărilor însoţi această paradă a tinerelor îmbrăcate cu ce aveau mai bun şi care se mişcau în ritmul seducător al viorii: Rapidă şi ritmată fusese trecerea pretendentelor, dar nimic din existenţa cosmopolită a lui Aaron nu se putea compara cu această revărsare de femei, mişcându-se pe melodia sinuoasă. Chiar şi cele pe care le recunoscuse păreau foarte diferite în seara asta, roşind şi

vorbind drăgălaş, făcând reverenţe înainte ca următoarea din şir să-şi depună darul la picioarele lui. Pe măsură ce fetele treceau, comorile de la picioarele lui se înmulţeau: vase din care arome tentante îi gâdilau nările, recipiente cu ceaiuri vindecătoare, carne uscată şi piei de animale, simbolizând averea familiei de peste dealuri. Toate aceste daruri reprezentau îndemânări sau zestre.

Poezia ritualului, elegant prin simplitate, făcea demn de dispreţ cinismul cu care Aaron vorbise despre el. Era umil, flatat şi chiar simţea o undă de regret că cealaltă viaţă a lui nu putea să se potrivească cu niciuna dintre fetele care i se ofereau. Orice alt bărbat de aici ar fi fost în dilemă, trebuind să aleagă între atâtea variante atrăgătoare. În timp ce continua să joace rolul gazdei amabile, tristeţea i se adânci. Nu avea rost să se mintă; sperase, împotriva raţiunii, că, printr-o minune.

Addy va fi una dintre posibilele mirese. Bineînţeles că fusese o dorinţă nebunească. Cu siguranţă că era mult mai bine că ea nu era aici, având în vedere că doar amintirea ei făcuse un iad din viaţa lui. Cu coada ochiului, Aaron avu impresia că recunoaşte o rochie purtată de ultima femeie din rând. Dar nu putea să-i dea prea multă atenţie, pentru că ar fi însemnat să le insulte pe cele din faţa ei. Văzuse totuşi destul ca inima să-i bată mai repede.

Aaron mai aruncă o privire furişă. Trebuie să fie Addy, îşi zise. Cine alta ar fi putut avea părul de culoarea penelor de corb, un chip al inocenţei răutăcioase şi o ţinută regală, care parcă cerea bărbaţilor să-i cadă la picioare şi să i le sărute, înainte de a-şi pierde sufletul din cauza ei. În ciuda eforturilor pe care le făcea, privirea lui Aaron continua să se furişeze către locul în care stătea ea. De fiecare dată întârzia tot mai mult cu ochii în acea direcţie, până când începu s-o fixeze de-a dreptul, în timp ce penultima candidată îşi aruncă lumânarea, împreună cu darul, şi păşi mai departe.

Iat-o, în sfârşit. Addy, maturizată şi oprindu-i respiraţia, fără ca măcar o vorbă să fi fost rostită între ei. Spre deosebire de celelalte, nu-şi plecă privirea. Şi nici nu avea vreo dovadă de îndemânare în mână. Purtând rochia de plajă din bumbac alb, ce i se potrivea mai bine

ca niciodată, nu îi oferea nimic altceva, în afară de un nasture atârnat la gât. Când ea îl mişcă între degete, el avu impresia că de fapt îl atinge pe faţă, pe umeri, peste tot pe unde îl mângâiase odată. În schimb, nu mai simţea acea luptă împotriva conştiinţei lui, pe care încercase s-o ignore din noaptea albă, petrecută cu ea în grajdul tatălui său.

— Bună, Addy, zise el, încetişor, intim. Cu lumânarea în dreptul buzelor, ea îi trimise un sărut prin flacără. Întinzându-i candela stinsă, tânăra murmură:

— M-am gândit mult la tine, Aaron. Şi sunt mai mult decât fericită să te revăd.

Cei din jur puteau vedea cum el îi întoarce zâmbetul şi se ridică să-i ia lumânarea. Mâinile li se atinseră în treacăt, dar atingerea era la fel de puternică ca şi amintirile din privirile lor cercetătoare. Poate că era aura captivantă a ritualului. Poate că era căldura regăsirii a doua suflete libere, care fuseseră prietene încă înainte ca circumstanţele să stea între ele. Orice ar fi fost, momentul era magic. Până când mama lui îi şopti un avertisment faţă de comportamentul lui incorect.

— Şi pe lângă asta, dacă vrei să te împaci cu fratele tău, ai s-o laşi în pace pe fata asta. Jonas a fost destul de rănit. Nu-i nevoie să mai pui şi tu sare pe rană.

Aaron văzu o rugăminte rapidă în ochii lui Addy. *Ia – mă de aici în lumea unde te duci… N-o să-ţi fiu o povară, îţi promit*. Vorbele ei încă îl mai urmăreau, iar acum ea i le repeta în privire. În timp ce el dădea o bătălie în conştiinţă, cu ceea ce nu făcuse atunci şi cu ceea ce era forţat să facă acum, rumoarea îi cuprinse pe cei din faţă, în timp ce mama lui îl apucă de braţ. Dând la o parte mâna mamei, anunţă:

— Ca fiu ales, spun că regula tocmai s-a schimbat. O bombăneală colectivă îl avertiză că trebuie să continue cu precauţie. Ascultaţi-mă, căci nu cer mult.

Nevrând să dea drumul lumânării pe care o atinsese Addy, arătă cu degetul spre scaun. Ce văd aici este un scaun, la fel de special astăzi cum a fost atunci când bunicul meu l-a sculptat ca dar de nuntă pentru mireasa pe care urma să şi-o aleagă. Dar am obosit de stat. Şi, dacă nimeni nu-mi poate spune de ce este atât de important să fiu aşezat,

această tradiţie o declar schimbată!

Cercetând mulţimea, văzu că aceasta are o reacţie de uimire. Cererea lui era minoră. Dar era, totuşi, vorba de-o schimbare, ceea ce pentru Half-Moon Hollow însemna o ameninţare. Mai rămăseseră puţine cătune în munţii Appalach; modul lor unic de viaţă murea. Cât de bine înţelegea Aaron nevoia lor de a proteja ceea ce le aparţinea, chiar după ce petrecuse zece ani renegându-şi originea căreia îi datora succesul. *Aaron Breedlove*, *imaginea artei primitive*.

Ceva ancestral tremură înăuntrul lui. Ochii lui Addy îl priveau cu o adoraţie atât de fierbinte, încât el avu impresia că îl înalţă către cer. Niciun om nu putea ajunge atât de sus, fără ca momentul căderii să nu fie pe măsură, dar el dorea să-i dovedească cât de greşită era această veneraţie. Se întoarse către ea şi spuse:

— Acum este rândul tău. Convinge-mă de ce ar trebui să te aleg pe tine, în locul lor. Dinţii îi clănţăniră scurt. *Convinge-mă*. Un licăr de hotărâre se ivi în privirea ei când ridică încetişor o mână, ca să desfacă nodul cu care era prinsă rochia la spate. Legătura căzu şi el se luptă din răsputeri cu dorinţa instinctivă de a o ridica, înainte ca rochia să alunece cu totul. Dorea să-i vadă sânii. Dar nu dorea ca şi alţii să se bucure de privelişte. Spre uşurarea lui, rochia era atât de fixă, încât corsajul nu se clinti un milimetru. Ea începu să se mişte. Hipnotizat de legănarea ei, Aaron-avu impresia că aude cum ritmul este menţinut de bătaia tălpilor. Dar sunetul era un ecou îndepărtat, separat de acest spectacol care se desfăşura doar pentru el. Această baladă era plină de o asemenea durere personală, încât nu putea fi decât pentru urechile lui. Cântând, Addy venea tot mai aproape, până când pielea veche a bocancilor ei atinse pielea fină a pantofilor lui Aaron. Îşi încheie cântecul pe note atât de încete, încât doar el le putu auzi. Era atât de aproape, încât îi vedea doar palmele aşezate pe pieptul său, în timp ce îi şoptea:

— Mă doreşti. Încearcă să negi, iar în faţa lui Dumnezeu şi a mamei tale ţi-o vei dovedi chiar aici. Aaron se aşează la loc atât de rapid, încât aproape că veni pe spate cu scaunul. Dacă nu te-am convins, atunci alege pe o alta, continuă ea pe un ton liniştit şi sugestiv. Dar

dacă mă alegi pe mine, având în vedere că trebuie să-ţi faci cunoscută alegerea cu un sărut, fă-o bine. Am aşteptat patru ani acest sărut.

Spunând acestea, Addy dădu drumul nasturelui, de la gâtul ei, la el în poală.

Nasture, *nasture*, *cine are nasturele*? La naiba, nasturele părea un cartof fierbinte înţepenit între picioarele lui. Cât de discret putu, Aaron îl mută în buzunarul cămăşii. Ridică privirea la timp ca s-o vadă pe Addy zâmbind scurt, înainte de a pleca cu mersul ei sexy ce îl făcea să-şi dorească s-o sărute la nesfârşit.

Lui Aaron îi veni s-o aplaude. Îşi dorea să-şi lase capul pe spate şi să hohotească.

Dorea s-o îmblânzească pe Addy şi să-i dea acea lecţie de care fata avea încă nevoie.

— *Ahem*. Vorbitorul clanului McDonald îşi drese glasul asemeni altor câţiva. Restul adunării rămase fără cuvinte. Aaron bănuia că o tradiţie veche de un secol fusese doborâtă de către Addy, într-un singur minut. Nu credea că sugerarea striptease-ului va fi aprobată de cei mai în vârstă, prezenţi la ceremonie, aşa cum nici succesorii lor nu fuseseră de acord cu schimbarea datinilor.

— Aaron Breedlove, fiu ales al lui Judson, numeşte-ţi soţia dintre aceste femei, care ar fi onorate să-şi petreacă restul zilelor alături de tine. Clanuri McDonald şi Breedlove, fiţi binecuvântate pentru pacea pe care ne-o aduceţi nouă, tuturor.

Apoi, venind mai aproape şi aplecându-se către Aaron, îi spuse confidenţial: Vrei un răgaz de gândire? Aş fi bucuros să cânt ceva până te hotărăşti.

— Mulţumesc, dar nu-i nevoie de răgaz, zise Aaron, ridicându-se. Imediat, maică-sa îi şopti din spate:

— Există o ordine a alegerilor aici, dacă n-ai observat până acum. Chiar dacă nu poţi fi generos cu Jonas…

— Unde este propria ta generozitate, mamă? întâlnindu-i privirea plină de reproş, îi şopti: Parcă îmi aduc aminte că tata spunea că tu ai fost ultima din rând.

Îndulcindu-şi remarca, cu un sărut depus pe obrazul ei, Aaron

merse drept către prima din şir.

— Îţi mulţumesc, Esther. Darul tău este la fel de frumos ca şi tine. Un bărbat va fi foarte fericit să fii soţia lui. Îşi duse mulţumirile până la capătul şirului de fete.

Dar cele mai concise mulţumiri, i le adresă lui Addy: Mulţumesc pentru amintiri şi pentru cântec. Un spectacol al dracului de bun. Scoase nasturele din buzunar, i-l îndesă în palmă, apoi îi închise pumnul. Ne vedem mai târziu… fetiţo.

Zâmbetul subţire a lui Addy tremură. El plecă, făcându-i cu ochiul.

Întorcându-se la scaunul stimei, îl răsuci ca să fie în faţă cu muntele ale cărui păduri încercau să ajungă la lună. Privirea i se fixă într-acolo, şi ar fi putut jura că luna clipise. Privind în jur, Aaron văzu feţele martorilor care aşteptau. Anunţă:

— Am ales-o pe femeia pe care o voi ruga să fie soţia mea. Îşi întoarse privirea către Addy. Addy McDonald. Braţele mele sunt deschise. Vino şi împarte muntele şi restul cu fiul ales care te alege, la rândul lui, să-i fii nevastă. Şi, prin jurământul nostru, fie ca ambele versante ale lui Half-Moon Hollow să trăiască în pace, cât vom trăi noi. Ea făcu un pas în direcţia lui, apoi pe-al doilea, iar Aaron ştiu că bătălia vieţii lui de-abia acum începuse. Addy îi căzu în braţe şi îşi ridică gura către el. Aaron îşi spuse că un sărut nu înseamnă consumarea căsătoriei. Îşi mai spuse că un sărut este doar un sărut, chiar dacă cel pe care îl dorea el de la Addy era mai fierbinte decât sexul, mai puternic decât arsura care îl aştepta la golirea sticlei ce făcea parte din ritual. *Dorinţa nu-l părăsise niciodată*. Şi ce era dorinţa altceva decât speranţa care, refuza să moară?

Aplecându-se spre gura ei, Aaron văzu o stea căzătoare.

CAPITOLUL 3

Inima lui Addy era atât de plină, încât aproape că nu mai bătea. Prinţul ei venise! Iar ea era Cenuşăreasa pe care el o lua în braţe. Răsuflarea lui avea puterea unei vrăji. Degetele din părul ei, baghete magice care îi dădeau furnicături. Iar şoapta lui: „*Sărută-mă*”, semăna cu sunetul trompetelor. La prima atingere a gurii lui, inima lui Addy

zvâcni atât de puternic şi de înalt, încât ea fu convinsă că se apropie de cer. Chipul i se luminase, iar corpul i se lipea de al lui. Umbra unui curcubeu dansa în spatele pleoapelor ei închise. *Era adevărat*?

Gemetele înăbuşite ale lui Aaron păreau destul de reale. Cât despre gura lui, aceasta era fermă, dar totuşi moale. Apoi el o înclină pe spate şi buzele lui insistente se deschiseră peste ale ei, cerând ca pasiunea să-i fie împărtăşită şi îndepărtând orice dubiu despre irealitatea sărutului!

Săruta ca un bărbat de lume care ştie ce vrea, iar ceea ce dorea era atât de feroce şi fierbinte, atât de fierbinte, încât ar fi putut topi orice metal cu răsuflarea lui.

Carnea ei părea în flăcări în timp ce mintea ei se întrebă dacă o femeie poate muri dintr-un sărut. Dacă aşa stăteau lucrurile, cât de binecuvântată era să ardă în îmbrăţişarea lui, să-şi găsească sfârşitul în braţele tandre ale lui Aaron.

— Addy… Addy? Răsuflarea caldă îi gâdilă urechea şi murmură:

— Da!

— Te simţi bine? Vorbeşte cu mine, Addy!

Tânăra simţi o bătaie uşoară pe obraz, grăbind-o să-şi revină din piscina cu sentimente lichide în care se scufundase. Cu privirea înceţoşată, murmură:

— Mmmm, Aaron, ăsta a fost un sărut grozav. Cuibărindu-se lângă gâtul lui, se întrebă când o ridicase. Nu conta, oricum, era viitoarea lui mireasă pe care, până la următorul Crai Nou, o va căra peste prag. Dar nu putea aştepta până atunci ca să încerce din nou gustul gurii lui.

— Mă săruţi iar? întrebă ea, cu un oftat.

— Cred că ar fi mai bine să mă abţin, după ce îţi revii după primul. Zâmbi uşor, un zâmbet cochet, cum probabil ea nu mai văzuse pe nimeni, până atunci, zâmbind.

— Arăţi foarte încântat de tine, spuse ea, răutăcios, necăjită că nu o obligase să-l mai sărute încă o dată.

— Chiar sunt, crede-mă. Ochii lui, în care juca un licăr de victorie, nu aveau nimic din tonul înţepat. Nu în fiecare zi un bărbat

poate face o femeie să leşine dintr-un simplu sărut. Să leşine? Addy era convinsă că el o pune la încercare, tachinând-o din afecţiune.

— Nu am leşinat, îl informă, cu aroganţă.

— Ba da, insistă el, râzând.

— Ba nu, măgarule.

— Ai grijă ce vorbeşti, Addy. Îmi place gura ta mai mult, atunci când revarsă miere, nu venin. Aaron se opri din râs, dar rămase stânjenit, cu zâmbetul pe buze, iar Addy se întrebă dacă nu este şi destul de multă aroganţă în comportamentul lui.

Iar dacă aşa stăteau lucrurile, va avea ea grijă să-l facă să renunţe, începând chiar de acum. Îşi trecu limba uşurel peste buzele lui. Aaron murmură un blestem şi privirea ei se îmblânzi sub cea a lui, înflăcărată. Addy îi atinse obrazul. Aaron se trase înapoi atât de brusc, de parcă degetele ei ar fi fost chibrituri aprinse.

— Crezi că acum poţi sta în picioare? o întrebă, gâfâind.

Ceva nu era în regulă, îşi spuse ea, brusc alarmată. Din cine ştie ce motive, el era nerăbdător să pună o oarecare distanţă între ei, dar fără să fie foarte convins, în acelaşi timp, că asta doreşte.

La semnul de încuviinţare pe care ea îl făcu, dând din cap, el o lăsă în jos, cu o mişcare lentă. Addy făcu un pas înapoi şi, auzindu-i oftatul de uşurare, se prefăcu ameţită şi se clătină. Cu pieptul sprijinit de al lui, îi putu simţi bătăile grele ale inimii. El o apucă de încheietura mâinii şi o dădu la o parte.

— Îţi mulţumesc, Aaron, îi zise ea, cu o şoaptă gâtuită. Poate că n-ar trebui să ne atingem mai mult decât ne sărutăm. Cât despre Aaron, el nu păruse deloc gata să leşine. Arăta mai curând ca o încărcătură de dinamită, gata să explodeze la o singură atingere a declanşatorului.

— Eşti pregătită să mergem mai departe cu ritualul? întrebă cu o voce răguşită.

Ea îi căută privirea, rugându-se să găsească, în ochii lui, nerăbdarea care lipsea din voce. Descoperi, în schimb, un câmp de bătălie între dorinţă şi regret. Iar când palma lui se sprijini pe umărul ei, atingerea îi spuse mai mult decât privirea: o dorea, ţinea la ea, dar

nu voia să se însoare cu ea.

Inima lui Addy se îngreuna. Se simţea asemeni Cenuşăresei care îl câştigase pe prinţ din cauză că avusese norocul ca piciorul să i se potrivească în pantof. Ar fi dorit ca el să o roage să se mărite cu el, chiar dacă pantoful ei nu era de mărimea celui de cristal. Străduindu-se să-şi ţină capul ridicat, cu zâmbetul încremenit pe buze, refuza să lase să se vadă că este rănită.

— Aduce-ţi urciorul! Vocea lui Aaron răsună cu o solemnitate demnă de această ocazie. Luând vasul, îl îndreptă spre ea. Un toast pentru Addy McDonald, viitoarea mea soţie. Dacă îmi faceţi această onoare, pecetluiţi-o cu o înghiţitură de rachiu.

Aaron întinse, mai întâi, urciorul către ea. Addy ezită între dorinţă şi incertitudine.

— Ia-l, te rog, şopti el, grăbit. Addy, contez pe tine. Te rog, nu mă lăsa acum.

Nu avea de ales. Dacă refuza, el trebuia să aleagă altă mireasă. Când luă prima înghiţitură, tăria rachiului îi aduse lacrimi în ochi. Suportă atingerea lui pe mână, prelungită, acceptarea urciorului semnificând jurământul lor. Aaron murmură:

— Mulţumesc! Ea îi răspunse cu o scurtă înclinare a capului. Gestul cu care el duse urciorul la gură fu rapid; la fel şi înghiţitura. Un tremur scurt îl zgâlţâi şi Addy se temu că nu este cauzat de tăria băuturii, ci de pecetluirea promisiunii de a se însura cu ea. Un cor de urale se înălţă în momentul în care Sue Ellen luă următoarea înghiţitură. Urciorul trecu din mână în mână, până se goli, apoi fură aduse alte câteva. Ceremonia fiind completă, Aaron îi luă mâna. Addy i-o strânse la rândul ei, închizând ochii. Fără ca vreunul din ei să scoată vreo vorbă, tânăra era convinsă că amândoi ştiu ce gândeşte celălalt. Aaron nu avea de ales: trebuia să se însoare cu ea, o femeie pe care o dorea împotriva raţiunii. Cât despre ea, trăise un vis pe care n-a crezut să fie atât de scurt.

CAPITOLUL 4

— Nu eşti emoţionată, Addy? Mâine, pe vremea asta, ai să fii măritată şi ai să dansezi cu mirele tău. Dând mai multă atenţie, decât

era necesar, împăturirii plăpumii primite de la femeile din clanul McDonald, Addy răspunse evaziv:

— Toate numele astea… nu poţi să nu te întrebi dacă un cuplu nu se simte cam înghesuit în pat.

— Bănuiesc că vei afla destul de curând, o tachina Loretta. S-ar putea să-ţi lipsească compania de acasă, atunci când vei fi la New York.

— New York, rosti Addy, ca un ecou, simţind groază şi respect, deopotrivă. Aaron spune că acolo nu au verande, nu au lacuri şi nici unde să te scalzi. Sunt o grămadă de locuri unde să mergi şi o grămadă de chestii pe care le poţi face şi…

— Aaron zice asta, Aaron zice aia, o maimuţări Loretta, pronunţând numele cu ironie. Când o să începi să vorbeşti iar pentru tine? Din câte ştiu, n-aţi vorbit trei vorbe în particular, de când te-a cerut de nevastă. Zi după zi, te văd zâmbind la felicitări, pe urmă iei cadourile şi le dosești sub pat. Şi să n-ai impresia că nu te aud bocind în pernă, după ce crezi că am adormit. De ce plângi, Addy?

— O, Loretta, e groaznic, izbucni Addy, ochii umplându-i-se de lacrimi. Aaron nu vrea să se însoare cu mine, iar eu îmi tot spun că pot să-l fac să mă iubească, aşa cum îl iubesc eu dintotdeauna. Dar cealaltă voce din capul meu spune că asta este o minciună, că, de fapt, scuip în vânt, pentru că nimeni nu poate face pe cineva să simtă ceva ce nu este acolo.

— Dar, Addy, el simte ceva şi acel ceva este destul de puternic. Felul în care te priveşte îmi dă furnicături şi, dacă aş fi în locul tău, mi-ar fi frică să mă bag sub plapumă cu el, mâine.

— Da, mă doreşte, ai dreptate. Dar, Loretta, eu vreau mai mult, spuse Addy, ştergându-şi lacrimile inutile. Aaron este tot ce mi-am dorit de când mă ştiu.

— În afară de faptul că este bogat, că are maniere frumoase, în afară de felul lui de a fi, ce are în plus faţă de tine?

— Multe. Este răbdător şi generos şi deştept şi…

— De ce eşti atât de sigură? Gândeşte-te puţin, Addy. Cât de bine îl cunoşti, de fapt, pe Aaron?

— Ce fel de întrebare este asta? ripostă Addy. Fiind singura

persoană, în afară de el, care-mi cunosc secretele, ar trebui să ştii foarte bine de unde ştiu. Încă de când m-a salvat de şarpele cu clopoţei, am ştiut că el este pentru mine.

— Atunci, înseamnă că ai ştiut mai multe decât orice copil de şase ani.

— Poate şi asta, nu-mi dau seama, admise ea dar în fiecare an Aaron venea înapoi şi eu eram tot mai sigură. Mi-a adus lumea în cărţile pe care mi le citea, pe care apoi mi le-a dat, mi-a adus hainele pe care spunea că mi le-a cumpărat doar mie, pentru că eram frumoasă şi meritam mai mult decât rochii din pânză de sac.

Toată lumea râdea de cântecele pe care le compuneam, dar, atunci când i le cântam lui, Aaron aplauda. Aaron spunea că sunt talentată şi că este mândru de mine. Şi… şi nu uita păpuşa chinezească pe care mi-a adus-o când am împlinit doisprezece ani…

— Împreună cu promisiunea că o să-ţi cioplească o casă pentru păpuşi, la fel de mare ca şi casa în care locuieşti, adăugă Loretta, cu un zâmbet blând. Dar n-a făcut-o niciodată. De ce?

Addy ezită. Fusese şi o condiţie pe care i-o pusese Aaron. Casa pentru păpuşi urma să fie cadoul lui pentru a şaisprezecea aniversare, când ea trebuia să jure pe Biblie că nu fusese niciodată sărutată. Dar, dată fiind teribila lor despărţire, nu era de mirare că acest dar nu fusese adus niciodată.

— Poate că din cauză că hotărâse să aştepte până când vom avea o casă a noastră, spuse.

— Asta este o prostie, Addy, şi tu o ştii bine. Ideea este că Aaron poate fi deştept şi răbdător, ca un fel de frate mai mare sau de unchi, dar ar putea fi cu totul altfel, ca soţ. Îmi pare rău, dar trebuie să-ţi spun că nu cred să-l cunoşti prea bine. Addy se încruntă la gândul că Loretta ar putea avea dreptate.

— Părerea ta este că mă mărit cu un străin? întrebă ea.

— Spun doar că cel pe care îl iubeşti este doar o parte a celui cu care te căsătoreşti.

Ţine minte vorbele mele! Amândoi aveţi multe de aflat unul despre celălalt, înainte ca oricare dintre voi să se îndrăgostească cu

adevărat. Lui Addy îi era teribil de teamă că sora ei ar putea avea dreptate. Cinstit vorbind, Aaron, cel pe care îl iubise întotdeauna atât de mult, nu i-ar fi îndeplinit visul doar ca apoi să-l spulbere. O trădase în momentul în care avusese cea mai multă nevoie de el, asta era tot. Disperarea, cu care lupta, se transformă în mânie împotriva bărbatului ce o dezamăgise.

— Se pare că nu am văzut pădurea de copaci, spuse ea, într-un sfârşit. Cu pumnii strânşi, începu să dea roată prin camera mică. Deci, spune-mi Loretta, ce e de făcut când te măriţi cu un bărbat şi nu cu o amintire?

— Fii puternică. Tu eşti puternică, Addy. Unul dintre cei mai puternici oameni pe care îi ştiu. Addy îşi dădu seama că trebuia să fie tare pentru a lăsa trecutul la locul lui şi a porni spre viitor cu îndrăzneală.

— N-o să fie uşor, murmură ea. Dar merită să lupţi pentru ceva bun. De fapt, multă lume se căsătoreşte cu străini, doar că nu-şi dau seama de asta decât la sfârşitul lunii de miere. Încurajată de aprobarea tăcută a Lorettei, continuă: E evident că

Aaron mă doreşte. Chiar dacă nu este îndrăgostit de mine, încă, ştiu că mă place.

Două din trei nu este un scor prea rău.

— Aşa îmi placi! Simţindu-se deja mai bine, Addy zise, zâmbind:

— Acum, că ne-am lămurit, ar trebui să dorm puţin. Mâine noapte s-ar putea să nu am ocazia. Târziu, după ce Loretta începu să sforăie, Addy privea încă rochia de mireasă atârnată lângă fereastră. O adiere uşoară flutura dantela pe care alte mirese o purtaseră înaintea ei. Stătuseră şi ele fără să poată dormi, pline de speranţe şi vise, înainte de nuntă? Sau îşi adunaseră toate forţele pentru a înfrunta un viitor, alături de bărbaţi pe care abia îi cunoşteau?

Când, în sfârşit, somnul veni, nu mai erau lacrimi pe perna lui Addy.

Costumul de ginere, pe care îl purtaseră şi înaintaşii lui, se potrivea uimitor de bine pe Aaron. Chiar şi gulerul de ceremonii părea că e făcut special pentru el.

Stând sub un copac bătrân, lăsă să-i scape un oftat. Peste o oră, totul va fi terminat, cu o singură excepţie: patul nupţial. O picătură de transpiraţie îi alunecă pe frunte, înainte de a o putea şterge, un pătrat alb de bumbac îi flutură în faţa ochilor.

— Ce nu-i în regulă, frate? Se pare că deja năduşeşti. Jonas se aşează lângă el, sub copacul în care se căţăraţi când erau copii. Între ei era mai puţin de un an diferenţă. Crescuseră împreună şi fuseseră apropiaţi, iar acum era o lume între ei.

— Mama te-a trimis să mă cauţi sau batista reprezintă o provocare?

Lăsând batista să cadă în poala lui Aaron, Jonas spuse, încetişor:

— Triumful era de partea ta, de ce ai luat-o şi pe Addy?

— Pentru că asta trebuia să fac, Jonas.

— Dar nici măcar n-o vrei.

— Aici te înşeli. Ridicând o crenguţă, o răsuci între degete şi, pentru o clipă, nu văzu decât o rochie de plajă fluturând în jurul unor picioare lungi, în grajdul vechi. O vreau.

— Şi eu. Ar fi fost a mea dacă veneai o zi mai târziu.

— Dacă tu ai fi fost fiul ales, te-ai fi putut însura cu ea. Dar, Jonas, asta nu înseamnă că ar fi fost a ta. Nu te-ar fi iubit niciodată.

— Şi presupun că Addy McDonald te iubeşte pe tine, lovi Jonas la rândul lui.

— Crede doar că mă iubeşte. Este o mare diferenţă între un vis de adolescent şi realitate. Aaron frânse crenguţa şi o aruncă. Trebuie să cunoşti pe cineva ca să-l iubeşti, iar Addy are multe de aflat despre mine. Părerea mea este că e doar o chestiune de timp, ca să dorească să scape de mine şi să-şi facă bagajele. Chiar ştiind că ceea ce spune este adevărat, Aaron nu era în stare să-şi înfrângă tristeţea. Jonas întrebă, plin de speranţă:

— Crezi că există vreo şansă ca să revină aici? Aaron se gândi, înainte de a răspunde:

— S-ar putea. Are capul plin de vise, iar viaţa reală este cu totul altfel. Dar Addy este o supravieţuitoare. Aşa era şi el, dar avea presentimentul că inima lui n-ar putea să-i supravieţuiască lui Addy.

Dar acest gând îl ţinu pentru el. Dorind să se împace cu fratele lui, Aaron flutură batista.

— Tu ar fi trebuit să fii fiul ales să păstreze armistiţiul. Toată lumea ştie lucrul ăsta.

Jonas. Pentru că ei ar dori să-l aibă aproape pe conducătorul familiei, crezi că ai putea să mă înlocuieşti şi să menţii lucrurile pe o linie de plutire?

Bătând palma cu Aaron, Jonas spuse:

— Se pare că tata l-a ales pe cel mai bun. Te deranjează dacă stau alături de tine în faţa predicatorului Green?

— Singura care va fi la fel de mulţumită ca mine va fi mama. Ridicându-se, fraţii se îmbrăţişară. În timpul ăsta, Aaron simţi câteva picături.

— Ah, să nu-mi spui că vine ploaia.

— Ploaie? Ce ploaie? Păsările n-au zburat jos, nu au apărut râme. Şi nimeni nu a atârnat vreun şarpe negru în copac. Încă trei zile însorite, dacă e să ne luăm după semne.

— Dacă aşa spui tu… Mergând prin pădure – luna aproape că răsărise –, Aaron nu se putu abţine să nu întrebe:

— O iubeşti pe Addy, Jonas?

— Aş fi putut să învăţ. Îmi plăcea de la distanţă, de multă vreme. Mie şi tuturor bărbaţilor din împrejurimi. Dar tu?

— Ce are a face dragostea? se gândi la Claudia, dar ştia că dragostea nu făcea parte din relaţia lor. Era partea cea mai bună a lucrurilor, niciunul dintre ei nu voia să sufere. Încercând să se liniştească, Aaron simţea cum nerăbdarea îl cuprinde pe măsură ce se apropia de locul unde urma să se desfăşoare ceremonia nunţii. La capătul potecii, se opri brusc. În lumina focului, părul ei părea o cascadă mătăsoasă, un joc de lumini şi umbre. Părul ei! De câte ori îşi imaginase cum o piaptănă, cum îşi trece degetele prin el, cum îşi cufundă faţa în el…

— Priveşte-o, şopti Jonas, admirativ. Cum ar putea un bărbat să nu iubească o femeie ca ea? Dumnezeule, pare un înger. Aaron trase adânc aer în piept şi spuse:

— Dacă Addy este un înger, eu sunt un sfânt. Este iadul şi, dacă n-o să fiu atent, cu siguranţă că-mi va turna smoală încinsă pe spate. Următorul lui pas fu oprit, brusc, de o mână pe umăr.

— Nu mi-ai răspuns, frate. O poţi iubi? Incapabil să-şi dezlipească ochii de la Addy.

Aaron mărturisi:

— O iubesc de când era o fetiţă care se uita la mine de parcă aş fi pus luna pe cer.

Dar a crescut. Pot doar să mă rog să nu mă îndrăgostesc de femeia care a devenit.

— De ce nu? O să fie soţia ta. Soţia lui! Un tovarăş de viaţă cu care să împartă speranţe şi vise, râs şi plâns, afecţiune şi neînţelegeri. Cât de mult îşi dorea asta, cât de multă nevoie avea de asta! Dar nu putea fi Addy. Nici nu trebuia să se gândească la aşa ceva.

— Doar un prost ar risca. Vezi tu, Jonas, e doar o chestiune de timp până ce Addy nu va mai avea nevoie de mine. Smulgându-se din strânsoarea lui Jonas, Aaron începu să înainteze ca în transă, şoptind: Sfinte Dumnezeule, nu mă lăsa s-o iubesc în felul acela, niciodată. Ai destulă milă ca să mă cruţi.

CAPITOLUL 5

În lumina Craiului Nou, viorile şi mandolinele treceau de la valsuri, la cântece vesele, la fel de alerte ca şi ritmul în care se goleau sticlele de rachiu. Cu fiecare melodie, maxilarele lui Aaron se încleştau din ce în ce mai tare, privind cum Addy schimbă un partener de dans după altul. O înclinare şi părul ei atingea pământul. Blestemată să fie! Chiar era cazul să râdă cu atâta uitare de sine, să zâmbească fiecărui bărbat, mai puţin lui? învârtindu-şi verigheta pe deget, îi putea încă simţi atingerea uşoară cu care i-o potrivise. Nici nu se uitase la el când făcuse gestul; la naiba, de fapt nu se uitase la el toată noaptea!

Cât despre sărutul de cununie… Aaron murmură un blestem gândindu-se la acea atingere castă şi rapidă a buzelor lor, la felul în care Addy se ferise atunci când, impulsiv, el încercase s-o reţină mai mult. Din dorinţa de a-şi alina orgoliul rănit.

Aaron îşi spuse că motivul fusese teama ei de a nu leşina din

nou, motiv care, cu siguranţă, era acelaşi pentru care Addy evitase orice fel de alt contact fizic cu el.

— Bei? Privind urciorul care i se oferea, Aaron se întrebă dacă nu ar fi mai bine să îndrăznească. O înghiţitură zdravănă şi poate că ar adormi înainte de a face vreo prostie. O adevărată prostie, cum ar fi aceea de a o purta pe Addy spre pat; şi poate că aşa ar scăpa de durerea pe care nicio femeie nu fusese în stare să i-o stingă, decât dacă el închidea ochii, pretinzând că partenera este Addy.

— Mulţumesc, dar îmi cunosc limitele. Privirea i se opri pe proaspăta lui soţie şi nu se întoarse nici măcar la ghionţii primiţi în coaste.

— Şi eu, dacă aş fi în locul tău, mi-aş păstra forţele. Nu-i aşa, băieţi?

— Chiar aşa!

— Mi s-ar deschide porţile raiului. O dată să gust buzele lui Addy şi aş muri un om fericit.

— Scuză-mă. Aaron înfipse un deget în pieptul celui care vorbise ultimul şi şopti pe un ton glacial: Sunt sigur că vorbeai despre altă fată, nu despre soţia mea.

— D… da. Ai dreptate. Eu… eu vorbeam despre Loretta.

— Loretta este sora soţiei mele şi fratele meu a dansat toată noaptea cu ea. Poate că ar trebui să-l chem aici pe Jonas, să vedem ce are el de se…

— Gata, Aaron. Unchiul Ephram se puse între cei doi bărbaţi. Caleb glumea puţin.

Nu-i aşa, băiete?

— Mă prosteam, ai dreptate. Îmi pare rău, Aaron. Nu vreau să ne certăm. Whisky-ul vorbea, nu eu. Îi întinse mâna mirelui. Înainte ca Aaron să i-o strângă, trecură câteva minute tensionate.

— Distrează-te mai departe. Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să vorbesc cu soţia mea.

Se înclină către grupul care se strânsese în jurul lor. Domnilor! Părăsind locul cu paşi mari, Aaron mormăi: Soţie? O numise pe Addy soţia lui! Nu o dată, nu de două ori, ci de trei ori o numise soţia lui!

Dumnezeule, trebuie că a înnebunit.

Dacă n-o să se controleze, el şi Addy vor fi într-o serioasă încurcătură.

Aaron îşi puse mâna pe umărul partenerului ei de dans. Întorcându-se spre el, privirea posomorâtă a vărului Luke dispăru şi un zâmbet larg i se întinse pe faţă.

— Ei, dar este chiar mirele cel care vrea să intre în dans cu mireasa. După ce îl bătu prietenește pe spate, Luke se îndepărtă chicotind: E în întregime a ta, câine norocos. *În întregime a lui*. De la obrajii delicaţi, la sânii care se ridicau în ritmul răsuflării rapide şi până la vârfurile picioarelor, ce băteau nerăbdătoare ritmul melodiilor, minunata mireasă era a lui.

— Dansezi, Addy? întrebă Aaron.

Ridicându-şi ochii spre el, ea răspunse dispreţuitor:

— Mi-au cam obosit picioarele. Cred că o să stau dansul ăsta. Dădu să plece, dar Aaron o prinse de braţ. O trase spre el şi spuse acuzator:

— Ai dansat cu toată lumea, în afară de mine.

— Probabil că de aceea nu mai am putere să dansez cu tine. Cu un aer ameninţător.

Aaron se aplecă să-şi ia sărutul de care fusese privat la nuntă. Addy îi întinse obrazul.

— Asta a umplut paharul! Spunând aceste vorbe, o ridică pe umăr.

— Ce crezi că faci? Pune-mă jos. N-auzi? Ţinând-o cu putere, îşi croi agresiv cărare prin mulţime. Să te ia naiba, Aaron Breedlove! Am spus să mă laşi jos.

Şi… şi… termină! O mângâie din nou, în timp ce o informă:

— O să mă opresc atunci când o să am chef! Cât despre a te lăsa jos, nici prin gând nu-mi trece să te fac să mergi, când eşti lipsită de putere.

Protestele lui Addy fură acoperite de uralele ce răsunară în urma lor şi care îi conduseră până la marginea pădurii. De acolo, Aaron o luă pe potecă. Nu se opri până la casa părinţilor, care fusese eliberată

pentru noapte. Deschise uşa dormitorului cu o lovitură, merse direct la pat şi o aruncă pe Addy pe salteaua învelită cu cearşafuri de mătase. Aprinse repede lampa cu ulei. Cu mâinile şi picioarele încrucişate, se aşeză lângă ea pe pat, apoi spuse:

— În regulă. Hai s-o facem.

— Să facem ce? întrebă ea, cu aroganţă.

— Ce n-am făcut până acum. Când ea îl privi cu îngrijorare, el chicoti, gemu şi îi zâmbi răutăcios în colţul gurii. Addy îşi trase poalele rochiei, care se ridicară până la genunchi. Privirea ei stânjenită se îndreptă către uşă. Incapabil să mai reziste la starea de anxietate, Aaron închise zăvorul. Apoi, întinzându-se pe pat, îşi ridică semnificativ o sprânceană.

— Nu neapărat că am avea oaspeţi neaşteptaţi, dar pentru orice eventualitate. Cine ştie, poate începi să ţipi sau… să te lupţi sau… chiar să leşini, în timp ce o facem.

Apoi îi făcu cu ochiul. Eşti gata? Eu sunt, chiar dacă tu nu eşti.

Cu toate că în cameră domnea penumbra, Aaron văzu că ea transpirase. Îşi scoase ghetele, apoi, cu mişcări voit încetinite, se răsuci spre ea privind-o cu un licăr ironic în ochi.

— Nu… nu sunt gata! ţipă ea ascuţit.

— Nu eşti gata? repetă el, uşurel, apucând-o de picioare. Scoţându-i pantofii, Aaron spuse, cu o şoaptă avertizoare Dar, Addy, mirele tău este gata şi ştii ce înseamnă, asta, nu? O luă de glezne şi o trase spre marginea patului. Asta înseamnă că o s-o facem!

— Bestie! strigă ea, lovindu-l peste genunchi cu picioarele micuţe. Când el i le bloca, Addy ţipă spre tavan: Bestie!

— Ai perfectă dreptate, mormăi el, aplecându-şi faţa spre a ei. Ce credeai că faci purtându-te cu mine în felul ăsta, în public? Doamnă, m-ai scos din sărite şi ai face bine să asculţi ce vreau să-ţi spun: Să nu mai strâmbi din nas la mine niciodată. Şi, peste asta, dacă eşti prea obosită ca să dansezi cu mine, atunci consideră-te obosită pentru orice alt partener. Ai priceput?

Privirea uimită a lui Addy îi dădu un sentiment de uşurare. Înainte ca el să apuce să zâmbească, ea îi aruncă o privire ce însemna

„Du-te naibii”. Obrajii i se acoperiră de pete roşii. Rostogolindu-se de lângă el, îl împinse pe podea şi, privind în jos spre el, îi spuse:

— Să-ţi spun eu ce am priceput. Că am şi eu mândrie. Înălţimea Ta şi Marele Fiu Ales, care ţi-ai luat o mireasă pe care n-o voiai şi care ai stat departe de mine aceste ultime două săptămâni, de parcă aş fi fost ciumată! Ţi-ai exprimat nemulţumirea, acum hai să ţi-o spun şi eu pe a mea, Aaron Breedlove. Mă doare faţa de la atâta zâmbit, mă doare gâtul de la cât m-am străduit să-mi ţin capul sus, când tot ce voiam era să mă ascund sub o piatră. Tu să nu mă faci de râs în public niciodată! Ai înţeles? Era vinovat şi o ştia prea bine.

— A venit vremea mărturisirilor, Addy. Încercă să găsească destulă putere ca să pună cea dintâi barieră între ei. Îmi displace să-mi cer scuze, la fel de mult cum îmi displace că am greşit. Am greşit ţinându-te la distanţă de mine. Eşti supărată şi ai dreptate. Îmi pare rău.

— Atunci… şi mie îmi pare rău. Ochii ei îi căutară pe ai lui. Dar asta nu explică de ce m-ai ignorat. De unde să înceapă, cât de mult să-i mărturisească?

Într-un sfârşit, Aaron spuse:

— A trebuit să mă gândesc mult. Îmi este greu să mă gândesc atunci când eşti aproape. La naiba, când era vorba despre Addy nu era capabil să gândească limpede, chiar dacă ea nu era în preajmă. Iar acum Addy se afla aici, tremurând la vorbele lui şi privind timidă patul. Of, urma să fie cu mult mai rău decât se temuse.

— Mai este un motiv, Addy. Când te văd, vreau să te ating. Aşa că am stat la distanţă ca să evit tentaţia. Pleoapele ei coborâră seducător.

— Măi, ce domn rafinat eşti tu, Aaron Breedlove, şi cât de norocoasă sunt să te am.

Câţi bărbaţi stau la distanţă ca să păstreze virtutea femeii pe care o vor lua de nevastă? Am trecut de şaisprezece ani, Aaron. Şi, crezând că voi avea parte de sărutările tale, m-am păstrat pentru tine de atunci. Sunt doar a ta.

Lăsându-se în genunchi, îi sărută verigheta, apoi îi luă mâna şi i-o puse peste inima ei. Simţind sânii plini de sub palma lui, Aaron

gemu adânc. Ştia că dă târcoale dezastrului, dar nevoia de a o atinge era prea puternică ca să şi-o poată înfrâna. Alunecându-şi mâinile pe ea, o pipăi cu blândeţe, posesiv. Putea simţi dogoarea cărnii ei de sub mătase, tremurul pe care sângele ce se înfierbânta la atingerea lui o făcea să fie şi mai aţâţătoare.

— Dumnezeule mare, cât de mult te doresc!

— Atunci, ce mai aştepţi? Este noaptea nunţii noastre, Aaron. Tu eşti soţul meu, iar eu sunt soţia ta. Ia-mă, murmură ea. Gemu încetişor şi stărui: Ia-mă!

CAPITOLUL 6

În mângâierile lui lente se ascundea o dorinţă disperată. Chiar mai disperat era geamătul pe care îl scoase atunci când, uşor, îşi retrase mâinile. Buzele lui erau atât de aproape de urechea ei, încât ea îi simţi părul pe gât, în timp ce el îi şoptea:

— Îmi pare rău de răul pe care ţi l-am făcut şi chiar mai mult de cel pe care ţi-l voi face. Aaron îşi trecu degetele prin părul ei, apoi îşi încolăci gâtul cu el.

O smucitură uşoară şi nasul lui îl întâlni pe al ei.

— Perla mea!

— Perlă? repetă ea, cu un oftat. Apoi, amintindu-şi că îi spusese că o va face să sufere, întrebă cu îngrijorare: De ce perlă?

— Foarte simplu. Tu eşti o perlă. O perlă rară care a crescut într-un loc ascuns, îngust ca o stridie. Eu sunt pescarul care te-a prins în plasa lui şi sunt atât de înfometat, încât îmi este teamă că voi încerca să te înghit, în loc să te împart cu ceilalţi care ţi-ar recunoaşte valoarea. Depuse un sărut pe tâmpla ei. Mă înţelegi?

— Stai puţin. Deci, eu sunt perla. Tu eşti pescarul care vrea să mă mănânce. Dar există alţi oameni cu care vrei să mă împărţi, pentru că ei cred că eu valorez ceva şi… Suspină adânc, îngrozită. Eşti sigur că nu vrei să mă vinzi după ce plecăm de aici?

— O, Addy, spuse el, râzând cu gura până la urechi. Perlă, pe naiba; eşti un diamant neprelucrat, care mă taie rapid. Îi puse mâna uşor peste gură spunând: Nimeni n-ar putea vreodată să te cumpere, Addy. Tu îţi aparţii doar ţie, nimănui altcuiva.

— Dar nu e adevărat! Ca soţie a ta, îţi aparţin ţie.

— Cât mi-aş dori să fie aşa, spuse el, cu tristeţe, scuturându-şi capul. Dar a dori ceva nu înseamnă că poţi face imposibilul posibil. Ea ar fi dorit să-i alunge frământarea şi să-i dovedească, fără tăgadă, că îi aparţine. Ar fi vrut să-i atingă pieptul larg, să-i simtă bătăile inimii. Aaron rămase nemişcat, fără ca o singură suflare să-i treacă de buze, în timp ce ea îi scoase cravata şi îi descheie câţiva nasturi. Dar când ajunse la catarama de la cureaua pantalonilor, o apucă de încheietura mâinii.

— Nu. Aaron păru foarte nesigur de ceea ce spune, deşi dorea să pară foarte sigur de el. Addy uită de nasture şi îşi puse degetul pe abdomenul lui. Muşchii lui se încordară sub atingerea ei şi îi spuse tăios: Nu face asta.

— De ce nu?

Duritatea muşchilor lui îi aduse un tremur în stomac. Revendicându-şi dreptul de a-l atinge oriunde ar fi poftit, îi mângâie părul fin de deasupra pantalonilor.

— Sfinte, Dumnezeule, şopti el.

— Aaron? Te simţi bine?

— O, iubito, niciodată nu m-am simţit mai bine. Abdomenul i se tensiona sub palma ei.

— Pare că eşti mai aproape de rău decât de bine. Eşti bolnav? Ridicându-i părul fin, Addy îşi apăsă obrazul pe fruntea lui. N-ai febră, decise ea.

— Ba am febră şi e pe cale să mă ardă de viu. Dar… nu. Nu. În mine se duce de-a dreptul o luptă. Ajută-mă, iubito. Te rog. O ruga să-l ajute şi, din cauză că sunase atât de fără speranţă, nu putea să-l refuze. Sau să se refuze pe sine.

— Aaron, nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, murmură ea desfăcându-i cureaua din piele. Ştiu că ne-am certat şi mai ştiu că nu va fi ultima oară când o vom face.

Dar este noaptea nunţii noastre şi sunt mai mult decât pregătită să ne sărutăm şi să facem pace. Cât despre febra asta a ta, îmi va face chiar plăcere să ating flăcările care sunt pe cale să te ardă de viu.

— Lasă febra, spuse el, cu sufletul la gură, pe când ea îl deschidea la fermoar.

Addy, mă omori încetul cu încetul.

— Nu muri cu mine aici, Aaron. Ştiu că mă doreşti şi, ca să-ţi spun adevărul, şi eu te doresc. Cumplit; te doresc atât de tare…

— O, Doamne, gâfâi el, spune-mi ce să fac.

— Credeam că ştii, dar dacă nu-i aşa, nu trebuie să te rogi pentru instrucţiuni.

Desfăcându-i larg pantalonii, Addy privi ceea ce părea a fi o junglă sălbatică, în nuanţe de verde şi roz. Hm, îmi pare că… nu poate fi cu mult mai diferit decât la animale, spuse ea, şovăielnic. Aaron trecu de la starea de încordare totală, în care fusese până atunci, la una de moleşeală.

— Nici nu ştii cât… cât de greu este pentru mine să… să spun asta, dar… Continuă fraza abia după ce îşi puse o mână peste faţă: Addy, nu se poate să facem dragoste.

— Să nu facem dragoste? repetă ea. De ce nu, Aaron? Cu toate că era mai mult decât nedumerită, simţea o puternică dorinţă de a-l atinge peste tot. Uşor ca briza verii, ea mângâie carnea lui ascunsă, doar pentru a o face să crească sub vârful degetelor ei. Suspină de plăcere, deşi Aaron părea în agonie. Doare? întrebă ea, cu blândeţe. Dacă da, cu siguranţă că un sărut va îmbunătăţi situaţia.

— Nu! Nu mă săruta acolo! Şoldurile lui se arcuiră în sus când ea îşi luă mâna, în timp ce el îi sorbea buzele de parcă ele ar fi fost ultimele picături dintr-un vin bun şi vechi.

— Îmi spui „nu” cu vorbe, în timp ce trupul tău îmi spune „da”. Addy se feri de sărutările lui. Aaron, ce se întâmplă cu tine?

— Anulare, spuse el; răsuflând cu greutate. Cerule mare, Addy, te doresc atât de mult, încât aş renunţa la cinci ani din viaţă pentru un moment de făcut dragoste cu tine, chiar acum. Dar acum nu este pentru totdeauna şi ăsta este un târg pe care nu-l putem face. Cu un blestem, se ridică în picioare şi începu să măsoare camera cu paşi mari. Un sentiment neplăcut îi scutură întregul corp, în timp ce se străduia să-l întrebe:

— Ce târg? Singurul despre care ştiu eu este căsătoria noastră şi armistiţiul dintre familiile noastre. Nu ştiu ce înseamnă o anulare. Începând să transpire abundent, continuă: Şi nici nu cred că vreau să aflu.

— Te rog să mă crezi că nu este ceva ce vreau să-ţi explic, la fel de mult pe cât nu vrei tu să afli. Făcu o pauză, încercând să stingă lampa cu ulei. Ochii lui erau plini de emoţii contradictorii, în timp ce doar Dumnezeu ştia cât de mult se străduia Addy să rămână calmă. Stinse lumina ca şi când n-ar fi putut îndura să vadă confuzia şi disperarea care, cu siguranţă, se întipăriseră pe faţa ei.

Înaintând spre ea, din spatele lui apăru luna.

— O anulare nu este la fel de rea ca încălcarea unei promisiuni, spuse el, încetişor. E mai mult o recunoaştere a faptului că promisiunea nu a fost destul de bine chibzuită, iar cei care au făcut-o decid să pretindă că ea nu a existat. Are vreun sens pentru tine ce spun?

— Nu, nu are. Îmi seamănă mai mult cu povestea unui indian care a făcut un dar cuiva, apoi l-a furat, aşteptându-se şi la binecuvântarea celui păgubit.

— Nu chiar aşa. Vezi tu, amândoi trebuie să fim de acord că am greşit. Se ghemui lângă ea, atât de aproape, încât Addy îi văzu privirea plină de regret. Ar fi o groaznică greşeală din partea noastră dacă am consuma această căsătorie.

— Consumat. Ea repetă cuvântul, plăcându-i sentimentul de trăinicie pe care îl dădea pronunţarea lui. Nu luă în seamă sensul de „priveşte-dar-nu-atinge” pe care i-l dăduse Aaron. Adică, vrei să spui… din punct de vedere sexual.

— Exact. Dacă unuia dintre parteneri îi sunt refuzate drepturile intime, atunci căsătoria se poate desface fără divorţ.

Divorţ? Jurămintele dintre ei de-abia fuseseră făcute şi Aaron se gândea deja la divorţ? Fierbinţeala pe care o simţise înainte nu era nimic în comparaţie cu valurile de răceală care o înăbuşeau acum. Era tentată să dea ascultare instinctului frenetic ce o îndemna să scape de trădarea acestui prieten, în care avusese încredere, pe care îl iubise

orbește și pe care, cu siguranță, ar fi reușit să-l iubească la fel de mult ca bărbat, ca soț, dacă el ar fi lăsat-o să-l cunoască. Ca pe un iubit. Dar el nu-i dădea nicio speranță. Nici măcar consolarea unei atingeri.

— Mă urăști atât de mult, Aaron? Addy îi căută privirea, rugându-l în tăcere să-și ia înapoi amenințarea.

— Să te urăsc? spuse el, cu neîncredere. N-aș putea să te urăsc niciodată.

Niciodată. Țin la tine. Foarte mult. Întotdeauna am ținut.

— Și așa îmi dovedești? Refuzând să împarți patul cu mine, spunând că această căsătorie s-a încheiat chiar înainte de a începe? Când el atinse o lacrimă pe care Addy n-o simțise scăpând, ea îl lovi scurt peste mână. Cu vocea tremurând de emoția pe care nu o putea stăpâni, îi spuse acuzator: Mai repede te-aș crede că ții la mine dacă m-ai pălmui. În acel moment, ar fi preferat o lovitură care s-o trezească din coșmarul pe care îl trăia. Dar în loc de asta, el îi luă mâna dreaptă mângâindu-i încet verigheta de aur. Addy își spuse că el va trebui să i-o taie înainte ca ea să renunțe.

— Poate că acum nu gândești așa, dar va veni o zi când n-o să mai dorești lucrul ăsta pe mână. N-o să-ți ia mult timp să-ți dai seama că, de fapt, nu pe mine mă dorești, ci libertatea. O anulare îți poate părea de neconceput acum, dar există posibilitatea ca ea să devină o ușurare dacă o să ai ocazia să te distanțezi puțin. Îi luă fața între mâini, iar în atingerea lui era o asemenea durere, încât Addy știu că el este la fel de rănit ca și ea. Căsătoria asta nu poate merge, Addy.

Aaron arăta de parcă ar fi vrut să plângă și el, să verse lacrimile ce curgeau pe obrajii ei, lacrimi pe care Addy nu le putea opri. El șterse una dintre ele cu vârful degetelor.

— Cum poți fi sigur că n-o să meargă? întrebă ea, rugându-se pentru o furie protectoare ce nu voia s-o cuprindă.

— Pentru că eu am trecut pe unde vrei tu să ajungi. Credeam că poți vedea ce urmează. Eu pot. E foarte clar.

— Și ce anume vezi?

— Un accident fatal, la care este groaznic să fii martor. Dar, indiferent cât de mult încerc să privesc în altă parte, nu pot. Tu ești o

supravieţuitoare. Dar dacă voi reuşi să supravieţuiesc şi eu, nu putem decât să ne amăgim unul pe celălalt. Dacă o vom face, eu nu voi fi atent la drum, ci mă voi uita cu ochii plini de stele la tine, iar realitatea ne va lovi drept în creştet. Bum! Zdrobiţi şi arşi, înţelegi?

— Nu ştiu şi… şi tot ce contează pentru mine este faptul că mă îndepărtezi, când eu nu îmi doresc decât să fiu soţia ta. Oftând din greu, el îşi trecu mâna prin păr.

— Uite ce e, Addy, te rog să încerci să înţelegi că eşti tânără şi naivă, adică tot ce eu nu sunt. Eşti foarte frumoasă, eşti specială, eşti visul oricărui bărbat…

— Şi visul tău, presupun, pufni ea cu dispreţ, luând în bătaie de joc disperarea care îi străpungea inima asemeni unui cuţit.

— Bineînţeles, se grăbi el s-o asigure. Dar visele nu sunt realitate. Tocmai de aceea fac blestemata asta de încercare de a ne proteja pe amândoi de un vis care nu are şanse.

— Păstrează-ţi nenorocita de protecţie! Nu o vreau şi nici nu am nevoie de ea. Cât despre vise, ele sunt la fel de reale ca şi curcubeiele şi dacă ajungi destul de sus şi de departe…

— Tot n-o să afli o găleată cu aur la capătul lor.

Încercând cu disperare să-l facă să vadă frumuseţea care ar deveni realitate, doar dacă ar crede şi el în realizarea viselor, îl întrebă într-o şoaptă arzătoare:

— Când ai încercat ultima oară? El întâlni privirea provocatoare chiar înainte de a se ridica în picioare. Addy se simţea disperată, rănită, trădată. Dacă ar mai fi fost încă aceeaşi copilă de acum câţiva ani, ar fi fost tentată să mai arunce încă un pumn de bălegar spre el. Dar copila aceea dispăruse; se transformase într-o femeie care ştia ce vrea, pasională. Hotărâtă să-l facă pe Aaron să-şi dea seama de această devenire, se îndreptă spre el. Dar nu-l încercui cu braţele şi nici nu-şi lipi obrazul de spatele lui tensionat.

— Mai ţii minte ce ţi-am spus, în acea noapte din grajd, că trebuie să ai grijă ce anume ceri? o întrebă el, moale. Sfatul este încă valabil. Continuă să insişti şi s-ar putea să primeşti mai mult decât ai cerut; în pat şi nu numai. Vrei să ne faci amândurora un serviciu?

Renunţă.

— Nu. Abia acum îşi puse braţele în jurul lui, apăsându-şi obrazul pe cămaşa subţire, cusută cu mulţi ani în urmă. Îl întrebă simplu: Cine eşti tu?

El avu impresia că i se învârte capul şi şi-l scutură ca să se limpezească.

— Depinde pe cine întrebi. Ai primi aproape la fel de multe răspunsuri pe cât de mulţi oameni cunosc. Nu las pe nimeni să se apropie prea mult.

— Dar eu nu-i întreb pe ei. Eu te întreb pe tine. Cu toate că îi venea foarte greu, ea aşteptă răspunsul lui în tăcere. Acesta veni pe un ton aproape şoptit:

— Nu sunt cine crezi tu că sunt. Tu te-ai căsătorit cu un vis, nu cu un bărbat.

— Atunci, vorbeşte-mi despre bărbatul ăsta.

— Nu este un erou, iubito! râse scurt, făcând-o să tresară, dar, brusc, se întoarse îmbrăţişând-o şi spunând: Doar de data asta lasă-mă să fiu eroul care nu sunt de obicei. Tu ai patul. Eu voi dormi pe podea.

— Dar nu vreau patul decât în cazul în care îl împart cu tine, protestă ea. Apoi nu-mi amintesc să-mi fi făgăduit viaţa unui erou, ci unui bărbat.

— Te-ai măritat cu un străin, Addy.

— Şi tu la fel, veni răspunsul prompt. Dacă nu ai băgat de seamă, acum sunt mai greu de convins decât înainte. El râse, auzind-o.

— Acum cine este speriat?

— Tu? Asta ar fi prima oară. Aaron ridică o sprânceană. La această simplă, nerostită aprobare, ea îşi simţi inima bătând mai tare. Era ceva mai mult decât o mică indicaţie pe care el i-o oferea despre bărbatul care era în realitate; era o recunoaştere a faptului că ea avea o oarecare putere asupra lui, care îl înspăimânta destul încât să-l facă să spună cu greutate:

— Nu mă mai privi în felul acesta.

— În ce fel? întrebă ea, tărăgănând vorbele şi plimbând un deget pe buza lui de jos.

— De parcă ai fi câştigat bătălia. O apucă de încheietura mâinii. Ochii i se întunecară în timp ce muşcă încet de palmă. Ai intrat pe un teren periculos. Ai grijă sau altfel s-ar putea să câştigi o luptă doar pentru a pierde războiul.

O muşcă din nou, de data asta mai tare, făcând-o să-i scape un mic geamăt.

— Consideră asta ca pe un avertisment, murmură el pe un ton întunecat, ameninţător. Am mai multe cicatrici de război decât îţi poţi tu imagina. Nu sunt generos atunci când pierd, mai ales dacă sunt însetat de răzbunare. Doar nu vrei să te măsori cu mine. Inima ei bătea repede, furios. Îi apăsă palma pe sânii ei. Îi şopti provocator:

— Mă măsor cu tine, Aaron. Oricare ar fi răzbunarea de care ai chef, răzbună-te.

Addy avu satisfacţia de a-l auzi gemând încetişor, înainte de a şuiera:

— Ai milă femeie, sunt doar un bărbat.

— Atunci, poartă-te ca atare, spuse ea, cu încredere. Aaron o numise femeie. Ce victorie era această recunoaştere a lui! Aproape la fel de excitantă ca gesturile ezitante cu care el îi mângâia sânii ce palpitau sub satinul vechi al rochiei, ca felul în care degetele lui îi trezeau toate simţurile, făcând-o aproape să ţipe de plăcere.

— Prostuţă mică, şopti el. Apoi îi acoperi gura cu a lui, mistuitoare ca flăcările iadului, la fel de arzătoare ca ele. Addy îi întoarse sărutul cu aceeaşi măsură, refuzând să se retragă din calea răzbunării pasionate pe care o dezlănţuise.

Foamea îl cuprinsese. Ea o putea gusta, o simţea în muşchii lui încordaţi, în forţa ce mocnea în el, în cruzimea sărutului lui. Brusc, el se rupse din îmbrăţişare, apoi ferm, dar cu o uimitoare tandreţe, o îndepărtă. Plecă de lângă ea înaintând în întuneric, până ce fu înghiţit de umbre, iar ea rămase singură în lumina palidă a lunii. Când el se aşeză, Addy auzi geamătul balansoarului.

— Mă poţi vedea? o întrebă din celălalt colţ al camerei.

— Nu, dar ştiu că eşti acolo.

— Da, sunt aici… privind. Dorind. Imaginându-mi. De când m-ai

făcut să te doresc în acea noapte, mi-am tot imaginat. Vocea groasă pe care ea o auzea era a unui bărbat pe care îl întrezărise, dar pe care nu-l cunoştea încă destul de bine. El era un străin întunecat, seducător în amenințarea cu care o întrebă: A meritat aşteptarea mea?

— Eu… Eu… bineînţeles. Dacă aş şti ce aşteptai. El dădu un răspuns plin de înţelesuri ascunse:

— Visele care se împlinesc nu sunt niciodată pe gratis.

O mulţime de vise vor deveni realitate pentru tine, Addy. Dar până atunci o să-mi împlineşti mie unul? O să am grijă să mă răscumpăr dimineaţă.

Un sentiment de alarmă, sigur şi instinctiv, începu să răsune în mintea ei, avertizând-o că preţul nu va fi plătit doar de el. Dar Addy hotărî să meargă înainte. Putea să-şi pregătească patul în rai sau în iad, nu-i păsa atâta timp cât dormeau împreună în el.

— Orice pentru tine, Aaron. Ce vrei să fac?

— Scoate-ţi rochia, spuse el, încetişor. Ea auzi geamătul surd al balansoarului, un puls ritmic asemănător scârţâitului intim al unui pat. Doar rochia; atât. Scoate-o încet. Orice ai sub ea, lasă acolo.

— Dar… de ce? întrebă Addy descheind primul nasture.

— Pentru că ştiu cum arată un vis atunci când văd unul. Ritmul în care balansoarul gemea se iuţi asemeni bătăilor inimii ei.

CAPITOLUL 7

Addy era o apariţie. O viziune. Chiar de la distanţa pe care el o păstra, ea era o viziune înveşmântată în beteala lunii, făcându-l să-şi dorească să fie alături de ea, în lumină. Nu era doar eleganţa cu care îşi scotea rochia, în care nu era nimic familiar lui. Era şi felul în care degetele ei, fără manichiură, fluturau de la un nasture la altul; era şi răsuflarea ei sacadată când arunca, din când în când, priviri spre colţul în care stătea el, pentru ca apoi să revină la ocupaţia care îi cerea întreaga concentrare. Addy îl impresionase. Doar cu gesturile simple cu care rulase perechea de ciorapi susţinuţi de jartierele uzate. Îl mişcase. Era subjugat de frumuseţea ei, adevărată operă de artă, ce merita omagii. Dar chiar şi un maestru al sculpturii ar fi putut, oare, prinde, în piatră, o inocenţă atât de pură şi delicioasă, îmbinată cu

aerul seducător al ispitei pline de naturaleţe?

Un val de necruţătoare dorinţă îi trecu prin vene în timp ce sufletul lui aluneca spre ea, asemeni unei fantome ce se grăbea să-şi întâlnească perechea. Era o senzaţie minunată şi înfricoşătoare totodată. O dorea prea mult, o dorea de prea mult timp. Da, da, se întâmpla exact cum îi fusese teamă că se va întâmpla: dorinţa creştea în el, se mărea, nu mai răspundea la raţiune sau control.

Pentru binele amândurora, trebuia să-şi înfrîneze nesăţioasa dorinţă ce creştea în el. Dar cum? Cum? Cum să nu dorească sufletul ei strălucitor ce lumina umbrele sufletului lui? Cum putea s-o privească fără să dorească s-o atingă intim şi adânc? Privea hipnotizat cum ea îşi lăsa o bretea să-i alunece de pe umăr.

— Las-o pe cealaltă unde este. Îşi dorea aproape orbeşte să se îndrepte spre ea şi să se întindă amândoi pe podea. Reuşi cu greutate să se calmeze. Apoi se pomeni acolo, trecând un deget pe sub breteaua albă şi subţire, singurul obstacol dintre sânii ei şi gura lui.

— Îmi place gura ta, îi spuse în timp ce degetul lui cocheta cu o-moarte sigură.

— Chiar şi când sunt răutăcioasă? întrebă ea, cu un mic zâmbet nervos.

— Mai ales atunci. Ai o asemenea gură încât poţi transforma un om sănătos într-unul nebun. Vrând s-o facă să înţeleagă cât mai bine pericolul despre care îi vorbea, Aaron murmură: Imaginează-ţi ce poate face gura ta dintr-un bărbat care îşi face probleme cu privire la sănătatea minţii lui, asemeni mie.

— Tu eşti acum cel răutăcios. Addy chicoti şi el o simţi relaxându-se. Se pomeni întrebându-se cât de în siguranţă s-ar fi simţit ea, dacă ar fi ştiut adâncimea apelor tulburi împotriva cărora lupta el, doar pentru a-i proteja visele şi curcubeiele.

— Nu te mint, spuse el, sumbru. Setea de răzbunare de care ţi-am vorbit începe şi sfârşeşte cu tine. Întreabă-mă de ce. Pe buzele ei flutură un zâmbet.

— De ce? Afundându-şi gura în urechea ei, Aaron şopti tandru:

— Pentru că aproape am înnebunit din cauza ta, după noaptea

aceea din grajd. Şi sunt multe de iertat, mai ales pentru un bărbat care a fost crescut să cunoască valoarea unui jurământ. Se dădu mai în spate ca să-i poată vedea faţa, să vadă dacă în ochii ei se citea înţelegerea faptului că se afla în prezenţa unui bărbat obsedat. Dar nu, privirea ei era înceţoşată, buzele strânse într-un zâmbet mic de plăcere şi neîncredere.

— Ai un fel ciudat de a flata o femeie, Aaron. Dar sunt impresionată de strădania ta de a mă face să cred că eu te-aş putea înnebuni. Bineînţeles, nu este un secret că am fost întotdeauna nebună după tine. Aaron îşi muşcă buzele, uitându-se la ea.

— Trebuie să fii nebună ca să te oferi mie.

— Şi ce ai de gând?

— Nimic nu m-ar putea face să mă simt mai bine decât să te înnebunesc mai rău…

de plăcere. O plăcere pe care n-o s-o uiţi niciodată. O plăcere care îţi va face nesuferită atingerea oricărui alt bărbat. Îşi puse palma între picioarele ei, descoperind că erau mai excitante şi mai îmbietoare decât se temuse. Mâinile lui urcară până ce o cuprinseră posesiv. Era umedă, moale, fierbinte. Chiar şi prin lenjerie putea simţi ce înseamnă atingerea lui pentru ea. Senzaţia îl umplu de încântare; senzaţia provocată de căldura din palma lui, de fierbinţeala sufletului ei.

— Ce-mi faci? suspină ea, adânc. Genunchii i se înmuiară şi se sprijini de umerii lui să nu cadă.

— A mea, şopti el, ca răspuns la suspinele ei. În noaptea asta eşti a mea.

Doar în noaptea asta. O să te fac să simţi ce-mi faci tu mie de câte ori mă gândesc la tine. Cu o mişcare nerăbdătoare, rupse breteaua subţire, lăsându-i furoul să alunece. Sânii ei erau perfecţi, o mărturie a tinereţii lui Addy.

— Doar dacă aş fi mai tânăr, zise el, cu durere. Dacă ai şti în ce intri şi m-ai dori în continuare, aşa cum te doresc eu… Să te trezeşti şi să vezi ce văd eu acum, ştiind că ce este între noi nu este destul de real pentru a dura…

— Real, spuse Addy, ca un ecou. Nu mi se mai pare nimic real,

Aaron. Mi… mi-e frică de ce mă faci să simt. Atinge-mă, zgâlţâie-mă, fă ceva care să mă scoată din starea asta mizerabilă.

— O să te ating, spuse el. Îşi linse un deget şi-i masă un sfârc roz şi tare. Respiraţia ei şuierătoare îl făcu să-i şoptească: Hai să vedem dacă ai acelaşi gust minunat ca felul în care arăţi. La naiba! La naiba, gustul era mai bun decât ar fi avut dreptul o femeie să-l aibă, iar mirosul îi era divin. Apă de ploaie, flori sălbatice. Şi mâinile ei care îl ţineau aproape, trezind în el dorinţe avide. O aşeză pe pat sărutându-i gura cu însetare, şoptindu-i pe nerăsuflate tot ce ar fi vrut să-i facă.

Tot ce nu putea să-i facă.

— Vindecă-mă de durerea asta teribilă, scânci Addy.

— Aici? întrebă el, simţind cum îl cuprinde febra, temându-se că aceasta îl va doborî înainte s-o poată stinge pe a ei.

— Da, acolo. Dar cel mai rău e aici. Îşi apăsă pieptul peste al lui şi îi simţi bătăile năvalnice ale inimii ce parcă se luau la întrecere cu ale lui. Iubeşte-mă, îl imploră ea, apoi continuă pe un ton din ce în ce mai imperativ: Iubeşte-mă ca pe o femeie.

Ca pe o soţie.

— Nu, zise el, încercând să se convingă cu disperată durere că răspunsul era cel potrivit. Nu vrei să te iubesc, nu în felul acesta. Îi dădu jos chiloţii din bumbac subţire, lăsându-i să cadă pe podea. Roagă-mă să te sărut ca un amant.

— Un sărut. O, da, un sărut. Un sărut nesfârşit. Începu s-o sărute de la gură până la sâni, în timp ce mâinile lui îi mângâiau părul. Apoi, înclinându-şi capul, ajunse la acea parte a corpului ei care era a lui, în sfârşit, chiar dacă numai pentru această singură noapte. Deschizând porţile, culese perla nepreţuită ascunsă de ele, ce se desfăcu sub vârful limbii. Niciodată scâncetul cu care femeile îi pronunţau numele nu îi dădu o astfel de profundă satisfacţie; niciodată tremurul eliberator al vreunei femei nu îl făcuse să simtă un asemenea extaz ce depăşea limitele fizice.

— Addy, şopti el, urcându-şi săruturile în sus, pe trupul ei, fără grabă, savurându-i aroma pielii. Până să ajungă la gură, respiraţia fetei deveni regulată şi uşoară.

Addy, şopti el din nou, în timp ce-i mângâia obrazul. Cu gesturi protectoare, posesive, o luă în braţe, cântărind situaţia imposibilă în care se afla. Nimic nu ieşise aşa cum plănuise. Se întorsese aici pentru că erau atât de multe de îmbunătăţit şi la fel de multe de pus la punct. Nu se putea învinovăţi decât pe el pentru buclucul în care intrase, pentru că cedase unei slăbiciuni, iată-l aici, încă, trăind cea mai groaznică experienţă sexuală pe care nu o avusese, dorind-o pe Addy mai mult ca niciodată. Era capabil s-o iubească ca pe o femeie, ca pe o soţie? Indiferent de speranţele pe care şi le făcea, avea presimţirea unui eşec. Ţinând-o în braţe, era conştient de instinctul atât de puternic, primar, care îi dădea certitudinea că nu i-ar putea niciodată oferi lui Addy o dragoste obişnuită. O va învălui într-o dragoste atât de completă, încât o va epuiza, îi va înăbuşi fiecare răsuflare, îi va devora spiritul nesupus care o făcea unică.

Nebunie! Se considera mult prea primejdios pentru a o lăsa, să se apropie prea mult. Din momentul în care ar pune stăpânire pe mintea lui, i-ar tiraniza şi inima, iar ei i s-ar întâmpla la fel, căci el va vrea s-o controleze, s-o posede.

Înţelegea prea bine care vor fi urmările. Addy îşi va dori eliberarea, dar el va dori s-o ţină cât mai aproape. Nesiguranţa îi va măcina sufletul şi va începe s-o învinovăţească. Trebuia să anuleze această căsătorie; cu cât mai repede, cu atât mai bine. Addy trebuia să fie lăsată pe picioarele ei, înainte ca ei să devină prea dependenţi unul de celălalt. Dar mai întâi trebuia să coboare din acest pat. Încă un minut dacă ar simţi piciorul ei în jurul lui, capul ei, odihnindu-se pe pieptul lui, părul ce-l învăluia de la obraji până la brâu şi… Cu un geamăt înăbuşit, Aaron îşi adună toată voinţa care îi mai rămăsese, pentru a o smulge pe Addy din braţele sale. O mută grijuliu, drăgăstos, sărutând-o pe tâmplă. O privi multă vreme, amintindu-şi copilul care fusese prietenul ei cel mai drag. Văzu cu ochii minţii progresele pe care le făcuse copila mult adorată, ce împrăştiase în jurul ei inteligenţă, haz şi spirit. Dar apoi se maturizase, umbrind simplitatea care definise întotdeauna relaţia dintre ei. Ce îi făcuse în noaptea de acum patru ani? Toate părerile despre propria persoană i-au fost zdruncinate. Îşi

avusese şi el porţia de vicii, dar nu era un om rău şi, cu siguranţă, nu era unul care să abuzeze de copii. Ce fel de om trebuie să fii să iubeşti o copilă, ca şi când ar fi a ta, iar apoi, orbit, s-o priveşti dorind să-i stăpâneşti corpul?

În această direcţie, viitorul lui nu avea mai multe perspective acum, faţă de câte avusese atunci. Faptul că Addy nu mai era un copil nu ştergea greşeala trecutului păcat din inima lui. Contrar obiceiurilor, încercă să iasă din starea în care se afla, făcând un pic de mişcare. O sută de flotări şi nu era nici măcar obosit. Cel puţin îi putea mulţumi că îl menţine în formă. Dar nu reuşi să scape de starea de disconfort. Aşezat în balansoar, aţipi, într-un sfârşit. Cântecul unui cocoş îl trezi.

Ochii i se întoarseră spre pat şi realiză că nu visase. Durerea de inimă ce aştepta să-l prindă în gheare era încă acolo, cu braţele deasupra capului, cu un aer de încredere deplină şi de vulnerabilitate. Dar Addy nu dormi mult.

— Aaron, murmură ea, încetează! După ce savura câteva mângâieri, Addy chicoti şi lovi… Un ghemotoc păros sări de pe pieptul ei, mieunând şi strecurându-se afară pe uşa deschisă a dormitorului. O scurtă privire în jur îi dădu de ştire că Aaron nu era prin preajmă. Singura dovadă că fusese, totuşi, acolo era urma lăsată pe perna de alături. Addy îşi îngropa faţa în ea, inhalându-i parfumul, absorbindu-i căldura.

Nu era prea mult. La fel de puţină căldură răzbătu şi din remarca pe care el o făcu stând în pragul uşii:

— Deci, te-ai trezit. Am pregătit ceva pentru micul dejun. Probabil că vom avea companie în curând, aşa că trebuie să te grăbeşti să ai o înfăţişare decentă.

Căldura ce îi lipsise din voce era concentrată în privirea arzătoare. Doar cu pantalonii pe el, arăta tocmai bun de mâncat.

— Dar prefer să arăt indecent, Aaron. Cu mişcări sinuoase, Addy îşi lăsă pătura să alunece pe lângă ea. Cu toate că nu-i arăta nimic ce el nu văzuse deja, tânăra se îmbujora uşurel. Hai să uităm de micul dejun şi să fim indecenţi amândoi. Cu un chicotit intim, adăugă: Măi să fie, dar tu eşti un bărbat foarte indecent. Chiar că a fost sărutul unui

amant. Dacă aş fi ştiut despre ce este vorba, aş fi implorat pentru unul chiar acolo în tufişuri, în noaptea logodnei noastre. Ridicând mâna stângă, îşi privi, cu un oftat, mirat verigheta. Apoi se lipi de Aaron, murmurând:

— Mă săruţi din nou? El o privi fix, după care îi răspunse închizând ochii:

— Nu avem timp pentru asta. Trebuie să împachetăm.

— Să împachetăm! Addy uită de verighetă şi de timiditate şi aruncă pătura.

Trântindu-se pe pat, întrebă: Cum adică?

Aaron deschise ochii şi păşi mai aproape. Dar în acel moment ea îi văzu pumnii strânşi. El privi în altă parte. Trecu un minut lung până ce reuşi să spună cu o voce joasă:

— Adică, plecăm. Se întoarse şi ieşi din cameră.

Scormonind după haine, Addy îşi dădu seama că nu are decât o rochie de mireasă mototolită şi un furou cu o bretea sfâşiată. Luă cămaşa lui şi se îmbrăcă cu ea. Nu atât din necesitate, cât din dorinţa de a-i reaminti lui Aaron că trăiseră împreună lucruri pe care el încerca să le ignore. În definitiv, cuplurile căsătorite împart tot felul de lucruri, iar cămaşa soţului ei i se părea un început.

— Miroase bine. Aaron îşi ridică privirea din farfurie. La vederea lui Addy, cu părul răvăşit într-o coamă sălbatică, îmbrăcată cu cămaşa lui deschisă la piept, cafeaua îi alunecă pe gât cu noduri. Aproape sufocat, se gândi că nu va fi în stare să mănânce micul dejun pe care-l pregătise. Dar cârceii din stome erau nimic pe lângă palpitaţiile inimii, care începură în momentul în care ea se apropie şi se aşeză la el în poală. Îi înconjură gâtul cu braţele şi îi murmură:

— Micul dejun miroase minunat, dar nu la fel de bine ca tine.

— Of… hmmm… Addy… Aaron împinse scaunul mai în spate, o aşeză acolo pe Addy şi începu să măsoare camera cu paşi mari. Trebuie să discutăm despre noaptea trecută, să hotărâm ce facem mai departe. Addy sări în picioare şi-l întoarse cu faţa spre ea. Suava seducătoare dispăruse. Ochii ei se întunecaseră, iar Aaron văzu o pisică sălbatică înfuriată.

— Cum îndrăzneşti să faci dragoste cu mine, pentru ca apoi…

— Noi *nu am făcut dragoste*, afirmă el cu hotărâre.

— Atunci, ce am făcut? Încercând să-şi recapete răsuflarea, el îi răspunse calm:

— Am făcut o greşeală, asta am făcut. Oamenii deştepţi învaţă din propriile greşeli, nu le repetă, Addy. Arătând de parcă vorbele lui îi răpiseră vocea, ea ridică palma într-un gest rapid, îndreptându-i-o spre obraz. Aaron o prinse de încheietura mâinii chiar înainte ca lovitura să-şi atingă ţinta. O scutură cu putere.

— Să nu mai încerci asta niciodată.

— Şi dacă o să încerc, ce-o să-mi faci, Aaron? O să mă loveşti şi tu?

— Nu lovesc femeile. Traversând dormitorul deschise uşa, trântind-o de perete.

Îmbracă-te, ordonă. Addy pufni în urma lui cu o strâmbătură din nas.

Uşa i se închise lui Aaron în faţă. El se gândi s-o deschidă la fel de brutal şi… şi ce? Să se certe cu ea?

Ceva greu izbi uşa. Dacă ar fi fost deschisă, ar fi trebuit să-şi îngrijească un nas spart. Lovindu-şi palma cu pumnul, plecă să hrănească pisica cu resturile din farfurii. Oricum, nu avea altceva mai bun de făcut. El împachetase deja.

CAPITOLUL 8

— Mulţumesc, spuse el, rupând tăcerea apăsătoare.

— Pentru ce? Addy îşi grăbi paşii mari.

— Pentru că ai salvat aparenţele.

— N-am făcut-o pentru tine, zise ea, cu răceală. Am făcut-o pentru mine.

Mergând înaintea lui pe poteca din pădure, ea prinse o ramură de la o salcie şi se opri, până ce Aaron ajunse la câţiva paşi în urma ei. Calculând distanţa, dădu drumul crengii.

— Hei, ai grijă, ţipă el. Addy aruncă o privire rapidă în urmă şi-l văzu pe Aaron dând drumul bagajelor pentru a-şi freca obrazul lovit.

Presupuse că ar trebui să-l ajute la căratul bagajelor, sau cel

puţin la partea ei, dar… nu. Lasă-l să se înveţe minte, măgarul, după toate prin care o pusese să treacă în aceste ultime oribile ore. Fusese destul de neplăcut să-şi ia la revedere, în grabă, de la Loretta şi de la restul familiei. Dar cu mult mai neplăcut fusese rolul miresei timide care roşeşte lângă mirele devotat, în care pozase Aaron. Fusese pur şi simplu o minciună, pentru a salva aparenţele. Chiar şi scuza pentru plecarea lor grăbită fusese tot o minciună. Addy avea bănuielile ei în legătură cu realele motive ale plecării, dar cu siguranţă că nu erau izvorâte din graba de a-şi prezenta nevasta prietenilor şi partenerilor de afaceri.

— Addy, stai! ţipă el. Ignorându-l, ea continuă să meargă. Doi paşi mai încolo, îl simţi răsucind-o cu atâta putere, încât se clătină şi căzu în iarba înaltă, trăgându-l după ea. Pe moment, Addy rămase fără suflare sub povara greutăţii lui. Când faţa lui se făcu văzută, ea se luptă să scape, dar, nereuşind, începu să-l lovească peste umeri.

— Dă-te jos de pe mine, taurule! ţipă ea.

— La naiba, nu te mai lupta cu mine! Aaron reuşi, într-un sfârşit, să-i prindă pumnii micuţi. Ţinându-i ridicaţi deasupra, suflă din greu. Ştii cât de aproape erai să calci pe un şarpe cu clopoţei? Addy se linişti.

— Ce şarpe cu clopoţei? întrebă ea, încercând să ignore senzaţiile pe care i le trezea corpul lui aflat peste ea. N-am văzut niciun şarpe cu clopoţei.

— Bineînţeles că n-ai văzut. Cum ai fi putut, când el era pe pământ, la nici câţiva metri, iar nasul tău undeva în aer? Aaron murmură un blestem.

Mândria rănită o opri să spună ceea ce ar fi trebuit.

— Având în vedere cât de mult ai regretat că m-ai salvat prima oară, nu-mi pot imagina de ce ai repetat gestul. Unde ţi-e judecata cea sănătoasă, Aaron? Ai fi scăpat de grija de a fi nevoit să mă iei cu tine şi ai fi scăpat de o soţie de care, oricum, ai intenţia să scapi. De ce nu m-ai lăsat să calc pe şarpe?

El o privi cu duritate, dar ochii nu aprobau replica pe care i-o dădu:

— Mda, ei, ştii cum se spune: m-ai păcălit o dată, să-ţi fie ruşine;

m-ai păcălit şi a doua oară, să-mi fie ruşine.

— Ţi-e ruşine? De ce? Că m-ai salvat de un şarpe sau din cauză că te simţi şi tu unul, pentru că te-ai culcat cu mine şi apoi m-ai împins din patul nostru de nuntă? El nu-i răspunse, dar îşi mută privirea pe gura ei. Încă dorind să-l provoace, îl tachina lingându-şi buzele: Ce s-a întâmplat, iubitule, ţi-a mâncat pisica limba?

— Nu, spuse el, cu un calm înnebunitor. Dar a ta este un pic prea ascuţită.

Gura lui o acoperi pe a ei ca o răzbunare. Era un sărut supărat, limba lui căutând-o pe a ei, plină de agresivitate.

O ţinu prizonieră cu tăria buzelor până ce Addy începu să scâncească. Slăbind apăsarea, o pedepsi mai duios, cu furia blândă a unui bărbat ce iubeşte cu patimă.

Această înfometată cruzime, pe care o pusese în sărutul nesfârşit, era aproape mai mult decât putea ea îndura şi, cu siguranţă, mai mult decât putea rezista.

Realizând că nu are nimic împotriva acestui tratament, Addy renunţă la apărare şi îşi încolăci picioarele în jurul lui. Dar în acel moment el îi eliberă încheieturile, mâinile începând să-i mângâie părul, alintând şi trăgând, în timp ce el murmura:

— La naiba, să nu te mai sperii în halul ăsta niciodată. O sărută din nou, un sărut cald, plin de durere. Un sărut disperat, încărcat de dorinţă. Addy îl îmbrăţişa la rândul ei, înţelegând mesajul tăcut al sărutului. Cât de mult iubea să-l simtă atât de aproape! Să simtă atingerea mâinilor lui, mâinile unui străin întunecat, uman şi simplu, nu mâinile unui bărbat pe care îl divinizase doar pentru ca el să cadă în dizgraţie. Dar se simţea mult mai bine cunoscându-l în felul acesta, într-o relaţie de egalitate între un bărbat şi o femeie. Ar fi dorit ca el să simtă cât este de vulnerabilă, să-i ţină inima în palmă. Îi luă mâinile pe rând şi i le aşeză pe sâni.

Pentru un moment, el nu făcu niciun gest. Dar apoi se dădu la o parte. Palmele care o mângâiaseră cu atâta patimă îi acopereau ochii, iar el şoptea numele ei.

Addy se apropie de el, dar ceva o opri.

— Ar fi mai bine dacă am pleca, spuse ea, cu slaba răsuflare ce îi rămăsese.

Ridicându-se în picioare, îi întinse o mână. Aaron o luă, ezitând. Apoi, stând lângă ea, privirile li se întâlniră.

— Mda, hai să plecăm de aici. Dacă ne grăbim, putem recupera timpul pierdut. Mai este doar puţin până la apusul soarelui. Dar noaptea are un fel al ei de a îndulci realitatea. Vreau să vezi oraşul înainte de a se întuneca.

— Apusul şi răsăritul, Aaron, sunt doar soarele şi luna care îşi întorc obrazul unul celuilalt.

— Poate, dar pregăteşte-te să vezi o cu totul altă privelişte.

— Vorbeşti despre tine sau despre oraş?

— Şi de unul şi de altul. Aminteşte-ţi mereu că la New York unele locuri sunt sigure, iar altele primejdioase. Dar, indiferent unde mergi, este copleşitor.

— Chiar şi pentru tine, care locuieşti acolo de atâţia ani?

— Câteodată. Dar şmecheria este de a nu lăsa străinii să afle acest lucru. Îi făcu cu ochiul. Ăsta va fi secretul nostru, bine?

Lui Addy îi plăcea ideea de a împărtăşi un secret cu Aaron, mai ales unul despre el. Zâmbi. Aaron îi mângâie o şuviţă de păr, zâmbind şi el, dar cu jumătate de gură.

Ea îi scutură un fir de iarbă de pe cămaşă. Apoi el se îndepărtă ridicând bagajele aruncate.

Tocmai îl ridica pe cel mai greu dintre ele, când Addy îşi aşeză mâna peste a lui.

— Lasă-mă să te ajut. El privi mâinile lor împreunate, înainte de a scutura din cap şi de a-i da cel mai uşor pachet. Addy îl luă, spunând: îţi mulţumesc că m-ai salvat de şarpe. Încă o dată.

— Nu-mi mulţumi încă. A fost o şansă. Ai fi fost mai în siguranţă cu şarpele cu clopoţei, decât cu mine. Încă o dată. Aaron ridică geamantanul cu daruri, cel care îngreuna cel mai mult bagajele lor. Addy lăsase Lorettei cea mai mare parte a cărţilor. Se părea că Jonas îi făcea curte, iar Loretta nu avea nimic împotrivă.

Era un fel de victorie faptul că Addy îl lăsase pe Aaron în faţă, ea

urmându-l la câţiva paşi în urmă. Niciunul dintre ei nu spusese nimic, dar pentru Addy era foarte bine aşa, căci avea câteva lucruri la care să se gândească.

Când avionul lui se zări printre ierburile înalte, zâmbiră amândoi.

Erau multe de spus înainte de a ceda de dragul armistiţiului, se gândi ea. În definitiv, nu avea nimic de pierdut dacă îşi măsura forţele cu el, atâta vreme cât, egali fiind, rămâneau circumspecţi unul faţă de celălalt. Era o soluţie mult mai bună decât o bătălie sângeroasă. Un război la care puteau renunţa, cu condiţia să lase mândria la o parte.

CAPITOLUL 9

— O, Doamne!… O, Doamne! îţi taie răsuflarea!

Aruncând o privire spre scaunul pasagerului, Aaron nu-şi putu ascunde un zâmbet larg. Erau cele mai multe vorbe pe care le auzise de la Addy din momentul în care o anunţase despre aranjamentele pe care le făcuse pentru dormit. Paturi separate. O distanţă sigură între ei, chiar în locuinţa lui, distanţă pe care nu ar fi putut s-o impună la Half-Moon Hollow. Părăsiseră ţinutul muntos cu o săptămână mai devreme şi cu o noapte prea târziu. Plătea deja preţul pentru ceea ce nu ar fi luat înapoi chiar dacă ar fi putut. Arătând cu degetul spre fereastră, spuse:

— Ştii ce este aia?

— E… e… e Statuia Libertăţii! Addy îşi ţinea braţele ca şi când ar fi îmbrăţişat torţa îndepărtată a statuii. Pe moment, Aaron cochetă cu ideea de a-i închide gura deschisă din cauza uimirii. Emoţia ei era contagioasă. Privind-o pe Addy, avea impresia că şi el vede panorama pentru prima oară. Lăsă momentul de împărtăşită mirare să treacă peste el. Făcuse ceea ce trebuia şi era o binevenită mulţumire să realizeze că măcar asta se desfăşurase aşa cum plănuise.

— Ce este acolo? întrebă Addy, arătând cu degetul în jos pe fereastră.

— Pare a fi Broadway-ul.

O să cumpăr bilete la un spectacol şi te voi duce acolo, într-o seară. Poate invităm şi un prieten sau doi să meargă cu noi. Ea se

întoarse de la fereastră cu un zâmbet strălucitor.

— Pot să pun pariu că ai o mulţime de prieteni.

— Nu sunt chiar ceea ce se cheamă un animal social, dar am câţiva prieteni.

— Dacă sunt prietenii tăi, trebuie că sunt tipi de treabă. Abia aştept să-i cunosc! Adică vreau să spun că sunt diferiţi de oamenii de acasă.

— Poţi spune şi aşa, zise el, râzând.

— Iar eu sunt, cu siguranţă, diferită de ei. Brusc, în vocea ei se simţi o asemenea linişte, încât Aaron o luă de mână. Addy o strânse cu putere.

— Asta eşti tu, fu el de acord. Dar această diferenţă te va pune într-o lumină specială. Te vor îndrăgi.

— Chiar crezi asta? întrebă ea, plină de speranţă.

— Crede-mă pe cuvânt, vei fi asemeni unei adieri de aer proaspăt. La gândul că o mulţime de bărbaţi vor dori atenţia ei, maxilarele lui Aaron se încleştară. Îi dădu drumul la mână.

— De ce ai făcut asta?

Pentru că de acum încolo ai nevoie de mine, iar eu am nevoie de această dependenţă a ta. Şi nu voi renunţa atunci când tu vei fi destul de matură pentru a renunţa la mine, se gândi el. Se forţă să zâmbească.

— Îmi amorţise mâna. O scutură, apoi îşi făcu de lucru cu comenzile avionului.

Încercând să nu se mai gândească la inevitabil, începu să facă planuri în legătură cu ce va trebui să o înveţe pe Addy, pentru ca ea să devină o orăşeancă.

Toate amănuntele practice: cum să administreze banii, cum să facă cumpărăturile la băcăniile locale, cum să meargă pe stradă fără să intre în buclucuri.

Şi, bineînţeles, totul despre nuanţele sociale. Cum să se îmbrace, cum să se comporte într-un restaurant. Apoi mai erau şi deprinderile ce ţineau de anumite conjuncturi, ca aceea de a fi discretă în situaţii delicate… Şi lista continua.

— Un curs complet cu profesorul Higgins, murmură el.

— Este unul dintre prietenii tăi?

— Din nefericire, nu, spuse Aaron, râzând. Dumnezeule, spera ca ea să nu se schimbe niciodată. Dar se va schimba. Însă cel puţin, pentru moment, el era cel deştept, mentorul ei, iar Addy propria lui Eliza Doolittle. O remarcă foarte inteligentă, mai zise el, imitându-l perfect pe Rex Harrison. După care, incapabil să se abţină, adăugă: Minunata mea doamnă. Addy îl sărută zgomotos pe obraz, oftând de plăcere.

După ce îndeplini formalităţile aeroportului, Aaron chemă un taxi. În timp ce aşteptau, o privea pe Addy cu ochi protectori, atent la exclamaţiile ei de mirare, la felul cum atingea un lucru sau altul. Când ea apăsă butoanele maşini cu Fast food, îi dădu un pumn de mărunţiş, spunând:

— Cina o plătesc eu. Introducând monezile, Addy alese, iar când recipientele cu mâncare începură să apară, aplaudă încântată. Monedă după monedă, introduse în automat tot mărunţişul, cu entuziasmul unui copil ce are o jucărie nouă. Cu mâinile aproape pline de recipientele cu mâncare, merse aproape dansând spre taxi, spunând tuturor celor ce treceau pe lângă ei „Bună!”

Addy nu luă în seamă expresiile lor mirate, felul în care îşi fereau privirile sau răceala cu care murmurau un răspuns grăbit. Odată bagajele încărcate în taxi şi ea instalată confortabil pe bancheta din spate, Aaron o sfătui cu fermitate:

— De acum înainte, va trebui să păstrezi saluturile pentru oamenii pe care îi cunoşti.

— Dar cum o să-mi fac prieteni dacă mă voi purta distant?

— Poţi să-ţi faci griji în legătură cu asta, după ce vei învăţa câteva reguli foarte importante. Regula numărul unu: Nu vorbi cu străinii. Regula numărul doi: Nu privi în ochi oameni necunoscuţi. Regula numărul trei…

— Nu mă interesează prea mult regulile tale, Aaron.

— Nu-ţi cer să-ţi placă. Îţi spun să te supui lor. Lovi uşurel geamul care îi separa de şofer.

— Nu suntem la Half-Moon Hollow, suntem la New York. Dacă

vei trăi aici, va trebui să te comporţi ca locuitorii lui şi asta înseamnă că trebuie să te supui anumitor reguli.

— Mie mi se pare de-a dreptul trist că cei de pe aici sunt atât de speriaţi unul de celălalt, încât nici măcar nu-şi zâmbesc.

— Da, presupun că este destul de trist, fu el de acord. Dar asta este situaţia.

Nedorind să se contrazică cu el, Addy ridică din umeri. Avea multe altele de făcut în schimb. Taxiul acesta era atât de diferit de puţinele camioane pe care le văzuse la ei în ţinut! Mersese odată cu unul, dar acum aceea i se părea o plimbare cu o mârţoagă, în comparaţie cu această adevărată caleaşca, ce gonea pe străzi fără noroi şi pietriş. Un viraj brusc şi o zdruncinătură fură urmate de un gest al şoferului ce îndreptase degetul mijlociu către cer. Privind în direcţia către care şoferul blestemase, Addy văzu câţiva oameni sărind în sus şi-n jos, în timp ce cu mâinile pâlnie la gură ţipau, la rândul lor.

— Ce s-a întâmplat cu părul lor? întrebă ea, speriată, înghesuindu-se lângă Aaron.

Arată de parcă le-ar fi crescut coarne pe cap! Şi… restul de păr este ras.

Au vreo malformaţie sau vreo boală?

— Doar dacă prostul-gust poate fi numit boală, îi răspunse el, sec.

— Şi felul în care sunt îmbrăcaţi! exclamă ea, întorcându-se să mai arunce o privire prin geamul din spate al maşinii. Uite la toate lanţurile alea! Aş putea jura că şi-au dat şi cu ruj. Ce s-o fi întâmplat cu ei de fac aşa ceva?

Simţi braţul lui Aaron înconjurând-o, strângerea lui liniştind-o.

Atâţia oameni cu o înfăţişare atât de ciudată! Atât de mulţi oameni! Şi clădirile atât de înalte, încât ea nu le putea vedea vârfurile, chiar dacă îşi lăsa capul pe spate cât putea de mult.

— Am ajuns acasă. Aaron îşi retrase braţul pentru a da nişte bancnote şoferului.

Addy era sigură că erau destui bani cât să hrănească o familie pentru o lună, dar, înainte ca ea să apuce să protesteze, Aaron o trase

afară din taxi.

Trebui să alerge pentru a ţine pasul cu el, care o conducea într-o clădire mare, albă. Când ea ezită în faţa uşilor din sticlă, el îi spuse nerăbdător:

— Intră, Addy. Ea băgă de seamă că atenţia lui era îndreptată către un străin ce înainta destul de repede către ei. Când străinul se opri la câţiva paşi de ea, Aaron se aşeză între ei. Apoi bărbatul spuse:

— Hei, domnule, n-ai ceva mărunt disponibil?

— La naiba, intră odată, şopti Aaron, cu grabă, aproape împingând-o, în timp ce el se apleca sa ridice bagajul pe care ea îl lăsase să cadă la vederea celui ce părea a fi un cerşetor. În timp ce Aaron era ocupat cu valizele ei, Addy îi dădu cerşetorului restul pachetelor de la automatul din aeroport.

— Hei, ce-i asta?

— Nu sunt bani, dar cel puţin te vei sătura. Străinul se holbă neîncrezător la norocul din mâinile lui. Aaron trânti uşa, o trase grăbit în lift şi apăsă un buton. Cu buzele strânse, o apostrofă:

— Regulile, Addy. Trebuie să înveţi regulile.

— Ce se întâmpla cu tine? ţipă şi ea la el. I-am lăsat acelui om mâncare cât să-i ajungă pentru o singură masă, după ce tu i-ai dat acelui şofer, care vorbea atât de urât, mai mulţi bani decât am văzut eu vreodată!

— Regulile, spuse Aaron, supărat. Repetă după mine: Nu voi vorbi cu străinii.

Ţinându-se de bara de sus a liftului, ea protestă:

— Dar era înfometat.

— Sunt o mulţime de oameni fără adăpost şi înfometaţi în oraşul ăsta, Addy. Unii dintre ei pot fi primejdioşi. Ar fi putut să scoată un cuţit la noi. Sau un pistol, sau… mă asculţi? Ea îi răspunse cu o tăcere încăpăţânată. Uite ce e… Nu vreau să ţi se întâmple ceva, asta-i tot. Promite-mi că nu vei vorbi cu străini. Te rog!

Îngrijorarea lui, în legătură cu ceea ce i s-ar putea întâmpla, o impresiona aşa cum cearta lui nu reuşise.

— Bine, în regulă. Promit. Dar spune-mi ceva, Aaron. Dacă ai fi

ştiut că este înfometat şi nu are casă, l-ai fi primit la tine să-i dai ceva de mâncare?

— Bineînţeles că nu.

— Dar Biblia spune că nu poţi şti niciodată când un înger ia înfăţişarea unui nevoiaş care vine la tine la uşă. N-ar trebui să fii atât de lipsit de milă.

— Este un oraş dur, se apără el.

— Sunt convinsă… mai ales dacă toată lumea este zgârcită cu banii, la fel ca tine.

— Nu sunt zgârcit. Am participat la câteva donaţii de binefacere.

— Acum îmi pari mai degrabă îngâmfat, decât zgârcit.

Aaron deschise gura să se apere, dar apoi renunţă. Era oare, înfumurare în donaţia lui selectivă? încercă să vadă lucrurile din punctul de vedere al lui Addy şi îşi dădu seama că simţea o oarecare vinovăţie. Bineînţeles că era mândru să ajute pentru o cauză bună. Dar se simţea şi mai bine atunci când era răsplătit pentru asta. Când liftul se opri la etajul unde locuia el, reflecta încă la generozitatea lui selectivă. Apartamentul îi păru un pic altfel decât de obicei, în momentul în care o conduse înăuntru pe Addy, ai cărei ochi se măriră de uimire, în timp ce scotea mici exclamaţii de încântare.

— Uită-te la podeaua asta grozavă. Se lăsă în genunchi, admirând plăcile strălucitoare de gresie, de culoare alb cu negru. Aaron, ştiam că ai ajuns bine, dar nu aveam nici cea mai mică idee că trăieşti aşa. Dar… nu ai nevoie de nişte mobilă?

Lăsând bagajele să cadă, o ridică în picioare şi aproape că se pierdu uitându-se în ochii ei. Addy privea totul cu ochii săracului căruia i se făcuse favoarea de a fi adus să trăiască în lux. Îşi dădu seama că ea avusese dreptate când îi spusese că are inima împietrită. Dar, uitându-se la faţa ei, el văzu preţuirea pentru o bucată de pâine, un acoperiş deasupra capului şi o pereche mai bună de încălţări.

La Half-Moon Hollow, viaţa lui fusese privilegiată, în comparaţie cu a ei.

Aici, diferenţa era şi mai mare, iar el se simţea stânjenât de bogăţia lui. Această bogăţie dorea s-o pună la picioarele ei. Simţindu-se

mândru şi, totuşi, umil, Aaron o răsuci cu faţa spre capătul coridorului, către intrarea într-o cameră despre care el ştia că era de două ori mai mare decât locuinţa pe care Addy o împărţea cu familia ei. Arătând spre uşa mare, albă, cu mâner strălucitor, îi spuse:

— Noua ta casă este în spatele acestei uşi. Apoi o împinse cu blândeţe. Ea merse atât de încet, încât, cu tot bagajul greu pe care-l căra, Aaron ajunse lângă uşă înaintea ei.

Chei, zise el, simţind o ridicolă importanţă, atunci când scoase din buzunar un inel cu chei şi descuie uşa. Privind la Addy cu coada ochilor, deschise larg uşa şi apăsă comutatorul, spunând:

— Să se facă lumină. Addy clipi. Apoi clipi din nou. Unde erau? Privirea ei alunecă de la un capăt la celălalt al spaţiului larg. De la podeaua curată şi strălucitoare, la tavanul boltit, la peretele din capătul încăperii, tot ce putea să vadă era alb.

Coloane, diferite statui, de toate formele, de toate mărimile, toate albe. Bucăţi de pânză înveleau nu-se-ştie-ce, părând fantome din poveşti. Totul era alb, cu excepţia petelor strălucitoare de culoare ale tablourilor din jur. Sucindu-şi gâtul, mai privi o dată spre tavan. Atunci realiză că nu este decât în parte alb. Un cer, de un bleu-palid, se ivea dintre norii ce păreau să plutească deasupra. Într-un colţ, departe, văzu un soare confuz. În alt colţ, era o jumătate de lună…

— Ce este asta? şopti ea, plină de respect. Ua castel?

— Este un atelier. Din spatele ei, Aaron întrebă: îţi place?

— Dacă îmi place? se minună ea. Cum de te-ai îndurat vreodată să pleci din palatul ăsta de basm?

— Se ştie că hibernez aici câte o lună. Atunci, nici măcar James, impresarul meu, nu se oboseşte să mă caute, pentru că scot şi telefonul din priză. Este direct interesat să mă lase în pace, atunci când vin muzele. Din nefericire, mă simt mai bine locuind aici decât lucrând acolo unde locuiesc. Aaron o înghionti să înainteze, dar, din cauza celor ce vedea, ea nu se putea mişca. Şi, atunci, el făcu ceva minunat.

O luă în braţe şi o duse în camera comorilor, strângând-o cu atâta putere, încât ea se simţi cea mai fericită şi mândră mireasă. Dar asta nu o opri să nu simtă graba cu care o puse jos. Apoi aduse restul

de bagaje şi, cu câteva clinchete, încuie uşile.

— Aşa, zise el. Acum, că suntem în siguranţă, este vremea să facem un tur. Prima oprire, bucătăria. În timp ce el îi arăta diverse maşinării şi modul lor de funcţionare, privirea ei aluneca spre o strălucitoare cutie pătrată.

— Ce este asta? întrebă Addy, atingând un buton şi sărind în sus când acesta începu să ţiuie.

— Asta, draga mea femeie, este cea mai importantă invenţie de când a fost descoperită electricitatea. Pieptul lui se lipi de spatele ei, făcând-o să se înfioare, în timp ce deschidea o uşă micuţă. Un cuptor cu microunde. Vrei să-l încerci?

La aprobarea ei, plină de entuziasm, Aaron aduse din cămară un pătrat greu din carton.

— Floricele de porumb, spuse el, mâinile lui atingându-le încetişor pe ale ei. Îţi plac floricelele de porumb, nu?

— Sigur. Ridică privirea spre el. Dar cel mai mult îmi placi tu.

Văzu cum mărul lui Adam din gâtul lui Aaron urcă şi coboară, o binevenită asigurare că el era mult mai interesat de ea decât de cuptorul cu microunde.

— Nu vor fi nici pe jumătate la fel de bune ca cele făcute la un foc adevărat, zise el, cu regret. Dar va fi mult mai rapid. Pune punga aici. Dacă el tot era prins în colţ, nu putu rezista tentaţiei de a se întinde peste el, în timp ce îi urma instrucţiunile.

— Pe urmă, închizi uşa. Bine. Addy îi simţi bărbia atingându-i părul, în timp ce el umbla la butoane. Vezi cuvântul „floricele” de pe meniu? Atinge-l. Ea apăsă butonul micuţ, apoi atinse mâna lui, aşezată deasupra maşinii de gătit.

— Acum, ce facem? întrebă ea, oftând.

— Aşteptăm.

— Aşa?

Simţi cum o mână a lui se aşază pe mijlocul ei, în timp ce cealaltă, mângâindu-i părul, îi dădu capul pe spate.

— Nu. Aşa. Buzele lui îi mângâiară o tâmplă, apoi pe cealaltă, oprindu-se să sărute o pleoapă. Gura îi înainta leneşă spre vârful

nasului, dar, înainte de a ajunge la gura ei, un ţiuit ascuţit îl întrerupse. Aaron o îndepărtă blând.

— Este gata şi aşteaptă, murmură el. Scoate-o. Privirea ei coborî instinctiv spre pantalonii lui. Mărturisi, plină de sinceritate:

— Abia aştept. El se dădu deoparte.

— Eu aduc farfuriile, tu aduci floricelele. Şi berea. Vrei o bere, Addy? Ba nu, nu eşti majoră. Beau eu berea. Vrei un sifon? înainte ca ea să poată răspunde, el îi întinse o farfurie şi ieşi din bucătărie, spunându-i peste umăr: O pizza ar merge cu berea. O să pun un film la video, să-ţi ţină companie până mă duc la parter, la Mario. Face cea mai bună pizza.

— Te cred pe cuvânt, pentru că eu n-am mâncat niciodată pizza, strigă ea în urma lui. Scoase floricelele din cuptor şi pierdu câteva minute încercând să desfacă punga fierbinte, până ce Aaron se întoarse în bucătărie.

— Am dat drumul la lift. Stai jos, relaxează-te, simte-te bine. Poţi să te uiţi la tot ce-ţi place, mai puţin la ce este acoperit cu pânză. O să încui uşa, iar tu n-o să răspunzi dacă sună cineva. Bine?

— Bine. Altceva? întrebă Addy, plină de speranţă.

— Dacă vrei să te speli, foloseşte duşul. Şi nu lăsa prosoape pe jos; asta este una dintre fixaţiile mele. Nu pot să sufăr să văd prosoape ude pe jos.

Înainte de a apuca să întrebe ceva, Aaron era deja plecat. Addy nu se putea spune că nu se simţea niţel părăsită în noua ei casă. Dar, pe de altă parte, era fericită că Aaron nu era acolo s-o vadă sărind de bucurie. Şi apoi, majoră sau nu, dorea o bere. Fusese destul de majoră să toasteze cu rachiu şi să se mărite cu un bărbat care te scotea din minţi… Cum îi spusese în noaptea nunţii? „*Delicioasă*”. Hm. Şi el era delicios.

— Mersi pentru puţin, Aaron, bolborosi, în timp ce-şi scotea blugii. Gândindu-se că, probabil, nu i-ar fi plăcut să-i găsească pe podeaua bucătăriei, la fel de mult cum nu i-ar fi plăcut să găsească prosoape ude pe jos, în baie, îşi aruncă pantalonii pe umăr, înainte de a-şi lua o bere. După două înghiţituri, decise că băutura era veche de

cel puţin o săptămână. Dar dacă tot îi era sete o dădu pe gât, aruncă cutia, apoi îşi mai luă una. Realiză că spaţiul locuinţei este compartimentat.

Merse către ceea ce trebuia să fie sufrageria, care avea o canapea ciudată, asemănătoare unei femei trântite pe o parte, şi câteva scaune la fel de aiurite în jurul ei. Într-un colţ, era un tub despre care Addy presupuse că este duşul. Îşi reaminti de bazinul de înot de acasă, locul ei favorit, cu atât mai mult, cu cât era înconjurat cu plante verzi.

— Asta ce ar putea fi? se întrebă cu voce tare, uitându-se spre pânzele albe. Era foarte curioasă ce ascunde Aaron sub ele. Dar el îi spusese să nu tragă cu ochiul.

Tocmai cumpănea dacă să-l asculte sau nu, când auzi un sunet ascuţit. La cel de-al treilea, descoperi de unde vine. În cameră, se auzi vocea lui Aaron.

— Dacă aţi format numărul corect, ştiţi cine este la aparat. Spuneţi-mi de ce m-aţi căutat şi o să vă sun eu mai târziu. Ce purtare grosolană, se gândi Addy, fără un salut măcar. Se pare că Aaron are mai multe feţe decât un cristal de cuarţ, dar nu-i păsa foarte tare. Dar ce auzi apoi o făcu să-i pese.

— Aaron, iubitule, cârâi o voce feminină. Ştiu că eşti plecat, dar mă simt atât de singură în patul ăsta mare. Sună-mă în secunda când ajungi înapoi şi vom merge la cină, pentru a ne avea unul pe celălalt la desert. Sunt foarte nerăbdătoare.

Deci… tu eşti pregătit? se auzi un sunet aproape lipicios. Sună-mă, Aaron. Să faci bine să-ţi dai seama că sunt Claudia sau eşti într-un mare rahat.

Addy privea fix cutia de unde se auzise vocea, fără să clipească. Avea impresia că inima ei era oriunde, numai în piept nu. I se lăsase în picioare, se izbea din perete în perete, îi bătea cu putere în urechi. Dar cu cât se uita mai insistent la lumina roşie de la telefon, cu atât se enerva mai rău.

Pupăza avea un nume. Îşi spusese Claudia. Arăta la fel de ieftin precum vorbea? Nu conta că avea o voce foarte cizelată, ce părea atât de plină de cunoştinţe, încât era de mirare că nu se înecase în ele. Cât

despre Aaron, dacă se gândise să „cineze” cu altcineva, în afară de soţia lui, va trebui să se mai gândească încă o dată. Addy simţi cum în locul furiei apare, în sufletul ei, o rană adâncă, din cauza ultimei lui trădări.

Plecă de lângă telefon cu mâna la gură, încercând să-şi înăbuşe gemetele seci. Se îndreptă spre bucătărie spunându-şi că Aaron este soţul ei şi că nu va renunţa niciodată la el. Dar, plângând peste cutia de bere şi având ca singură companie un film la video, realiză brusc faptul că Aaron avea o viaţă din care ea nu făcea parte, decât în măsura în care el dorea. Aşteptând îndelung, sperând că el va reveni din clipă în clipă, Addy îşi înecă supărarea în bere, prefăcându-se că o strânge de gât pe Claudia, cu fiecare cutie de bere pe care o răsucea goală în mâini.

CAPITOLUL 10

Bătând la uşă, Aaron ţipă, pe un ton de reproş:

— Hei, Addy… iubito… lasă-mă să intru! Niciun răspuns. Şi atunci îşi aminti ultima regulă: Nu deschide uşa. Fată bună, se gândi el. Lăsă pizza pe podea şi scoase cheile.

— Scumpo, am venit acasă! cântă el, împingând cutia cu piciorul. Cum Addy nu-i răspunse, trimise cina, cu o lovitură scurtă, demnă de Pele în zilele lui bune, la câţiva centimetri de mica lampă de veghe, aşezată în faţa televizorului.

— Hai, iubito, este vremea să mănânci. Îmi pare rău că am întârziat, dar nu putem face pace cu o pizza?

Continuând să facă haz de necaz, calcă pe o cutie goală de bere. Până să ajungă lângă Addy, numără nouă cutii. Cu una mai mult golise şi el, înainte de a veni spre casă poticnindu-se şi făcându-şi griji în legătură cu capacitatea lui de mers.

Dar o singură privire aruncată spre Addy, ce zăcea transpirată şi adormită buştean, fu de ajuns pentru a nu mai avea nicio îndoială că ar trebui să moară înainte ca sângele să nu i se mai înfierbânte la vederea ei.

Aaron îi ridică o mână, pe care apoi o lăsă să cadă, strâmbându-se când aceasta atinse podeaua. Addy era inconştientă şi nu-şi va reveni până ce berea nu va decide să se elimine. Priveliştea nu

avea nevoie de niciun comentariu. Nu putea nega nimeni că el fusese un nemernic că o lăsase singură, într-un loc străin, dar asta tot nu era un motiv suficient ca ea să se îmbete.

Aaron îşi scutură capul nedumerit. O luă în braţe, ridică şi blugii rămaşi lângă ea, apoi o duse pe patul cu ramă de oţel, montat între coloanele drapate cu pânză albă, pat rezervat musafirilor. Tentaţia de a se întinde lângă ea era atât de mare, încât îi trebui un mare efort ca să n-o facă. Dacă se va lăsa dus de primul impuls, nu se va putea abţine doar s-o atingă. Ar fi rămas lângă el pentru totdeauna.

Ideea îl înspăimântă. Era totuşi ceva că avea unde să se elibereze de tot ce simţea. Un telefon dat Claudiei şi necesităţile instinctive îi vor fi satisfăcute. Fără satisfacţie sufletească, dar peste asta se putea trece. Mângâie cu un deget obrazul lui Addy şi ea şopti numele lui. Privirea îi alunecă pe picioarele ei dezvelite. Se pomeni cu mâna pe ele, palma lui mângâindu-le cu mişcări lungi. Îşi permise, pentru un moment, să absoarbă din căldura trupului atât de iubit.

Mai întârzie cu mâna câteva clipe, înainte de a lua o pătură de la capătul patului şi de a acoperi cu ea trupul tinerei sale soţii. După care se întoarse la porţia lui de pizza. Cu un sentiment neplăcut de frustrare, desfăcu pachetul, tăie o bucată şi începu să mestece cu furie; ar fi putut la fel de bine să fi fost Addy, în locul pizzei. Îşi pipăi stomacul privind resturile din cutie.

Da. Le va opri pentru Addy. Le va putea mânca la micul dejun, în timp ce vor păşi pe coji de ouă din cauza dorinţei distructive a unuia pentru celălalt şi vor împărtăşi aceleaşi dureri de cap.

De unde Dumnezeu se aud tobele astea? se întrebă Addy, acoperindu-şi urechile.

Dar gestul nu făcu decât să intensifice zgomotul. Murise oare? Dacă era aşa, cu siguranţă că se afla în iad. Dar nu, nu era destul de norocoasă ca să moară, se gândi Addy, când un zgomot şi mai puternic veni să acopere bubuiturile din capul ei.

— Ridică-te şi străluceşte, Frumoasă Adormită! Addy se ivi de sub perna pe care şi-o pusese pe capul ce stătea să pocnească.

— Du-te. Pleacă. Gemu şi îşi trase perna pe faţă când îl văzu pe

Aaron venind cu o tavă. Zgomotul făcut de tava pusă pe podea fusese asemănător cu cel făcut de o împuşcătură. Apoi Aaron luă perna, i-o puse sub spate şi o ridică pe Addy, până ce capul ei se sprijini de marginea de sus a patului.

— Prima lecţie: în astfel de cazuri se recomandă o doză dublă de Tylenol cu suc de portocale.

— Nu vreau… Două pastile amare poposiră în gura ei deschisă „urmate de paharul cu licoarea proaspătă.

— Lecţia următoare: Pâine prăjită. Mestecând cu greutate, Addy privi faţa celui ce o chinuia.

— Cât este ceasul? mormăi, după ce înghiţi uscătura.

— E aproape de prânz şi avem o zi plină înaintea noastră. Vreau să ieşim peste o jumătate de oră. Se aplecă spre tava pe care se afla o farfurie şi o ceaşcă cu cafea, întrebând-o: Ţi-e foame? Ţi-e sete? Addy scutură din cap.

— Le-am pregătit special pentru tine, şopti el, plimbându-i pe sub nas ouăle jumări şi cartofii copţi. Ea nu avea destulă energie să-i răspundă cum s-ar fi cuvenit, dar era, în mod clar, pusă pe harţă.

— Întotdeauna serveşti micul dejun la pat oaspeţilor care dorm la tine?

— Nu. Şi nici nu-i hrănesc eu, mai ales după ce au refuzat ceea ce am pregătit.

Aaron puse furculiţa încărcată cu ouă între buzele ei. O înghiţitură, apoi alta. Pe măsură ce mâncarea dispărea din farfurie, Addy îşi dădea seama că el devine din ce în ce mai rapid şi mai generos. Tânăra ridică o mână şi hotărî:

— Gata! Acceptă recunoscătoare cafeaua şi, după o sorbitură, zise: Nu arăţi prea bine, Aaron.

— Dacă arăt pe jumătate la fel de rău ca tine, pot să apar liniştit în public. Addy îşi strânse părul ce atârna peste umerii ei mici, apoi îşi îngustă ochii privindu-l insistent.

— Ai cam făcut-o lată astă-noapte. De ce? Tonul lui îngrijorat îi aduse un nod în gât. Oribilul mecanism de primit mesaje telefonice îi răsună din nou în urechi şi stomacul i se strânse. Ochii ei începură să

ardă, iar ea clipi din cauza lacrimilor.

— Cine este Claudia? întrebă, în şoaptă.

— Deci, asta era. La confirmarea ei tăcută, Aaron oftă lung. Din moment ce ai auzit mesajul, bănuiesc că este destul de evident. Este amanta mea, Addy.

Imaginându-şi-l pe Aaron împărtăşind cu Claudia ceea ce refuzase să împartă cu ea, o durere ascuţită tăie inima tinerei. Aruncând pătura la o parte, Addy se strădui să întrebe:

— O iubeşti?

— La naiba, nu! Sentimentul de uşurare, pe care Addy îl simţi, îi trecu prin tot corpul asemeni unui fior.

— Atunci, înseamnă că n-o s-o mai vezi, nu-i aşa? Când el îşi plecă privirea, masându-şi tâmplele cu putere, ea continuă rapid: Aaron, spune-mi că n-o să te mai întâlneşti cu femeia aceea care vorbeşte atât de vulgar.

— Nu este chiar atât de îngrozitoare. Este doar… superficială.

— Nu mai mult decât tine, atâta vreme cât se bucură de favorurile tale!

— Nu-i adevărat, zise el, stânjenit. Actul în sine poate părea superficial, atunci când nu sunt şi implicaţii emoţionale. Dar asta nu face ca o persoană să fie josnică.

Doar umană şi destul de disperată încât să se mulţumească cu o relaţie surogat, care să umple o noapte însingurată. Cu ochi rugători, ea îi răspunse:

— Dar acum sunt eu aici, n-o să mai fi singur. Niciodată… Şi… nu poţi spune că între noi nu există legături emoţionale, indiferent dacă ne atingem sau nu. Nu mai ai nevoie să te îndrepţi spre altă femeie, Aaron. Nu acum. Şi nici de acum înainte.

Aaron îşi deschise braţele.

— Vino aici, Addy. Refuzând mângâierea oferită de el, spuseându-rerată:

— Dacă ai de gând să mai vorbeşti cu femeia aceea, nici măcar să nu încerci să mă atingi. Iar Aaron nu mai încercă s-o atingă. Addy îşi apăsă palmele peste pieptul ce începuse s-o doară. Clipi, încercând să

nu-l lase să-i vadă lacrimile ce îi umpluseră ochii.

— Deci, ăsta-i răspunsul tău?

— Îmi pare rău, dar da. La scâncetul ei, se grăbi să adauge: Trebuie să înţelegi ceva.

Claudia şi cu mine…

— Nu vreau să mai aud numele ei pe buzele tale, strigă ea. Aceste buze care o sărutau şi se aşezau pe părţi ale corpului ei, în timp ce eu aşteptam şi visam că te vei întoarce la mine. Aaron clătină din cap cu tristeţe.

— Addy, cred că ar fi fost mai bine, pentru amândoi, dacă nu mă întorceam.

Să-l audă spunând o asemenea cruzime era chiar mai mult decât ce îndurase până atunci. Ştergându-şi lacrimile, îl întrebă:

— Atunci, de ce ai făcut-o?

— Este… complicat.

— Deci, tu crezi că sunt prea slabă la minte ca să înţeleg.

— Nu, nu-i deloc asta. E doar că… o, la dracu'! Să spunem că m-am întors ca să corectez o greşeală, dacă aş fi putut. Nu am vrut să mă întorc, dar ori o făceam, ori îmi luam adio de la cariera mea. O vrajă este una, iar o secetă, fără niciun semn de ploaie, este alta. Nu am terminat niciuna dintre comenzile pentru care am semnat în ultimii doi ani.

— Puteam să jur, izbucni ea. Probabil că ai fost prea ocupat în nopţile însingurate şi nu mai aveai suficientă energie ca să întinzi culoare pe o pânză sau să modelezi o bucată de argilă. El tresări, înainte de a o fixa cu o privire rece.

— Dacă vrei neapărat să afli, îţi spun: Eram prea obosit de aruncatul pe fereastră a pânzelor pictate pe jumătate şi a argilei din care nu ieşea nicio formă, încât aceste nopţi însingurate erau tot ce aveam, ca să pot trece prin zilele pustii care urmau. O parte a sufletului ei îl compătimea, dar nu se putu abţine să nu se răzbune în felul ei.

— Nu-mi pot închipui ce avea de oferit în plus Half-Moon Hollow faţă de Claudia.

— Sarcasmul nu te prinde, Addy.

— Dar o relaţie cu o femeie ieftină, cum este Claudia, te prinde pe tine. Ce avea în plus cătunul nostru, ceva ce Claudia nu-ţi putea oferi? Nu, nu-mi spune. Parcă te numeai *„artist primitiv”*? Ţi-am văzut baia cea extravagantă şi… îşi plesni fruntea. Dar, bineînţeles, asta este! Ca un artist primitiv ce eşti, nu te poţi inspira după cataloage.

— Bănuiesc că cei de acasă vor trebui să se descurce şi ei fără ele. Ridicându-se, spuse cu hotărâre: Cât despre mine, am capul mare de la această conversaţie.

Îmbracă-te şi fă-o repede.

Plină de necaz, ea aruncă o pernă în spatele lui. Singurul semn că a simţit lovitura a fost privirea rapidă pe care i-o aruncă peste umăr. Addy ţipă în urma lui:

— Opreşte-te chiar acolo, Aaron! strigătul îi bubui în capul încă ameţit. Îşi coborî vocea până la şoaptă: Ce rău te-ai întors să îndrepţi?

El o măsură cu privirea.

— E simplu, Addy. Speram să-mi spăl conştiinţa aducându-te aici, în cazul în care erai încă liberă. M-am gândit să-ţi dau şansa pentru care mă implorase-şi. Speram că, procedând în felul acesta, voi ajunge la un fel de împăcare cu mine şi cu tine.

Figura ei uimită se lumină cu un zâmbet. Dar acesta dispăru în momentul în care Aaron aruncă perna în una dintre vazele de pe noptieră. O pace idioată, nu-i aşa? Să-ţi spun ceva, doamnă. O fi Claudia ieftină, dar măcar ea este în siguranţă. Şi asta este al naibii de mult faţă de situaţia în care te afli tu. Acum, îmbracă-te.

Plecăm în zece minute. Multă vreme, după ce el ieşise din cameră, Addy îşi masă mâinile împotriva frigului ce îi pătrunsese în oase. Dar se încălzi cu ajutorul eternei speranţe. Plină de încredere în propriile puteri, simţind că are un avantaj în plus faţă de Claudia, Addy simţea mai mult ca niciodată că ea şi Aaron puteau fi împreună, aşa cum visase mereu. Era destinul.

CAPITOLUL 11

— Le va proba pe aceea şi pe aceea. Şi pe asta. Aaron arătă spre cele mai conservatoare rochii ce se potriveau pe măsura lui Addy, pe care le oferea magazinul de lux în care se aflau.

— Dar nu-mi place nici aia, nici aia şi nici asta. Examinând o rochie de seară, frivolă, ea adăugă: îmi place asta.

— Este prea dantelată. Prea feminină. Trebuie să-ţi compunem o imagine rezervată, subtilă.

— De ce vrei să arăt ca ceva ce nu sunt?

— Pentru că nu eşti nici subtilă şi cu atât mai puţin rezervată. Dacă te vei îmbrăca după firea ta, vei crea impresia că nu porţi amprenta nimănui.

— Nu sunt amprenta nimănui, îi spuse ea, cu indignare. Şi pe lângă asta, oamenii pot fie să mă placă aşa cum sunt, fie să nu mă placă. Nu am nevoie de aprobarea lor.

Aaron îşi reţinu un zâmbet aprobator, mai mult din instinct. O lăsa pe Addy să-şi expună calităţile, în timp ce, fără să-şi dea seama, îşi scotea lui în evidenţă defectele. Mângâind cu două degete zorzoanele rochiei, Addy oftă de dorinţă.

— N-am nu-i văzut o dantelă atât de frumoasă. Broderia mă face să doresc rochia asta. Se apropie de manechin. Te rog! Aaron se ciupi de obraz, pe deplin conştient că ar fi cumpărat întreg magazinul, doar ca s-o vadă fericită.

Problema era că, odată ieşiţi de aici, ea ar fi fost gata îmbrăcată pentru consumul public.

— Facem un târg. Probeaz-o şi, dacă se potriveşte, este a ta. Cu o condiţie. Restul aleg eu.

— Mă răsfeţi. Ridicându-se pe vârfurile picioarelor, îl sărută pe obraz, reuşind să saboteze distanţa fragilă pe care el o menţinuse de la ultima lor discuţie. Va fi plăcerea mea să port tot ce vei alege tu, Aaron. Singura care contează, în afară de părerea mea, este părerea ta. Aaron îşi drese glasul. Fără rezultat, senzaţia de înecăciune continua să fie acolo.

— Părerea mea este că ar trebui să mergi să probezi rochia asta dantelată. Dându-şi seama că sunase destul de brutal, adăugă: Dar să nu crezi că te răsfăţ. În definitiv, când vom ieşi, nu se poate că… Soţia mea, îşi zise. Cum o va prezenta pe Addy?

— Da? spuse ea, zâmbind. Zâmbetul ei ar fi putut fi cel al

Monei-Lisa, dacă Mona-Lisa ar fi fost o vampă.

— Nu contează. Ideea e că trebuie să am grijă de felul în care te îmbraci, până ce vei fi pe picioarele tale. Deci, mergi la cabina de probă. Îi arătă cu degetul spre acea parte a magazinului unde dispăruseră vânzătoarele, cu braţele pline şi cu imaginea dolarilor întipăriţi în ochii fardaţi. Grăbeşte-te, Addy!

Addy se strecură cu graţie spre cabină. Femeia asta îl va omorî, îl va sufoca cu pasiunea pe care o simţea pentru ea, îi va zdrobi inima, se gândi.

Trebuia să-şi sune avocatul, să afle dacă această căsătorie este legală şi s-o anuleze, în cazul în care era. Trebuia s-o facă, aşa cum îşi jurase. S-o facă, înainte de a-şi pierde şi ultima brumă de bun-simţ pe care o avea. S-o facă, înainte ca

Addy să-l înfrângă.

— Şampanie?

— Poate, luna viitoare. Poate, niciodată, răspunse el. Un telefon. Am nevoie de un telefon… într-un birou, undeva. Câteva minute mai târziu, după ce îşi pusese planul în aplicare, Aaron reveni în magazin, dar nu se simţi cu nimic mai liniştit, aşa cum sperase. Avea senzaţia de vinovăţie chiar mai puternică. Îşi tot spunea că făcuse ceea ce trebuia, dar nu se simţea bine. O senzaţie de groază şi certitudinea crescândă că decizia lui fusese impulsivă şi greşită îl făcau să tremura. Dar zarurile erau deja aruncate şi întâlnirea fusese hotărâtă pentru acea seară.

Apoi rămase fără suflare. Toată în dantelă, Addy apăru pe podium desculţă. Din cauza volanelor albe dintre dantele, Aaron avu convingerea că cea care făcuse rochia fusese, în altă existenţă, dansatoare de cancan. Iar Addy arăta minunat în acea ţinută decadentă.

— Deci, ce părere ai?

Singurul lucru la care el se putea gândi era că acel telefon fusese cea mai deşteaptă mişcare pe care o făcuse vreodată. Logică. Instinctivă. Idioată!

— Îţi stă foarte bine, o asigură el, ridicându-se de pe scaun

pentru o mai atentă examinare. Când ajunse la micul podium, nu mai auzi decât pe jumătate laudele aduse croitoresei şi cele adresate corpului celei care proba rochia.

— Nu, spuse el, învârtindu-se în jurul lui Addy. Realiză că are exact înălţimea potrivită şi subţirimea unui model perfect. Chiar stând nemişcată, ea era o întruchipare a graţiei dezinvolte. Era visul oricărui sculptor, un model pentru care să poţi muri. *Addy ca model*.

Inima lui Aaron începu să bată mai repede. Degetele îi fremătau.

— Aaron? De ce mă priveşti atât de ciudat? începu să se frământe sub privirea lui fascinată. Poate că ar trebui să probez altceva, dar este deja târziu.

— Dă-l încolo de timp. Fără să-şi ia ochii de la Addy, gesticula nerăbdător spre vânzătoare. O panglică. Satin roşu. Puteţi să-mi găsiţi una? Luaţi-o de la altceva dacă este nevoie. Voi plăti rochia întreagă.

— Dar asta este risipă dacă rochia nu mi se potriveşte, protestă Addy. Şi, pe urmă, nu-mi place să cheltuieşti atâţia bani cu mine. Nu mă simt bine.

— Niciodată banii nu au fost cheltuiţi cu atâta folos, crede-mă.

— Dar mă face să mă simt mai îndatorată ţie. M-ai luat, mi-ai dat să mănânc şi…

— Şi tu ai fi făcut acelaşi lucru pentru mine, pentru oricine altcineva, aşa că nu trebuie să mai vorbim despre asta. Vânzătoarea se întoarse cu panglica, iar Aaron o puse în jurul gâtului lui Addy, fermecat de contrastul dintre satinul rubiniu şi pielea ei arsă de soare. Linia elegantă a gâtului, sugestia generoasă a sânilor ce palpitau sub dantelă… Pulsul lui se iuţi în faţa viziunii. Avem nevoie de o pereche de ciorapi. Să vedem; negri? Nu, albi. Dar nu alb mat… ciorapi foarte fini. O pereche de jartiere, de aceeaşi culoare ca şi panglica. Se poate?

— Bineînţeles, domnule Breedlove. Avem o minunată colecţie de lenjerie intimă şi…

— Atunci, poate că aveţi şi un jupon? Ceva delicat, cu satin şi dantelă. Şi perle.

Perle, trebuie să aibă perle. Convins că poate obţine tot ce dorea, el continuă să-şi imagineze cum ar fi dezbrăcat-o de rochie.

— Zău, Aaron, eşti mult prea generos. Şi având în vedere că am de gând să-ţi plătesc totul… El fu din nou conştient de senzualitatea şi inocenţa pe care ea le emana, la fel ca în noaptea nunţii. Şi, totuşi, o privea dintr-un alt unghi, dintr-o altă perspectivă. Cu ochii minţii vedea totul şi… acolo. Acolo! Era prins fără putinţă de scăpare, definitiv!

Se înclină în tăcere, umilă ofrandă la tronul muzei lui, strajă la poruncile ei.

Se abţinu cu greu să nu cadă în genunchi şi să înceapă să-i sărute picioarele desculţe. Poate că ar fi făcut-o, dar se opri de teamă că, de la tălpi, ar fi suit cu buzele până la…

— Pe lângă ce aţi cerut, am adus şi alte câteva articole care m-am gândit că se potrivesc cu gustul dumneavoastră, îl întrerupse vânzătoarea din visare.

— Le luăm pe toate. Şi câteva perechi de… chiloţi. Cea mai bună calitate pe care o aveţi. Ce ar mai fi nevoie… un sutien sau două. Halate, cămăşi de noapte…

Neglijeuri. Dar mai bine să nu întindă coarda, îşi zise. Pijamale ar fi mai bine.

Mătase naturală. Dar vreau ca toate să fie de cea mai bună calitate.

— Să aleg eu pentru tânăra doamnă?

Tânăra doamnă? Ce tânără doamnă? Abia atunci îşi dădu seama că vânzătoarea se referă la Addy. Încercă s-o vadă şi el în felul acesta. Ceea ce vedea era o femeie atât de seducătoare, încât orice bărbat, între şaisprezece şi şaizeci de ani, ar fi fost fascinat.

— Mergi cu ea, Addy. Alege tot ce doreşti.

— Dar ai spus că trebuie să arăt într-un anume fel…

— Retrag ce am spus. Nu este prima oară când învăţ de la tine mai mult decât te-aş putea învăţa eu vreodată. Făcu un gest spre rafturile cu haine. Mergi, alege ce doreşti. Nu te obosi să probezi ceva, poţi să faci pe modelul pentru mine, în seara asta… Eroare, greşise din nou. Întâlnirea! mai bine o lăsăm pe mâine. O să le primim pe toate până atunci. Am avea prea multe de cărat cu noi.

— Unde mergem de aici?

— Ai să vezi. Vreau să fie o surpriză.

— Eşti plin de surprize astăzi, nu-i aşa? Un pic intimidată, îl întrebă: E în regulă dacă rămân îmbrăcată cu asta? Este cel mai grozav lucru pe care l-am îmbrăcat vreodată, în afară de rochia de mireasă, şi adevărul e că nu mă îndur s-o dezbrac.

El se gândi la Addy, îmbrăcată cu rochia de cocktail, cu părul aranjat, şi îşi spuse că îl va omorî pe Andrew dacă va încerca să-i facă ochi dulci.

— Bine, lasă rochia pe tine, spuse, zâmbind. Nu vom pierde prea mult timp în felul acesta. Dar ia-ţi şi o pereche de pantofi. Cei pe care îi porţi acum nu se potrivesc deloc. Plecând de la magazin, Aaron încercă o părere de rău că nu supraveghease alegerea pantofilor. Graţia naturală a lui Addy era niţel ştirbită de încercările împiedicate de a-şi obişnui picioarele cu prima ei pereche de pantofi cu tocuri înalte. Era adevărat că picioarele ei păreau cu ceva centimetri mai lungi din cauza înălţimii tocurilor, dar el o prefera cu picioarele goale sau doar în ciorapi.

O privire rapidă, aruncată pe cadranul ceasului de mână, îl convinse că nu aveau cum să ajungă la întâlnire, în zece minute; şi în niciun caz cu Addy, care învăţa să meargă cu pantofii cei noi. Problema era găsirea unui taxi.

— Addy, cred că este vremea să înveţi cum se opreşte un taxi. Priveşte cu atenţie, căci îţi va explica un expert. Ochind un taxi ce se pregătea să dea colţul, Aaron întinse o mână, fluturând-o în afara bordurii. La dracu', bombăni el când maşina trecu mai departe, cu un viraj scurt. Când apăru o a doua maşină, el sări direct în stradă, făcând semne cu amândouă mâinile ridicate deasupra capului.

Când taxiul trecu pe lângă el, roţile împrăştiară noroiul şi apa stătută, dintr-o groapă aflată în apropiere, făcându-l pe Aaron să sară înapoi pe trotuar, înjurând murdar. Avusese impresia că şoferul aproape că îl lovise în încercarea de a se uita mai bine la Addy. Îi aruncă şi el o privire, întrebându-se dacă nu cumva ea fusese mai impresionată de scrisorile pe care i le trimisese, decât de

performanţele cu taxiurile.

— Probabil că aveau deja pasageri, spuse ea. Mulţumesc pentru lecţie. Te deranjează dacă încerc şi eu?

— Eşti invitata mea. Aaron îşi reprimă o strâmbătură de superioritate în timp ce îi arăta un alt taxi ce venea în direcţia lor. Ar trebui să te grăbeşti şi să începi să faci semne. Addy îşi ridică volanele juponului şi dădu la iveală jartiera de satin roşu. În loc de mână, ea scoase în stradă piciorul. Scrrrreeeccc! Taxiul opri atât de brusc, încât aproape că se ciocni cu limuzina din spatele lui.

— Să fiu al naibii, murmură Aaron. Apoi îşi aminti că îi pusese la video filmul S-a întâmplat într-o noapte şi începu să râdă. Se pare că ai învăţat de la Claudette Colbert mai mult decât de la mine şi de la Gable împreună.

— După tine, spuse Addy graţios, înaintând spre portiera deschisă a taxiului. Înainte de a ajunge la ea, geamul limuzinei din spatele taxiului se lăsă în jos şi cel din maşină îi strigă o ofertă de a merge cu el. Mulţumesc, la fel, ţipă Addy la el. Dar nu călătoresc cu străinii! apoi îi şopti lui Aaron: îmi pare rău, ştiu că nu ar trebui nici să vorbesc cu ei, dar am fost învăţată să am grijă la maniere.

Când îşi puse braţul în jurul ei, în taxi, Aaron zâmbea încă. Simţea o mândrie clocotitoare în femeia de lângă el.

— Ştii, Addy, nu contează cum eşti îmbrăcată, pentru că tu arăţi întotdeauna teribil de bine. Dar îmbrăcată aşa, poţi fura şi ultima suflare a oricărui bărbat.

— Mulţumesc, Aaron. Îmi pare rău de ce ţi-am spus în legătură cu zgârcenia ta.

Netezindu-şi rochia, adăugă oftând: De fapt, ai fost atât de generos, încât îmi va lua ceva timp până să-ţi pot răsplăti mărinimia.

— Dar nu vreau nicio răsplată. Tu mă inspiri, Addy. Şi asta este mai valoros decât orice sumă de bani.

— Mă bucur că spui asta, dar tot vreau să-mi reglez conturile.

Ajunseseră şi aici. Mândria lui Addy îi dădea peste nas, fără să-i pese de banii lui şi nici de inima ce bătea doar pentru ea. Chiar dacă i-ar asigura o rentă, tot ar avea mai mult decât suficient faţă de contul

lui de la banca de pe Wall Street.

Privind-o în timp ce-şi admira pantofii, Aaron se miră din nou de aura magică ce o iradia. Trăgând-o mai aproape, el spuse cât putea de dezinvolt:

— Ştii, dacă a mă răsplăti înseamnă atât de mult pentru tine…

— Înseamnă!

— Atunci, ce-ai spune să lucrezi pentru mine?

— Curăţenie, gătit, orice… dar o voi face pe gratis.

— Sarcinile în gospodărie le putem împărţi. Dar nu la asta mă gândeam. Îşi apropie pantoful de al ei. Am nevoie de un model. De tine, ca să fiu mai exact. Cu toate că trebuie să te avertizez că este o muncă grea.

— Muncitul din greu nu m-a deranjat niciodată, îl asigură ea. Apoi îl întrebă nerăbdătoare: Cum o să pozez? Când începem? Şi ce…!

Aaron îi puse un deget pe buze, atingerea lor tentându-l să fure un sărut.

— Din momentul în care vom începe, îmi va fi foarte greu să mă opresc. Să aşteptăm până ce te obişnuieşti aici. Câteva săptămâni. Asta în cazul în care eşti de acord. Ea îl muşcă de vârful degetului, sărutându-l apoi delicat. Trăgându-se mai în spate, spuse cu repeziciune:

— S-a făcut.

CAPITOLUL 12

Addy atingea cutiile luxoase, una după alta. Pachetele împrăştiate pe patul ei erau atât de frumoase, făcute cu atâta rafinament şi gust, încât ea ezita să desfacă panglicile şi hârtia.

— Ai nevoie de ajutor? Aaron stătea sprijinit de coloanele ce străjuiau intrarea în dormitorul ei, privind-o.

— Cred că da. Nu mă pot hotărî să stric o privelişte atât de frumoasă.

— Dar ce se află înăuntru este chiar mai frumos. Şi mai trebuie să sosească unele.

Ceva ce am comandat pentru tine. Ar trebui să începi cu astea, dacă le vrei şi pe ale mele. O răsfăţa, fie că recunoştea, fie că nu. Addy îi

dărui un zâmbet sublim; rujul pe care îl folosise părea niţel indecent pe buzele ei. Cât despre restul machiajului era acelaşi pe care vânzătoarea i-l făcuse cu o zi înainte, Dormise cu el pe faţă, sigură că, dacă se spală, nu va mai fi capabilă să şi-l refacă şi să arate atât de bine. Dormise şi cu dresurile şi probabil că ar fi păstrat şi rochia pe ea, dacă nu i-ar fi fost teamă că va mototoli volanele. Aaron ridică o cutie şi i-o întinse. Cu degetele tremurând de emoţie, Addy de făcu cu grijă hârtia.

Scoase o bluză din mătase verde, cu pantaloni asortaţi.

— O, Doamne, oftă ea, strângând îmbrăcămintea la piept. Cred că pe aceasta o voi purta când vom ieşi data viitoare.

— Nu cred. Dacă ai umbla pe stradă în pijama, ai atrage acel gen de atenţie care pe mine m-ar deranja. Addy le puse deoparte, alături de păpuşa chinezească. Cu părere de rău, îi înapoie lui Aaron cămaşa pe care i-o împrumutase înainte de a pleca să se întâlnească cu prietenul său, James. Ea adormise înainte de întoarcerea lui, dar sărutul pe care i-l dăduse pe întuneric părea mai rea decât un vis.

— Cred că n-o să mai am nevoie de asta, din moment ce am propria mea pijama.

Mulţumesc pentru împrumut, Aaron. Când el o duse la obraz, ea se grăbi să adauge: Vrei să o spăl? S-a impregnat cu parfumul meu. Cred că mi-am dat cu destul de mult. Tentat să păstreze cămaşa doar pentru a-i mirosi parfumul, i-o dădu, totuşi, înapoi.

— Păstreaz-o tu. Arată mult mai bine pe tine decât pe mine. O strânse la piept ca pe o nepreţuită comoară. Simţind că nu poate rezista, fără s-o atingă, Aaron o luă în braţe, strivind cămaşa între ei. Era gata să uite orice precauţie şi s-o sărute la nesfârşit, când soneria începu să bâzâie anunţând un intrus.

— Probabil că a ajuns comanda, murmură el, trecându-şi degetele prin păr. Să-ţi spun cum facem. Îi dădu un alt pachet. Eu voi răspunde la uşă, în timp ce tu vei deschide asta şi te vei îmbrăca cu ce este înăuntru.

Îndreptându-se spre uşă, mai aruncă o privire în urmă, ca s-o vadă cum încearcă, cu infinită precauţie, să desfacă hârtia, fără s-o rupă. Simţi că numai se topeşte, un alt semn că se afla într-un mare

necaz din care nu putea ieşi în niciun fel.

Dumnezeu îi era martor că făcuse tot ce îi stătuse în putere, noaptea trecută. Dar fusese incapabil să-şi ducă planul la bun sfârşit; se trezi că trebuie să înfrunte adevărul teribil şi inevitabil. Se prăbuşea mai repede decât o avalanşă. Era pur şi simplu îndrăgostit şi soarta îl făcea să plătească. Apăsând cu furie butonul interfonului, spuse scurt:

— Vin imediat. Nu aşteptă niciun răspuns de la comisionar. Deschise zăvorul, cu un zgomot sec. Era nerăbdător să semneze de primire pentru a putea sta cu Addy.

— Claudia. Înainte de a mai apuca să spună şi altceva, ea păşi în cameră şi începu să-şi scoată rochia scurtă şi sexy. Fermoarul trecuse de sâni când el o apucă de încheietură, oprindu-i mâna.

— Nu lua în seamă fermoarul. Hai, rupe-l. Ştii că-mi place când eşti brutal. Ignorând îndemnul ei, el închise fermoarul. Supărată, trase cu forţă de cămaşa lui, sfâşiind pânza şi făcând nasturii să se împrăştie în toate direcţiile.

— Cerule, dar n-am mai văzut atât de multe fermoare la o rochie până acum.

Deci, ce părere ai, Aaron? Aaron! Cine este… Ce…

— Du-te înapoi, Addy. Dând mâna Claudiei la o parte de pe şliţul pantalonilor lui, o trase lângă el când, de fapt, ar fi dorit mai mult ca orice s-o dea afară pe uşă. Arată grozav… grozav. Probează altceva, în timp ce eu voi avea grijă de această…

această…

— Ce se întâmpla aici? Claudia făcu un semn cu capul în direcţia lui Addy.

Aceasta îşi muta privirea de la unul la celălalt, o privire plină de-neîncredere şi groază. Addy nu văzu însă privirea lui, ce parcă încerca să se scuze. Era prea ocupată s-o măsoare pe Claudia, care se rotea în jurul ei cu un aer de superior dispreţ.

— Zău, Aaron, dacă tot doreai o variaţie în pat, nu puteai cel puţin, să dai dovadă de bun-gust? Duhneşte a parfum! De fapt, fata asta pute de-a dreptul. O copilă.

Aaron. Şterge-i fardul şi cât să aibă? Poate şaptesprezece ani?

Palmele lui Addy se strânseră. De teamă că ar putea sări s-o lovească pe cealaltă femeie, Aaron se puse între ele.

— Addy, Claudia. Să vă explic.

— Deci, iată cine eşti. Ar fi trebuit să-mi dau seama după vocabularul tău vulgar.

Împingându-l pe Aaron, Addy îşi propti un deget în pieptul Claudiei. Cu toate că nu este treaba ta, să ştii că am optsprezece ani, tu… tu… erată de revistă!

Merita să vezi scena, dacă nu pentru altceva, măcar pentru expresia descompusă de pe faţa Claudiei.

— Cine… cine naiba este ea? Sau ar fi trebuit să întreb ce este ea?

— Soţia lui, asta sunt. Şi dacă te mai prind vreodată că pui mâinile pe soţul meu, o să-ţi tai degetele astea vopsite, cu un cuţit, după care o să le arunc pe fereastră.

Cred că nu vor fi bune nici măcar pentru mâncarea pisicilor, dacă e să ţinem cont de cât eşti de otrăvitoare. Prins la mijloc între cele două, Aaron spuse cât putu de calm:

— Cred că ar fi mai bine să pleci, Claudia.

— Este adevărat? întrebă aceasta, înecându-se. Tot ce mi-ai spus noaptea trecută, că… că acea oribilă poveste despre copilăria ta, dintr-un orăşel uitat de lume şi…

Nu, nu pot crede. Ştiai că nu-mi este de ajuns un sărut şi că mă voi întoarce şi astăzi. Ai… ai angajat o fetiţă de la circ. În regulă, râd. Ha-ha. Termină cu gluma.

Aaron. Plăteşte-o şi scapă de această oribilă creatură.

— Singura creatură oribilă care pleacă eşti tu. Addy apucă mâna lui stângă, vârând verigheta de aur sub nasul Claudiei. Atâta timp cât asta este pe mâna lui, nu există loc pentru tine aici şi nu va fi niciodată, femeie ieftină ce eşti. Mergând în urma Claudiei spre uşă, Addy mai spuse şoptit: Aaron, dacă mai ai ceva să-i spui, ar fi bine s-o faci acum. Aaron ştia că ar fi trebuit să-i ceară lui Addy să plece din cameră, astfel încât să poată încheia afacerea cu Claudia pe cât de elegant o mai putea face. Dar nu se simţea în stare să-şi impună punctul de vedere

autoritar, cu atât mai mult cu cât abia se abţinea să nu zâmbească la amintirea lecţiei pe care Addy i-o dăduse Claudiei. Îşi puse braţul în jurul lui Addy. Obrazul ei se lumină triumfător, dar el îi simţea inima bătând cu putere.

— Am încercat să-ţi explic noaptea trecută, Claudia, dar râdeai prea tare ca să mă iei în serios. În parc sincer rău că, în felul acesta, trebuie să se încheie relaţia noastră. Dacă doreşti să stăm de vorbă…

— Să stăm de vorbă! Nu vreau să te mai văd în viaţa mea. Unde mi-e geanta?

Aaron nu apucă să i-o dea înainte ca Addy să nu adauge cu zăduf:

— Apropo, poate eu put a parfum, dar manierele tale put mai rău decât atunci când vântul împrăştie mirosul unui scons. Închise uşa uşurel în faţa Claudiei. Pentru câteva minute, singurul zgomot care se auzi fu doar cel făcut de paşii Claudiei Gucci. Apoi, tăcere. Acea tăcere care îi făcea inima să-i bată ca un ecou în tâmple.

Addy îi dădu mâna la o parte, privindu-l cu reproş.

— M-ai minţit. Şoapta ei era mai rea decât un strigăt. Apoi ţipă: M-ai minţit! Spuneai că te duci să te întâlneşti cu James, pentru afaceri, dar de fapt erai cu ea.

Cu ea. *„Nu mi-e de ajuns un sărut"*, aşa a spus. Deci ai şi sărutat-o!

— Un sărut, Addy, un sărut de adio. Îţi jur, nimic mai mult.

— Nimic mai mult, zise ea, cu dispreţ. Ba sunt sigură că a fost mai mult. Ochii ei se întunecară privind verigheta de pe mâna lui. Ai dat-o jos, nu-i aşa? De ce, Aaron? Ca să nu afle că eşti căsătorit? Sau din cauză că, în felul acesta, aveai impresia că înşeli mai puţin?

El avusese impresia că înşală. Ca şi când ar fi fost cu adevărat însurat şi încerca să-şi liniştească conştiinţa, cumpărându-i daruri. Se apropie de Addy sperând că o mângâiere îi va limpezi gândurile, îi va şterge adâncul regret pe care îl simţea. O atingere. Dumnezeule, avea atâta nevoie de atingerea ei. Addy îl lovi peste mâini, ridicându-şi amândoi pumnii.

— Nu vreau rămăşiţele de iubire păstrate de la femeia aceea.

— Dar, Addy, ea a fost cea care a primit doar resturi. Tânăra îl privi cu neîncredere, iar el continuă: Este adevărat. Claudia este o femeie frumoasă ca înfăţişare, dar asta nu contează prea mult. De ce crezi că mă culcam cu o astfel de femeie când sunt o mulţime de femei cu caracter, care au multe de oferit şi în afara patului? Addy se încruntă. Îşi scutură capul.

— N-am idee, Aaron. Dar aş vrea să aflu. El îşi simţi stomacul. Cerule, asta era o mărturisire pe care nu dorea s-o facă.

Având impresia că intră în mormânt şi priveşte cum pământul este aruncat peste el, închise ochii.

— Explicaţia este că nu-mi place să rănesc pe nimeni. Pe Claudia nu o puteam răni şi nici ea pe mine. Ea nu are nici caracter, nici emoţii. Cât despre mine… Deschise ochii, lăsând-o pe Addy să-l vadă aşa cum numai ea putea. Nu aveam destul în mine pentru o femeie care merita şi atunci am ales una care nu avea mai multe de oferit decât mine. Sentimentele mele erau în altă parte. Privirea lui Addy se umplu de surpriză şi speranţă.

— Unde în altă parte, Aaron? El îi luă mâna şi nu întâlni niciun fel de rezistenţă atunci când şi-o aşeză peste inima lui.

— Mă uit în acea direcţie chiar acum. Sentimentele mele erau pentru tine, Addy.

Zâmbetul tinerei îi îngreuna răsuflarea, iar gestul de pisică, cu care i se cuibări la piept, i-o răpi cu totul

— Sunt tare înfometată. Nu te superi dacă mă înfrupt şi eu din acele resturi, nu-i aşa? Aaron luă o gură de aer.

— Ba da, Addy, mă supăr. Ăsta este motivul pentru care am încercat să-l sun pe avocatul meu, dar n-am reuşit să duc la capăt intenţia şi atunci am sunat-o pe Claudia. Când m-am dus la ea, noaptea trecută, intenţia mea era să ies din starea în care eram. Trebuia să ştii asta.

— Vrei să spui… vrei să spui că doreai să mă înşeli?

— Nu. Asta niciodată. Încercam doar să mă salvez de tine… de ce însemni tu pentru mine.

— Dar de ce? De ce, Aaron? Ce am spus, ce am făcut ca să te

gândeşti că ai nevoie să te salvezi de mine? Cu siguranţă că ştii că nu aş face niciodată ceva care să te rănească.

— Nu intenţionat, Addy. Nu există dorinţă de rău în tine… dar eşti atât de însetată de viaţă! E unul dintre cele mai minunate lucruri pe care le ai şi aş fi ultima persoană care să te jefuiesc de acest sentiment. Dacă aş putea să-ţi ofer lumea pe o tavă, aş face-o.

— Dar ai făcut-o deja, îi răspunse Addy, arătând spre tot ce îi înconjura. Priveşte la casa pe care mi-ai dăruit-o. Mângâindu-şi rochia, adăugă recunoscătoare: Şi toate hainele. M-ai îmbrăcat cu lucruri atât de fine, încât am impresia că sunt înfăşurată în aură de îngeri, din cap până la picioare.

— Picioare pe care o să stai fără ajutorul meu, cât de curând. Când ea deschise gura să-i răspundă, el îi puse un deget pe buze. Nu, tu trebuie să mă asculţi. Ştiu despre ce vorbesc, pentru că eu am trecut pe acolo şi chiar pe unde vei trece mai departe. Eşti deşteaptă, plină de personalitate, de ambiţie nativă şi de talent… talent care să te facă remarcată şi să te lanseze în viaţă. Ţi se va întâmpla, Addy. Vei porni în viaţă şi o vei face fără mine. Eu sunt doar începutul vieţii tale, dar nu vei mai avea nevoie de mine la sfârşit.

— Nu-i adevărat, nu-i deloc adevărat! îl apucă de gulerul cămăşii trăgându-l în jos spre ea, aducându-i gura la o distanţă milimetrică de a ei. Am nevoie de tine acum, Aaron. Voi avea nevoie de tine şi atunci, şopti ea. Orice loc unde aş putea merge vreodată nu înseamnă nimic fără tine. Tu eşti ca o stâncă…

— Iar tu asemeni unui curcubeu. Chiar dacă aş fi destul de prost să ajung destul de departe şi de sus, încât să pot atinge toate culorile, nu aş fi capabil să ţin pasul. Ca toate curcubeiele vei dispărea şi mă vei lăsa doar cu amintirea a ceea ce am avut şi am pierdut. Amintirile, ele sunt la fel de seducătoare pe cât sunt de distrugătoare. Asta am învăţat de la tine şi am învăţat bine. Ultimul lucru de care am nevoie este o durere mai mare de îndurat, decât cea pe care o îndur deja. De aceea trebuie să am grijă de bucăţica de inimă care mi-a mai rămas. Îşi trase corpul mai departe de ea. După cum poţi să-ţi dai seama şi singură, te doresc mai mult decât orice pe lumea asta. Mai mult decât am dorit

ceva vreodată în viaţă. Dar viaţa mea, Addy, aşa cum e ea, nu-şi poate permite un vis imposibil. Tu eşti înfometată, dar eu sunt deja mort de foame. Nu vorbim despre o relaţie sănătoasă.

Addy continuă să-i frământe cămaşa, în timp ce cântărea vorbele cu grijă.

— Aaron, mie îmi face impresia că suntem pe părţile opuse ale aceluiaşi zid. Nu voi renunţa niciodată.

— Ştiu. Şi adevărul este că aş fi chiar dezamăgit dacă ai face-o. Dragostea poate fi un câmp de luptă, Addy. Mi-e teamă că nu va dura mult până ce unul dintre noi va sângera prima oară.

— Cine ştie… Degetul ei alunecă pe pieptul lui, trecu peste şliţul pantalonilor, apoi îl mângâie. Murmură cu tandreţe: Cine ştie, Aaron, poate vei fi tu acela. Ce ai tu aici este de-a dreptul o armă. Ochii lui se îngustară şi ea simţi, deodată, mângâierea mâinii lui pe corsaj. Apoi mâna i se strecură sub rochie. Degetele dădură la o parte marginea slipului şi explorară ce se afla dedesubt.

— Da, Addy, este. Şi cu siguranţă ştiu cum să folosesc arma asta. Degetele lui se flexară mai adânc în ea. Addy începu să respire şuierat, iar el o strânse în braţe.

— Ce ciudat, Aaron. Ce contează, în legătură cu armele, este persoana care le mânuieşte, nu proprietarul.

— Adevărat, fu el de acord. Dar, indiferent cine le mânuieşte, trebuie să se asigure că ştie despre ce este vorba. Deci… hai, priveşte ce doreşti să mânuieşti. Buza de sus se ridică într-un zâmbet sexy ironic, invitând-o să-i accepte provocarea.

Susţinându-i privirea, ea îl deschise la pantaloni.

Mâna îi tremura uşor şi… realiză că el nu avea chiloţi sub blugi. Buzele lui se strânseră în timp ce ea se străduia, cu stângăcie, să aducă la lumină ceva ce părea a avea o lungime considerabilă, încet, ochii ei coborâră să vadă.

— Milă, şopti. Cu inima în gât, îşi curbă palma în jurul lui, mângâindu-l. Ce uimire simţi când văzu cum să i măreşte! Apoi, instinctiv, puse la loc arma. Chicotitul lui Aaron era periculos de întunecat, peste măsură de încântat.

— Îţi place? Cum arată, cum se simte?

— D… da, da, răspunse ea, cu respect.

— Da, bănuiesc, murmură el, adâncindu-şi atingerea intimă. Imaginează-ţi cum s-ar simţi, cum ar arăta mişcându-se în tine. Îi răspunse cu gura căscată:

— Mi-e teamă că m-ai putea răni.

— Dacă aş putea? O, da, o asigură el. Dar apoi Addy simţi sărutul lui tandru pe creştet. Dar dacă s-ar putea altfel, aş face-o. Niciodată nu aş fi capabil să te rănesc.

Addy. Nici fizic, nici în alt fel. Ştiu că şi tu simţi la fel. Dar situaţia rămâne aceeaşi, tu mă vei răni dacă nu am grijă. Oamenii răniţi sunt oameni periculoşi.

Ripostează cu armele de care dispun. Cu vorbe, cu fapte. Chiar cu corpul lor. Făcu o pauză, aşezându-şi mâna peste a ei. Cred că ai mânuit-o destul.

Cum ea ezita, Aaron îşi opri mângâierea. Addy strânse picioarele, nevrând să renunţe la mâna lui şi refuzând să dea drumul la ce ţinea într-a ei.

— Este o greşeală să foloseşti sexul ca armă, spuse, cu hotărâre.

— Foarte mare, aprobă el, respirând sacadat din cauza apropierii dintre ei. Dar asta nu-i împiedică pe oameni să continue s-o facă. Ca şi tine acum.

— Nu-i adevărat. Nu este nimic rău în mângâierea cuiva doritor să dăruiască. Ca pentru a-i dovedi cele spuse, îl mângâie încă o dată. Şoldurile lui tresăriră. Ea îşi desfăcu picioarele, lăsându-l să ajungă la punctul ei vulnerabil. Aaron o explora cu o uimitoare sensibilitate, degetele afundându-se asemeni unei pensule într-o ultimă picătură de culoare. Privirea nu i se dezlipea de a ei şi Addy realiză că se aflau în mijlocul unei lupte. În ochii lui ea văzu acuzările pentru răul pe care i-l făcuse, dar şi pentru cel pe care, după părerea lui, i-l va face în viitor. Ochii ei îi răspundeau, asigurându-l că niciodată nu dorise să-l rănească şi că inima lui va fi întotdeauna în siguranţă cu ea. Un război amestecat cu alt război, o încrucişare intimă de voinţe ce doreau, fiecare, să o supună pe cealaltă. El îşi continuă mângâierile tandru, dar

jefuind cu agresivitate corpul ei plin de dorinţi.

Valul aprig de extaz ce o cuprinse se împleti cu gemetele cu care el se lăsă pradă unei totale eliberări. Pentru o vreme, în afară de respiraţiile lor şuierătoare, totul fu linişte. Continuau să se privească cu insistenţă, împărtăşind mai mult decât ar fi putut-o face prin vorbe.

El tremura, dar nu mai tare decât ea, subjugaţi amândoi de forţa unei pasiuni atât de intense, încât ar fi putut să-i distrugă.

— Domnul Breedlove? întrebă comisionarul, împărţindu-şi discret atenţia între Addy şi cămaşa descheiată a lui Aaron. La afirmaţia lui, comisionarul ceru politicos un act pentru identificare. Ţinând seama de valoarea micului pachet de la Cartier, nu era o cerere deplasată.

— Mă întorc imediat. Addy, rămâi aici. Vorbesc foarte serios. Îşi aduse portofelul, dar după ce îşi schimbă cămaşa. Când reveni, ea nu mai era acolo.

— Unde s-a dus? întrebă.

— Nu ştiu, domnule Breedlove. Aaron nu se mişcase cu atâta repeziciune niciodată.

Scoase actul de identitate, înşfăcă darul, intră în lift şi, în timp ce uşile acestuia se închideau, îi spuse comisionarului:

— Închide dumneata pentru mine, te rog. Atunci când ajunse în stradă, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Privi în toate părţile înnebunit. Nu se vedea nicăieri. Dar apoi, pe cealaltă parte a străzii, văzu, într-o strălucire, părul ei ca ebonită şi îşi dădu seama că Addy privea cerul, îşi ridicase braţele ca şi când ar fi încercat să zboare.

Aaron aproape că zbură şi el. Până să ajungă pe partea cealaltă a străzii, fusese cât pe ce să fie lovit de două maşini. O urmări cu privirea pe Addy, care ajunsese departe, strecurându-se printre trecătorii grăbiţi.

CAPITOLUL 13

Senzaţia că este urmărită era asemănătoare unei bătăi pe umăr. Se oprise de câteva ori, dar nu-l văzuse pe Aaron. Tot ce văzuse era o mulţime de oameni, marea lor majoritate fiind atât de interesanţi, încât se simţea uimită, nicidecum stângace. Dar pentru că nu dorea să fie

prost crescută îşi bucură inima privind vitrinele magazinelor. Cel mai mult îi plăceau bărbaţii şi femeile de acolo, toţi frumoşi, în hainele lor de duminică. Se tot întreba cum de pot să nu clipească, privind fix înainte. Ar fi dorit foarte mult să le ceară câteva sfaturi, din moment ce Aaron îi spusese că, pentru a-i poza, va trebui să stea la fel de nemişcată.

Privind mai aproape, decise că aceste modele nu par prea reale. Pe când încerca să înţeleagă cum stau lucrurile din magazin, ieşi un bărbat cam de vârsta ei.

— Ar trebui să încerci chestia aia. Ar arăta mult mai bine pe tine decât pe manechin. Ea îi aruncă o privire cercetătoare, admirând maioul ce îi scotea muşchii în evidenţă şi pantalonii negri, asortaţi. Era tare drăguţ, dar ce îi atrase cu adevărat atenţia la el fu cercelul din una dintre urechi şi părul întunecat ce îi ajungea la umeri. Curiozitatea învinse.

— Cine eşti tu?

— Spune-mi, Norocosul. Lucrez aici, dar tocmai am terminat pe ziua de azi. Dacă doreşti să probezi ceva, pot să merg înapoi.

— Bună, Norocosule. Eu sunt Addy. Cu un gest spre ceea ce el numise manechin, întrebă: Este adevărat? Tânărul râse.

— Nu. Tu eşti?

— Foarte. Continuă, oftând: Degeaba îmi plac hainele astea, nu are rost să le probez.

Nu am bani. O aromă tentantă îi gâdilă nările. Addy se strâmbă. Păcat. Indiferent ce este ceea ce simt, miroase bine. Stomacul ei scoase un sunet puternic. Jenată, îi explică: E ceva vreme de când n-am mâncat.

— În cazul ăsta, hai undeva să mâncăm. Fac cinste. Addy ezită. Dacă nu trebuia să vorbească cu străinii, cu siguranţă că nici nu trebuia să mănânce cu ei. Dar acest tip, Norocosul, părea chiar simpatic.

— Bine. Dar vreau să-ţi plătesc înapoi. Şi o voi face de îndată ce-mi primesc avansul. Se strâmbă. În ciuda protestelor ei, Aaron insistase să-i dea o sumă lunară, ca să poată învăţa să umble cu banii. Din punctul ei de vedere era o datorie în plus faţă de ceea ce îi datora

deja şi era sigură că va muri de bătrâneţe, înainte de a-i putea plăti înapoi.

— Uite ce facem. Când o să primeşti banii, o să mă inviţi şi tu şi o să fim chit. Dacă nu te deranjează că te întreb, ce lucrezi?

— Am o slujbă ca model. Dar mă pricep mai bine la cântat.

— Adevărat? Dacă chiar eşti bună, am un prieten care este proprietarul unui club.

Nu e cine ştie ce, dar caută mereu noi talente. Addy era mai mult ca sigură că Aaron nu ar privi cu ochi buni renunţarea ei la pozat, pentru cântatul într-o tavernă. Dar n-ar fi o idee rea să vadă despre ce este vorba, ca să poată alege, în caz că el ar concedia-o.

— Ce-ar fi să-mi spui mai multe, în timp ce mâncăm? Se clătină pe tocurile înalte. Putem merge undeva aproape? Trebuie să stau niţel jos.

— Numele meu adevărat este Thonas. Îi luă braţul politicos şi o conduse. Dar prietenii îmi spun Tony.

— Încântată să te cunosc, Tony. Adăugă, zâmbindu-i: Cred că acum eu sunt norocoasa. Eşti primul prieten pe care mi l-am făcut de când am venit aici.

Inima lui bătea nebuneşte, abia mai putea respira. Dar nu era din cauza maratonului făcut pentru a ajunge acasă, cu câteva clipe înaintea lui Addy. Se refugiase în cel mai umbrit colţ al atelierului. Vrând să pară ocupat, înşfacă o pensulă, dar aceasta îi tremură în mână din cauza emoţiei pe care nu şi-o putea stăpâni. Auzi uşa de la intrare şi apoi zgomotul făcut de tocurile ei pe podea.

— Aaron? striga ea, cu o ezitarele lui nu-i scăpă.

— Da, sunt aici, ţipă el. Aruncă pensula şi izbi cu pumnul o bucată de argilă.

Îngropându-şi degetele în ea, îşi imagină că este Tony Delgado cel pe care îl frământă. Douăzeci de ani, un actor mărunt care aterizase în oraş, ocazional. Nu lua droguri, nu era băgat în nicio bandă. Directorul îl considera în regulă şi, mulţumită celor douăzeci de dolari bacşiş, vizita nevăzută a lui Aaron, la locul lui de muncă, în timp ce Addy era la barul unui bloc din apropiere, rămase un secret.

— Ce faci? întrebă ea, aşezându-se pe un şezlong.

Aaron, încercând să nu ţipe, gândi*: „Încerc să nu-mi sară ţandăra*, *asta fac*!"

Dar, preferă să spună cu indiferenţă:

— Mă gândesc. Exact ce ai spus şi tu că vrei să faci, atunci când ai plecat fără mine.

Ai fost plecată trei ore, destul să-ţi mesteci gândurile. Deci, cum a fost?

Cu spatele la ea, auzi pantofii căzând pe podea. O clipă mai târziu, îi simţi mâna pe umăr. Cu un efort supraomenesc, reuşi să continue să frământe argila, în loc să-i apuce mâna ca să se i asigure că verigheta este la locul ei.

— Te iubesc, Aaron, spuse ea, încet. Vreau încă să împarţi patul cu mine. Dar… ca de obicei, am hotărât că ai dreptate. Trebuie să învăţ să stau pe propriile mele picioare, înainte de a mă culca cu un bărbat care stă bine pe ale lui.

Din fericire, stătea jos, altfel genunchi lui ar fi lovit podeaua. Blestemându-se pentru că abandona motivele ce trebuiau să-l ţină departe de Addy, închise ochii şi întrebă:

— Şi cum ai ajuns la o asemenea hotărâre?

— Să spunem că am înţeles cât de multe am de învăţat despre modul tău de viaţă.

Nu am bani, nu am o slujbă, în afară de cea pe care mi-ai dat-o tu, nimic despre care să pot spune că îmi aparţine. Tu meriţi mai mult decât atât şi eu la fel. Meriţi o femeie care să aibă la fel de mult de oferit ca şi tine. Iar eu am nevoie de un bărbat faţă de care să mă simt egală, nu căruia să-i fiu îndatorată pentru totdeauna. Ea nu îi datora nimic, nici chiar prezenţa pe care el dorea, cu disperare, s-o păstreze. Dar ştia că ăsta nu era un argument destul de solid în faţa dorinţei ei, atât de evidente, de independenţă.

— Înţeleg, spuse, vocea lui părând că vine din adâncul unui iad întunecat. Addy părea a fi foarte departe, cu toate că era atât de aproape de el, încât îi putea simţi căldura trupului. Şi-o imagină într-un viitor, unde era înconjurată de o mulţime ca Tony, care îl dădea la o

parte din calea ei, în timp ce el încerca, cu disperare, să ocupe un loc important în viaţa lui Addy.

— Nu pari teribil de încântat, Aaron. De ce?

În definitiv, am ajuns să văd lucrurile cum le vezi tu.

— Da, Addy, ai dreptate, răspunse. Nu mă lua în seamă pe mine, am de lucru cu bucata asta idioată de argilă. Ca să-şi verse necazul, luă argila şi o aruncă în perete.

— Vrei să vorbim despre asta? întrebă ea cu o asemenea grijă, încât îl făcu să-şi dorească să se ascundă şi să se agaţe de ea, în acelaşi timp.

— Nu vorbesc despre ce creez decât cu James. Şi nici cu el, în ultima vreme.

— De ce nu?

— Pentru că el nu este de acord cu ceea ce numeşte „sinuciderea" mea profesională. Cât despre alţii, munca mea este prea personală ca s-o pot împărţi cu altcineva. M-aş simţi mai expus decât dacă aş defila dezbrăcat pe Wall Street, la o oră de vârf.

— Dar dacă tot te-am văzut mai mult sau mai puţin dezbrăcat, ce rău crezi că ţi-ar mai putea face o discuţie cu mine despre munca ta? Doar o să fiu modelul tău şi spuneai că va trebui să renunţ şi eu la ceva haine. Aaron stătu în cumpănă. Dacă i-ar împărtăşi dilema lui artistică, ar însemna s-o lase să pătrundă în cele mai intime trăiri. Ştia că în ea poate avea mai multă încredere decât în oricine altcineva, dar ar duce-o într-o lume unde el se împotmolise de aproape doi ani.

Până ieri, când muza lui capricioasă luase înfăţişarea lui Addy, îmbrăcată cu o ridicolă rochie de cancan.

— N-am mai avut o expoziţie de ceva vreme, se auzi spunând. Simţind o oarecare uşurare a poverii pe care o ducea, continuă grăbit: Am comenzi până peste cap, comenzi pe care nu am fost capabil să le onorez cum se cuvine, pentru că inima şi capul meu erau în altă parte.

— Dacă n-au fost la munca ta, unde au fost?

— Într-un loc îndepărtat. Întorcându-se, văzu privirea lui Addy de… încurajare şi susţinere.

— Oriunde ţi-ar fi inima, trebuie că este un loc bun. Să nu laşi pe

nimeni să spună altceva.

— Addy, adevărul este că aş fi un artist muritor de foame, dacă nu mi-aş fi investit banii cum trebuie. Faptul că mi-am părăsit clienţii şi criticii, care m-au comparat cu unii dintre cei mai mari artişti, este de neiertat, vorbind din punct de vedere profesional. Nudurile se vând greu. Nu contează că aceste statui au un chip cinstit şi emoţionează ca o poezie a trupului.

— Vrei să spui că doreşti să ciopleşti statui, ca cele dezbrăcate din atelierul tău?

— Da, dar nu doar atât. Am făcut nişte experienţe de combinare între statui şi rame de tablouri. Văzând expresia mirată de pe faţa ei, dezveli o lucrare aflată lângă perete, la nivelul ochilor. Se pregăti să vadă o strâmbătură. Încântată, Addy suspină adânc.

— O, dar este ca o persoană ce trăieşte în interiorul ramei!

— Tridimensional, asemeni unei persoane, dar foarte luminată; am cioplit rama şi am turnat fondul ca un întreg. Asta a fost prima încercare. Mi-e teamă că nu este prea bună.

— Nu-i bună? Aaron, dar este foarte frumoasă. Minunată! Femeia aceea pare reală, chiar mai reală decât un manechin. El băgă de seamă că ea îşi muşcă buzele, grăbindu-se să continue: Cum ai făcut ca pielea ei să poată arăta aşa? Pare mult mai albă şi mai delicată decât îngheţata de vanilie.

— Straturi suprapuse de nisip. Nu ştiu de ce m-am obosit s-o finisez, dar nu-mi place să las lucrurile neterminate, chiar dacă sunt nereuşite.

— Cine este ea?

Era evident că nu făcuse ansamblul foarte decent, dar modelul avea o vagă asemănare cu Addy. Spiritul pe care încercase să-l prindă în piatră era unic şi la foarte mulţi kilometri depărtare.

— Nimeni special, doar un model pe care l-am angajat, răspunse el, cu o ridicare din umeri.

— Şi-a scos hainele pentru bani?

Simţise o notă de gelozie în întrebarea ei? Agăţându-se de această şansă, îi spuse:

— Ai fost de acord să pozezi pentru mine oricum aş avea nevoie. Dacă te-aş ruga să pozezi goală, ai face-o? Plătită, bineînţeles. Addy rămase tăcută câteva momente, apoi spuse cu convingere:

— M-aş simţi un pic intimidată, dar, dacă ai nevoie de asta, aş putea începe aici şi acum. Fără bani. Pipăind pachetul micuţ din buzunarul pantalonului, Aaron spuse, cu un zâmbet:

— Mi s-a făcut foame, dintr-odată. Nu vrei să continuăm discuţia având în faţă o porţie de homar cu ciuperci şi destul unt cât să ajungă pentru un atac de inimă?

Addy îşi atinse stomacul având o expresie ce mărturisea că este mai mult decât sătulă. Aaron se hotărî ca, în loc s-o facă să sufere, să câştige pariul cu el, oferindu-i o companie cu care, în comparaţie, Tony s-ar dovedi o mare plictiseală.

— Dacă tu poţi să te abţii o vreme, pot şi eu, se grăbi să adauge. Am putea merge la câteva galerii din apropiere, poate la un film sau la un meci de polo, sau la piscină… Deci, am o întâlnire?

Addy îl privi aşa cum o făcea când era fetiţă, ca şi când el ar fi fost cel care pusese pe cer luna şi stelele. Dar partea cea mai grozavă era că îl privea ca pe un bărbat pe care îl dorea, pe care voia să-l cucerească tot mai bine.

— Voi fi onorată să ies cu tine. Eşti mai mult decât un domn, Aaron. Mai mult decât un minunat prieten. Eşti un… un duh bun.

— Un duh bun?

— Nu sunt nici duh, nici erou. Dar tu eşti mai nepreţuită decât o comoară, plină de tot felul de pietre scumpe.

— Dar sunt atât de necioplită, Aaron. Nu te condamn deloc pentru că vrei doar să priveşti, nu şi să atingi. El îşi scutură capul şi începu să râdă ca să nu plângă.

— Tocmai faptul că eşti necizelată te face atât de valoroasă. Încearcă să te vezi cu ochii mei. Eşti o femeie nepreţuită.

— Iar tu eşti un prinţ, pentru că mă faci să mă simt în felul acesta.

— Doamna mea! îi oferi braţul. Degetele ei frigeau ca nişte cărbuni încinşi, atunci când îi răspunse:

— Arată-mi drumul şi eu te voi urma, aşa cum Hansel şi Gretel au urmat dâra de firimituri spre casă.

— Urmează-mă cu grijă, Addy. Această casă are un foc în inimă, care o face pe vrăjitoarea din poveste să pară doar un copil care se joacă cu chibrituri.

— Îmi asum riscul. Ridicându-şi privirea spre el, zâmbi şmechereşte. Îmi pot imagina o soartă mult mai rea decât aceea de a fi mâncată de vie de tine.

CAPITOLUL 14

Addy îşi contempla imaginea în oglinda ovală, cu ramă de lemn, din dormitorul ei. Se răsucea când într-o parte, când în cealaltă, admirându-se sincer pentru felul în care arăta îmbrăcată cu rochia roşie, fără să-şi facă griji că ar putea fi surprinsă de Aaron. El nu trecea de stâlpii ce de-limitau camera ei, aşa cum nici ea nu se strecura în partea îndepărtată a apartamentului pe care îl împărţeau, parte care era a lui. Chiar şi atunci când era dezbrăcată în faţa lui, nu o atingea cu gesturi intime. Din punctul lui de vedere, munca era muncă şi, cu toate că era un patron foarte sever, o trata cu respect profesional. Era uimită cât de obositor se dovedea a fi pozatul, dar cel puţin îi permitea să se gândească în linişte la toate schimbările din viaţa ei. Pas cu pas, relaţia lor se schimbase în ultimele două luni.

Găsea ciudat faptul că, în timp ce intimitatea lor fizică nu mergea mai departe de sărutări, păreau a fi mult mai intimi decât amanţii, dar în alt fel. Îşi putea da seama după stările sufleteşti în care se afla Aaron. El îi împărtăşea îndoielile legate de munca lui, atunci când ceva nu-i ieşea, îi mulţumea pentru că-l ajuta să-şi accepte rădăcinile pe care le aveau amândoi. Când îi oferea sprijin şi încredere, le primea dându-i de zece ori mai mult în schimb. Dar, totuşi, era ceva care îi separa.

El îi făcea confidenţe, chiar despre îngrijorarea pe care o simţea în legătură cu faptul că, în ciuda apropierii lor tot mai mari, o va pierde. Addy presupunea că ăsta era motivul pentru care nu-i spusese lui Aaron despre cercul de prieteni pe care şi-l făcuse. O avertizase să nu iasă după căderea întunericului, fără el, dar sâmbăta, de dimineaţă

şi până seara, timpul ei era timpul ei, iar el nu punea întrebări despre cum şi-l petrecea. Totuşi, de cele mai multe ori, Addy avea sentimentul că Aaron o urmăreşte atunci când este cu Tony şi cu prietenii lui.

Erau un pic ciudaţi, dar nu mai ciudaţi decât le părea şi ea lor. Râsese de încercările lor stângace de a imita paşii dansului din ţinutul ei. Râseseră şi ei de întrebarea pe care ea o pusese în legătură cu muzica rap.

I se părea că trăieşte două vieţi. Nu, trei. Una cu care se născuse şi pe care n-o putea schimba şi una cu prietenii pe care şi-i făcuse.

Apoi era lumea lui Aaron, un teritoriu atât de vast, încât nu-i zărea marginile, dar atât de fragil, încât l-ar fi putut spulbera ca pe un balon de săpun, cu o singură strâmbătură din nas. Nu-şi mai scutura capul, pentru că ştia că el ar fi aruncat munca unei zile întregi doar din cauza asta.

De ce conta atât de mqlt părerea ei, habar n-avea. Tot ce ştia era că, pe măsură ce îl cunoştea mai bine pe Aaron, el devenea tot mai interesant. Un lucru bun era că el o plătea foarte bine. Datoria ei scădea vertiginos, mai rapid decât creştea suma pe care o economisea cu dobândă. Cu cât mai repede scăpa de piatra de la gât, cu atât mai repede va putea sta pe picioarele ei şi se va putea sui în patul lui, pentru a-i fi soţie cu drepturi depline. Dacă ar găsi o modalitate de a accepta slujba de cântăreaţă, oferită de prietenul lui Tony, cel care avea localul…

— Doamna în roşu! Eşti îmbrăcată să omori în seara asta. Abia aştept să apar cu tine la braţ. Addy sări speriată când Aaron o prinse în contemplaţia vinovată.

Apoi amintindu-şi ceea ce învăţase privind la oamenii binecrescuţi, pe care îi întâlnise la muzeele şi restaurantele unde o dusese Aaron, imită atitudinea lor. Îşi ridică nasul în aer, se întoarse şi…

Se topi. Dumnezeule mare! Ceea ce văzu îi luă respiraţia. De la vârfurile pantofilor ce străluceau şi de la pantalonii negri, moderni, până la cămaşa albă şi haina neagră, Aaron era perfect. Şi ce cingătoare din satin roşu şi ce papion asortat! Dar ce era acel mic diamant din

urechea lui? Avea şi un boboc de trandafir la haină şi o pălărie dertrătase neagră. Arăta ca un înger!

Avea mănuşi albe într-o mână şi un baston cu măciulia de forma unui cap de lup, din aur, în mâna cealaltă.

— Te superi dacă privesc mai de aproape?

— Nu… nu. În definitiv, este casa ta.

— Este şi casa ta, Addy, zise el. Aruncă bastonul pe pat.

Ăsta îl iau ca să mă bat cu toţi cei care vor dori să-mi răpească fata.

Punându-şi mâinile pe umeri ei goi, o răsuci din nou cu faţa spre oglindă. Mirosul lui, atât de deosebit şi de familiar, o ameţi. Era acelaşi care o intrigase şi o încântase în căpiţa de fân din grajd. Atunci, ca şi acum, aroma care o inhala o făcea să-şi imagineze secrete şoptite, magie fieagră şi aşternuturi de-mătase.

— Miroşi bine, Aaron, spuse ea, inspirând din nou.

— Iar tu miroşi dulce ca o vrajă. Îşi îngropa nasul în gâtul ei, trimiţându-i fiori în tot corpul. Miroşi prea bine pentru a fi în siguranţă. Mâinile lui, mari, tandre, îi mângâiară braţele, apoi îşi ridică o palmă la buze. Pentru un sărut atât de tandru şi de inocent părea mult prea înfometat. Şi posesiv.

— Să nu-ţi tai niciodată părul, murmură el, ca şi când ar fi fost o proprietate cu care putea face ce poftea. Întotdeauna mi-a plăcut părul tău, dar în seara asta îl iubesc de-a dreptul. Strâns tot pe un umăr, îl lăsase pe celălalt pentru sărutat. O sărută acolo, apoi zise: Spatele tău cere şi el unul. Chiar… aici. Şi aici. Şi aici.

Aceste mici săruturi umede îi făceau inima să bată mai repede şi sânii să i se arcuiască. Dacă Aaron nu avea de gând să înceteze, nu va fi în stare nici măcar să meargă până la uşa de la intrare şi, în niciun caz, la premiera de pe Broadway.

— Hmmm… Aaron? Nu ne grăbim?

El mângâie unul dintre cerceii cu perle, pe care îi dăruise în seara când o învăţase să sară la trambulină, să deguste un pahar cu vin bun şi îi prezentase marea lui slăbiciune, homarul.

— Limuzina poate să aştepte. Asta, nu. Căută în haină, apoi o

înconjură cu braţele.

Deschise o cutie căptuşită cu catifea şi scoase trei şiraguri de perle, prinse cu o inimă de aur, cu rubine…

— Mă gândisem la diamante, dar rubinele te avantajează. Sunt mai mult decât culoarea ta. Punându-i perlele în jurul gâtului, preciza: Sunt tu.

Cu mâna pe inimă, ea oftă.

— Aaron, e prea mult.

— Nicidecum, o asigură el, prompt. Îşi strecură degetele înmănuşate printre cele ale ei, cu unghii roşii. Mâinile lor atingându-se, degetele jucându-se cu inima de rubin şi palmele aşezate pe pieptul ei totul reprezenta un tablou greu de descris.

— Ce mi-ai făcut? zise el, într-o şoaptă intimă. Nimeni nu mă cunoaşte ca tine, nimeni nu m-a făcut să mă simt aşa cum mă faci tu să mă simt. M-ai prins într-o vrajă. Addy îl aprobă în gând. Aaron îşi schimba starea de spirit mai des decât îşi schimba hainele, dar ea nu-i văzuse niciodată faţeta din această seară.

— De ce mi-ai dăruit colierul ăsta? întrebă ea, încet.

— Pentru că aşa am vrut. Pentru că se potriveşte cu cerceii.

Dar cel mai mult, pentru că este felul meu de a-ţi mulţumi.

— Este, în mod sigur, o mulţumire extravagantă, Aaron. Ce anume am făcut ca să merit ceva atât de frumos?

— Doar faptul că eşti aşa cum eşti este un motiv destul de bun. Dar mai este ceva.

Vino, o să-ţi arăt. Îi puse pe umeri şalul de dantelă. Cu braţul în jurul ei „atingerea lui emana o emoţie pe care n-o putea ascunde. Era şi o anume foame, aproape feroce, încât numai gândul desprinderii de lângă el o făcea pe Addy să tremure.

Odată ajunşi în atelier, el şopti: închide ochii.

Ea se întrebă dacă e bine să-l asculte, dar el o întoarse să nu vadă ce voia să facă.

Braţul lui nu mai era în jurul ei şi Addy îşi dori brusc să prelungească momentele în care îi simţise dorinţa stăpânită cu greu, întunecată şi periculoasă.

Auzi zgomotul făcut de pânza ce cădea pe podea şi oftatul lui plin de satisfacţie.

Era o inconfundabilă notă anticipativă în vocea lui, când spuse:

— Expresia nu minte. Vreau s-o văd pe a ta, acum. Priveşte.

Ştiind că părerea ei conta foarte mult pentru el, Addy avu un moment de ezitare, fiind temătoare că reacţia ei, nemascată, i-ar putea tăia avântul emoţiilor. Îşi jură în gând că va iubi orice va avea în faţa ochilor.

Privi.

— Dumnezeule, şopti Addy. O, Dumnezeule, Aaron. Ceea ce vedea părea că iese din perete, că respiră. Femeia sculptată avea un păr bogat ce cădea peste sânii goi, un chip plin de pasiune şi inocenţă, cu buzele abia desfăcute în aşteptarea unui sărut.

Iar mâna ce se sprijinea pe ramă părea însăşi esenţa statuii. Cum este posibil ca o fată simplă, de la munte, să fie glorificată în felul acesta? întrebă cu neîncredere, mergând mai aproape.

— Nu este nicio glorificare, Addy. Pur şi simplu, eşti tu. Se aplecă şi îi sărută vârfurile degetelor. Atunci îşi dădu ea seama că pe mâna femeii sculptate era un inel. Mâna ei. Incapabilă să-şi ia ochii de la sculptură, Addy îşi pipăi inelul de aur de pe deget. Niciodată nu se simţise atât de onorată că este căsătorită cu Aaron, un bărbat care plătea un asemenea măreţ tribut unei femei pe care o considera a lui. Şi niciodată nu se simţise atât de mică în umbra lui, atât de neputincioasă de a-l face destul de mândru de ea, pentru a merita ceva aşa de minunat.

El veni în spatele ei, punându-i mâinile pe umeri.

— Sunt fericit că îţi place.

— Să-mi placă? Nu sunt capabilă să-mi exprim sentimentele. Sunt la fel de copleşitoare ca prezenţa ta. El râse încetişor, dar atingerea lui era asemeni unei flăcări. O strângea în braţe, seducător, dar cu o infinită tandreţe. Era atât de aproape de ea, încât putea simţi cât era de excitat, pulsaţia slabă din pantalonii lui fiind asemeni unei secrete bătăi de inimă.

— Ceva îmi spune că ar trebui să plecăm, înainte de a-ţi dovedi

cât de copleşitor pot fi. Vârful limbii lui pe gâtul ei o făcu să tremure. Dar, oricum, seducţia fiind de multă vreme în mintea mea, cred că vei afla înainte de sfârşitul acestei nopţi.

CAPITOLUL 15

Aaron observă că tăcerea ce se lăsase în loja costisitoare, pe care o închinase pentru acea seară, *Loja Schubert* cum era denumită, era aproape smerită. Tăcerea se înstăpânise după plecarea lui Addy din lojă către camera de refăcut machiajul.

Observase şi ceva mai multe binocluri îndreptate în direcţia lor. Lasă-i să privească, se gândi el. Lasă-i să privească şi să invidieze ceea ce era a lui. Ceea ce va revendica în această seară.

În noaptea asta, el şi Addy vor face dragoste. Chiar şi mai mult decât atât, avea de gând să nu lase nicio îndoială, în mintea lui Addy, că ea este soţia lui, iar el este soţul ei. Putea să-şi păstreze prietenii şi independenţa, era dreptul ei, dar a rămâne lângă el nu mai era o alegere. Era pentru totdeauna. Nu se va repeta trecutul, pentru că el nu va permite. Doar un prost ar renunţa la cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată, iar el nu era un prost. Era doar… obsedat. Obsedat de propria lui soţie. Când Aaron închină paharul spre James, în tăcere, acesta fluieră lung.

— Pe Dumnezeul meu, omule, femeia asta este fantastică! Divină, minunată şi, nu ştiu dacă am spus, al naibii de sexy!

— James, devin gelos. Lawrence luă o înghiţitură de şampanie, apoi spuse, oftând: Dar, bineînţeles, ai dreptate. Este ceva în ea absolut unic. Unde ai găsit-o, Aaron?

— Half-Moon Hollow, unde în altă parte, răspunse el, mândru.

James îi făcu cu ochiul lui Lawrence.

— Aaron munceşte mult în ultima vreme. Apoi continuă pe un ton îngrijorat: Cum merge treaba?

— Întrebi ca un prieten căruia îi pasă sau întrebi din punctul de vedere al impresarului care doreşte doar ca livrarea pieselor să se facă mai repede?

— Amândouă. Când ne-ai invitat în seara asta, am avut impresia că vrei să discutăm despre acea afacere de demult, rămasă

nerezolvată.

— A revenit magia, mărturisi Aaron. Privind mulţimea, văzu o rochie de satin şi un păr minunat. Zâmbi larg, un zâmbet care mărturisea cât de mult se mândrea cu mireasa lui.

— Dragă James, nu ai şi tu impresia că omul nostru trăieşte cu muza lui? Şi nu orice fel de muză. Una care este absolut glorioasă. Divină, minunată şi al naibii de sexy.

— Cred că ai dreptate. James lăsă să-i scape un oftat lung, plin de suferinţă apoi un chicotit. E clar că ea inspiră ceva primitiv în tine, Aaron, dar nu cred că-ţi disciplinează arta.

— Înseamnă că demisionezi?

— Nu, înseamnă că sunt concediat Fă cum crezi, fă ceea ce trebuie să faci, fă ceea ce faci, oricum. Când vei fi gata, o să găsim ceva pentru expoziţie, ceva ce s-ar putea dovedi nu mai puţin decât un eveniment oarecare… sau un masacru sângeros. În orice caz, ne vom spânzura împreună… şi hai să sperăm că nu va fi un linşaj politic.

— Linişte, vine, zise Lawrence.

— Ai dreptate. Mergând-graţios… Şi atunci, Aaron spuse:

— Domnilor, priviţi magicul! Dacă cineva l-ar fi întrebat pe Aaron despre piesă sau despre cum i s-a părut, el ar fi răspuns: „*Hipnotizantă*, *neegalată de nimic*".

Doar că el s-ar fi referit la Addy, nu la spectacol, pentru că pe Addy o privea. Şi ceea ce vedea era mai valoros decât preţul tuturor biletelor care se vânduseră pentru acea seară. Addy, strângându-i mâna emoţionată, privind înainte, cu ochii larg deschişi şi ţinându-şi respiraţia. Addy, lăsându-şi capul pe spate şi râzând până ce lacrimile îi inundau obraji. Apoi mai multe lacrimi şi o ultimă apăsare pe piept. Şi, în sfârşit, Addy, sărind de pe scaurt pentru a aplauda asurzitor.

Fusese prima care se ridicase. Unul câte unul, ceilalţi spectatori îi urmară exemplul. Doar Aaron rămase aşezat, contemplând imaginea. Era încă o amintire pe care o va adăuga celor din mintea lui, din inima lui. Plecând de la teatru, conversaţia ei animată îi făcu atâta plăcere, încât nu se îndură s-o întrerupă.

— Unde mergem de aici? Este noaptea ta, Addy. Tu alegi.

— Păi… Se gândi. Era acel bar unde prietenii ei spuneau că merg la sfârşit de săptămână, dar era sigură că locul acela nu s-ar potrivi deloc cu rochia sau cu compania ei. Singura alternativă, ce se părea potrivită, era acel club unde, mulţumită lui Tony, dăduse o probă de audiţie, sâmbăta trecută, Era un loc elegant şi nu oricine putea intra. Dar îl cunoştea pe Sammy, paznicul, cel care îi ţinea la distanţă pe nepoftiţi şi îi dădea afară pe cei care deveneau indezirabili.

Sammy o va lăsa să intre. Ştiind asta, se simţi niţel importantă. De data asta ea va fi cea care va aranja lucrurile, nu Aaron. Şi poate… poate… Zâmbi gândului tentant.

De ce nu? După ce Aaron va vedea cât este de pretenţios acest club… Şi dacă el era pregătit pentru seducţie, atunci trebuia să se grăbească şi să scape de datorie.

Dar partea cea mai bună era că putea să-l facă, în sfârşit, să se simtă la fel de mândru de ea, pe cât era ea mândră de el. Chiar în seara asta!

— Ştiu cel mai potrivit loc, anunţă ea, păcănindu-şi tocurile de încântare.

Am auzit că mâncarea este foarte bună şi distracţia pe măsură.

— Atunci, ce mai aşteptăm? Spune numele localului. Când ea făcu ce i se ceruse, cei trei schimbară priviri rapide. Aaron ridică o sprânceană. Dacă acolo vrei să mergem, Addy, cred că voi putea aranja să intrăm.

— Nu-i nevoie, spuse ea, cu mândrie. Eu voi aranja. La privirea lui curioasă, Addy îşi ridică nasul. O să vezi, Aaron. Şi să nu îndrăzneşti să mi-o iei înainte.

După ce limuzina opri în faţa clubului, gorila ce păzea uşa de la intrare se îndreptă spre portiera din spate. Addy lăsă geamul în jos, spunând:

— Bună, Sammy!

— Ce faci aici, Addy? întrebă matahala, cu un zâmbet larg care îl făcu pe Aaron să zâmbească la rândul lui. Dar se încruntă când Sammy o îmbrăţişă, iar ea îi şopti ceva la ureche. Gorila dădu din cap, Addy îşi puse un deget pe buze, demonstrând că, fără îndoială, ea şi Sammy

aveau un secret. Sammy îi salută şi pe ceilalţi călători în timp ce îi ajuta să coboare din limuzină şi Addy făcea prezentările.

— Aceştia sunt James şi Lawrence. Iar acesta este… el este…

— Aaron Breedlove, o întrerupse Aaron, fără să mai zâmbească. Apoi buzele i se curbară vag la surâsul lui Sammy-şi îi strânse uşor mâna. Aaron îşi puse braţul în jurul lui Addy. Strâns. Sammy îi urmă înăuntru şi se asigură că au cele mai bune locuri. Se aplecă spre urechea lui Addy, iar Aaron se strădui să nu asculte. Tot ce prinse era ceva despre manager şi „*nicio problemă*".

Dar exista o problemă. Fiecare nerv al lui Aaron îl avertiza de acest lucru. Era pe cale să se întâmple ceva ce se ascunsese până acum în spatele plecărilor lui Addy, ceva care nu îl includea şi pe el. După ce comandară câteva gustări, conversaţia se purtă despre locul unde se aflau. Aaron nu reuşi să contribuie decât cu câteva monosilabe şi clătinări din cap. Apoi Sammy îi făcu semn lui Addy. Pianistul înclină şi el capul spre ea. Şi atunci, Aaron ştiu. Dar nu fu în stare decât să-şi scuture capul.

— Vin imediat înapoi, ciripi ea. Îl sărută pe obraz şi plecă. Addy era pe drumul ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă James, nedumerit.

— Va cânta, spuse Aaron, fără intonaţie.

— Dar ce este rău în asta? Dumnezeule mare, Aaron, arăţi de parcă tocmai ţi-ai pierdut cel mai bun prieten, pentru totdeauna.

— Exact asta s-a întâmplat. Sosiră băuturile, iar el termină whisky-ul dublu, înainte ca ospătăriţa să plece. Încă unul. Îşi bău paharul, în timp ce Addy bătea ritmul lângă pian. Ea ridică microfonul la buze, cu un gest de intim sărut. Doar după câteva acorduri, toată rumoarea din sală încetă. Ochii ei erau îndreptaţi spre el, ca şi când doar lui i-ar fi cântat. Privind în jur, Aaron văzu că nu este singurul vrăjit de muzică şi voce. Toate privirile erau la ea şi frica începu să-i strângă inima. O va pierde. Niciodată nu fusese atât de sigur de asta. Cântecul păru să dureze o veşnicie. Fiecare notă ce ieşea de pe buzele ei părea un pumnal înfipt în inima lui. Ultimul acord aproape că-l dădu gata. Mica speranţă ce îi rămăsese, speranţa de a asigura viitorul lor

împreună, murea rapid şi dureros. El rămase tăcut, în timp ce toată lumea din sală se ridică în picioare, ca la un semn magic. Ca într-un film cu încetinitorul, văzu mâinile au-dienţei aplaudând: flexarea încheieturilor, palmele întâlnindu-se, mâinile aruncând flori la picioarele ei. Îşi dori să poată plânge. Ca într-un vis, simţi mâna lui James pe umăr, apoi auzi vorbele lui:

— Înţelesesem că ai spus că o să cânte. Dar ăsta n-a fost cântec, a fost… o.

Doamne, ce a fost? Un cor de îngeri, un… un…

— Un vis, spuse Aaron, cu durere. Bău licoarea din pahar mai repede ca prima dată.

Un curcubeu cu neputinţă de atins. Fără să numere, aruncă pe masă câteva hârtii verzi. Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Voi trei luaţi limuzina. Eu voi chema un taxi.

CAPITOLUL 16

Drumul dintre masă şi ieşire i se păru fără sfârşit, asemeni prăpastiei ce se deschisese între locul în care stătuse el şi scena plină de flori, unde Addy cântase.

Ignorând limuzina şi taxiurile de afară, Aaron plecă pe jos. Cu mâinile înfundate în buzunare, cu privirea aţintită în gol, auzi zgomotul rapid al tocurilor înalte.

— Aaron! Aaron, aşteaptă! Dar el continuă să meargă. Când îl ajunse din urmă, Addy îl întoarse, cu o smucitură, cu faţa spre ea. Ochii îi erau plini de confuzie şi durere, acoperind expresia de emoţie de pe chipul ei.

— Unde te duci? întrebă ea. De ce ai plecat?

— Eu, ah… îmi pare rău că ţi-am stricat clipa de glorie… a fost o adevărată măgărie din partea mea. Dar, ca să fiu sincer, am plecat pentru că mă vei părăsi şi nu am ştiut ce să mă fac.

— Asta este cea mai ridicolă chestie pe care am auzit-o vreodată! Pentru Dumnezeu, Aaron, încercam numai să te fac să fii mândru de mine.

— Aşa m-am şi simţit, Addy. M-ai făcut să fiu foarte mândru. Dar eu sunt mereu mândru de tine, să nu uiţi asta.

— Să nu uit? O spui ca şi când aş fi plecat deja.

— Nu încă, dar vei pleca. Curând. Ridică un deget în direcţia clubului. Poţi începe de acolo.

— Dar am plecat de acolo; mai degrabă, am fugit. Îl luă de braţ. Se pare că trebuie să stăm de vorbă. Hai să ne plimbăm până terminăm ce avem să ne spunem. Apoi vom lua un taxi spre casă. O bună bucată de vreme merseră în tăcere. El se gândea, cu duioşie, că Addy ştia întotdeauna de ceea ce avea el nevoie şi făcea fără să stea pe gânduri. Aşteaptă, spuse ea. O văzu îndreptându-se către o pată neagră de pe trotuar, pe care el nici măcar n-o observase.

— Era un cerşetor, cu o pungă de hârtie între genunchi, tremurând din cauza a ceea ce Aaron credea că este nevoia de mai multă băutură. Dar, ca de obicei, Addy vedea lucrurile altfel. Îşi scoase şalul, singura îmbrăcăminte pe care o avea pe ea, în afară de rochie, şi îl puse peste cerşetor, spunând: Dumnezeu să te binecuvânteze. Apoi se întoarse la Aaron, explicându-i: îi era frig.

Era un act de dezinteresată bunătate şi frumuseţe, o parte a felului ei de a fi ce nu se va schimba niciodată. El îşi scoase haina şi o puse pe umerii ei, conştient că gestul lui nu face nici pe sfert cât al ei. Pur şi simplu, dorea s-o acopere cu ceva, cu orice lucru al lui. Din acest motiv, ştia că gestul lui era mai degrabă egoist decât amabil. Minutele treceau în tăcere, în timp ce Aaron se străduia să-şi adune gândurile. Într-un sfârşit, spuse:

— Când eram cam de vârsta ta şi nu ştiam foarte multe despre lumea din afară, am întâlnit o femeie ceva mai în vârstă decât mine. O chema Lisa. Amintindu-şi de felul cum o privise atunci, zâmbi. Era drăguţă. Îţi făcea plăcere s-o priveşti, s-o asculţi; aş fi putut privi doar felul în care se mişca, ore în şir.

— Atunci, înseamnă că erai îndrăgostit de ea. Necăjeala inconfundabilă din vocea lui Addy îl făcu s-o strângă în braţe mai tare.

— O, credeam că sunt. Chiar foarte mult, la vremea respectivă. Ea era tot ce-mi dorisem. Era cultă, avea încredere în ea, era o femeie de lume. Cred că şi faptul că provenea dintr-o familie bogată contribuise la acest fel al ei de a fi. Lisa era binecrescută. Dar era tot

timpul plictisită. Plictisită de activităţile de binefacere, plictisită de făcut cumpărături, plictisită de călătoriile pe care le făcea în fiecare an în Europa. Plictisită de bogatul şi bătrânul ei soţ. Făcu o pauză. Îţi poţi imagina cât de flatat mă simţeam eu, pentru că era interesată de persoana mea. La vremea respectivă, nu eram foarte lămurit de motivele ei, dar acum cred că o amuzam.

Oricum, arta mea o lua în serios.

— Cum… cum v-aţi întâlnit?

— La ieşirea dintr-un magazin. O privi pe Addy plin de înţeles. Ea intra, în timp ce eu ieşeam dintr-o galerie de artă, cu un braţ de lucrări pe care impresarul meu le refuzase. Trebuie să recunosc că nu erau cine ştie ce; eu eram chiar mai necizelat decât lucrările mele. Hainele pe care le purtam, felul cum vorbeam, manierele… toate lăsau de dorit. În orice caz, Lisa credea că munca mea are un mare potenţial. Ea avea bani de aruncat şi s-a oferit să mă susţină, să mă introducă la oameni bogaţi… după ce-mi cizela mai întâi aspectul. Cred că pot spune că eram un fel de cobai. S-a distrat grozav să mă ţesale şi să mă înveţe tot ce trebuia să ştiu, încât acum îmi vine să râd când îmi amintesc. Aprobarea ei conta foarte mult pentru mine. Ghiceşti unde vreau să ajung cu ce îţi spun?

— Cred că da. Ai devenit amantul ei, nu-i aşa?

— Având în vedere cât timp petreceam împreună, nu era nimic surprinzător în asta.

Ea avea tot ce credeam că-mi doresc şi, pentru o vreme, am fost orbit de toţi acei bani, de fast, de putere. Addy se opri din mers. În ochii ei era o lumină de înţelegere. Ştia că pentru el fusese greu, că situaţia îi rănea mândria.

— Nu trebuie să-mi spui mai mult.

— Ba da, Addy, trebuie. Este la fel de important pentru tine să auzi, pe cât este de important pentru mine să povestesc. Forţând-o să mărească pasul, îşi continuă mărturisirea: După câţiva ani, lucrurile s-au schimbat… balanţa puterii s-a înclinat în partea cealaltă. Mulţumită relaţiilor Lisei, cariera mea era pe drumul cel bun. Îi eram recunoscător şi încă îi mai sunt, dar, odată cu a doua expoziţie, roţile

au început să se învârtă. Pe lângă bani, au apărut şi dorinţe legate de idealuri.

— Vrei să spui că a fost ca atunci când înveţi să zbori şi vrei să ai avionul tău?

— Asta este partea frumoasă, o parte de care Lisei nu-i păsa. Problema ei era că mă găsea în pat cu o femeie care îmi cădea în braţe. Puţine erau acelea de care să nu fi ştiut, sau poate că se făcea doar că nu mă vede, gândindu-se că sunt tânăr şi că e dreptul meu. Oricum, făcea de-a dreptul câte o scenă. Îmi arunca în faţă tot ce făcuse pentru mine, apoi mă ruga să uităm totul şi s-o luăm de la început. De aici, lucrurile au început să se strice.

— Dar, Aaron, ce se mai putea strica?

— Aşa cum ţi-am spus, oamenii disperaţi sunt oameni periculoşi. Ea era disperată.

Ameninţa, implora. Şi-a părăsit bărbatul.

— O, nu! La geamătul compătimitor al lui Addy, el o asigură:

— O, da. Era mai mult decât oribil. Începusem să mă simt sufocat şi doream cu disperare să scap de ea. M-am mutat din apartamentul în care stăteam, fără să las vreo adresă. Am rupt relaţiile cu impresarul pe care mi-l găsise ea şi l-am angajat pe James. Deci, toată lumea aflase că eu am terminat cu ea… o umilinţă publică peste durerea mea personală. Lisa nu s-a putut redresa. A început să mă urmărească. Un fior îl străbătu pe Aaron la această amintire. Lucrurile ieşiseră cu totul de sub control.

— Aaron, cred că era înspăimântător pentru tine. Ce s-a întâmplat? întrebă Addy, cu teamă. Ce ai făcut?

— Ai dreptate, eram speriat. După ce am ignorat-o, am avertizat-o, am încercat să mă ascund de ea cât mai bine. Văzând că toate astea nu au niciun efect, am mers la poliţie. Îmi displăcea profund ce făceam, dar nu vedeam altă soluţie. Am umilit-o cu un ordin de interdicţie. Cred că, după asta, a fost doborâtă. Puţinii prieteni care îi rămăseseră erau foarte îngrijoraţi şi au încercat să mă convingă să merg s-o văd. La un spital de boli psihice. Mă simţeam responsabil pentru starea ei, dar nu m-am simţit în stare să merg acolo.

— Nu, Aaron, zise Addy. Nu era vina ta; era a ei. Fusese decizia ei să devină binefăcătoarea ta, decizia ei să-şi părăsească soţul şi tot decizia ei să renunţe la tot ce avea. Oamenii trebuie să-şi asume responsabilitatea actelor pe care le fac; nu au dreptul să arunce vina în spatele altcuiva. Nu te mai învinovăţi.

— N-o mai fac… sau cel puţin în ultimul timp. O privi, ochii lui anunţând importanţa celor ce le va spune. Dar nu pot da vina nici pe ea. Vezi tu, Addy, când oameni plini de încredere în sine sunt implicaţi, emoţiile pot prelua controlul şi, pot jefui cealaltă persoană de mândrie şi judecată. Se putea întâmpla oricui. Chiar şi mie.

Addy îşi scutură capul, refuzând să creadă. El, însă, şopti ferm: Ba da.

Tăcerea se lăsă între ei. Trecură câteva minute până ce Addy să vorbească.

— Ai mai văzut-o de atunci?

— Cam acum trei ani, am zărit-o într-un restaurant, dar m-am prefăcut că n-o văd Era cu soţul ei. Lisa părea fragilă, nu mai era deloc femeia pe care o ştiam, toată drăgălăşenia i se risipise. Avea un aer ciudat… ca şi când casa era acolo, dar nu era nimeni în ea. Soţul ei părea fericit, satisfăcut, într-un fel cumva pervers, poza părea rece şi totuşi… totuşi…

— Ce?

— O parte din mine înţelegea ce simte el. Dorind şi iubind pe cineva pe care nu-l ai, de fapt, probabil având nevoie de ea din toate punctele de vedere, în timp ce ea avea nevoie de el doar din raţiuni de ordin practic. Şi acum o avea acolo, aşa cum dorise… dependentă de el, sprijinindu-şi slăbiciunea de tăria lui. I-am compătimit.

— Da, fu Addy de acord, este trist

— Cel mai trist îmi pare faptul că ar fi putut fi evitată multă durere-pufni dispreţuitor. Nu caut scuze pentru felul în care m-am purtat sau pentru partea de vină pe care-o are Lisa, în toate astea. Dar dacă eram soţul ei n-aş fi stat niciodată nepăsător, în timp ce soţia mea avea o aventură chiar sub nasul meu. Ea căuta doar un strop de emoţie şi, crede-mă, eu unul i l-aş fi oferit. Aş fi pus piciorul în prag şi încă

foarte hotărât. Iar dacă asta n-ar fi mees, ar fi trebuit să lupte pentru ea. Lisa ar fi respectat acest lucru.

— Care femeie n-ar fi făcut-o? răspunse Addy.

Apoi întrebă: Tu ai lupta să mă păstrezi pe mine? Spune-mi adevărul, Aaron.

Adevărul era că, dacă ar fi prins-o pe Addy în pat cu alt bărbat, ar fi petrecut ani grei în spatele gratiilor. Nu ar fi rezistat dorinţei de a-l omorî pe ticălos.

— Dacă ai fi soţia mea şi ai lupta să fii în continuare, ar fi o problemă de rezolvat între noi. Dacă cineva îmi atinge soţia, vorbim despre o condamnare la moarte.

Cât despre tine, dacă aş suspecta că mă înşeli… nu ştiu sigur ce aş face. Nu te-am lovit niciodată, dar sunt şi alte feluri de a pedepsi pe cineva. Pot să fiu foarte crud.

Am învăţat asta de la Lisa. Mi-e frică că aş folosi toate metodele să te fac să plăteşti scump.

— Dar, Aaron, eu nu te-aş înşela niciodată. El dădu scurt din cap.

— Te cred. Ai prea multă conştiinţă pentru a nu călca greşit. Apoi eu te-aş ţine într-o continuă epuizare emoţională şi fizică încât celor din jur nu le-ar rămâne decât… resturi. Ea chicoti încetişor auzindu-l, veselia ei înviorându-l ca apa rece.

Dar deveni serioasă şi spuse răspicat:

— Se pare, totuşi, că uiţi ceva, Aaron. Eu sunt soţia ta.

Simţindu-se ca şi când ar fi umblat dezbrăcat doar pentru ca Addy să-l milostivească, se întoarse către ea.

— Nu înţelegi, nu? izbucni el. Trezeşte-te, Addy. Asta nu se mai poate întâmpla acum. Lucrurile se vor schimba, rapid. Ce am trăit, ce am fi putut trăi, s-au dus. S-au dus, gata! Afară cu ceea ce este vechi, să vină noul! Prieteni noi, noi obligaţii, o carieră nouă, care va cere tot ce este mai bun în tine şi va lăsa doar un strop pentru orice altceva. Ai pornit la drum, iubito! în sus, până în vârf. Dumnezeule, nu ai văzut cum te priveau toţi oamenii aceia? Uită-te la mine şi spune-mi că nu ţi-a plăcut atât de mult, încât abia aştepţi s-o faci din nou. Spune-mi că nu-ţi fusese oferită o slujbă la clubul acela, înainte de această seară.

— Păi, da… da, dar… dar nu am acceptat

— Dar o vei face. Va trebui s-o faci. E între noi doi acum.

Posibilităţile şi probabilităţile au un anume fel de a eroda o relaţie, atunci când luna de miere s-a sfârşit şi realitatea iese în lumină. Ăsta este adevărul, Addy. Am fost destul de prost, destul de egoist încât să cred că avem destul pentru ca această căsnicie a noastră să meargă. Era o ecuaţie simplă: te iubesc, mă iubeşti, vom fi la fel de fericiţi pentru totdeauna.

— Vrei să spui că… că tu mă iubeşti?

— Bineînţeles că te iubesc! Blestemată să fii. Blestemată, pentru că m-ai făcut să te iubesc în felul ăsta. Sunt atât de orbit de ceea ce simt pentru tine, încât am refuzat să privesc realitatea, inevitabilul. Ai un talent rar…

— Dar şi tu la fel!

— Mere şi portocale, budincă şi plăcintă. Eu prefer singurătatea, tu preferi oamenii.

Iubeşti oamenii şi ei vin către tine. Vor veni spre tine din toate direcţiile, mai ales bărbaţii, mulţi bărbaţi. Numeşte-o descoperirea de sine, numeşte-o curiozitate, nu-mi pasă cum îi spui, dar va trebui să ţi-o satisfaci, până la urmă.

Imaginea ei satisfăcându-l pe el, mângâindu-l cu limba, cu părul, îi înmuie genunchii. Mâinile lui, inima, corpul întreg deveni o singură enormă dorinţă, de a stoarce fiecare picătură de viaţă pe care o avea în acea parte a trupului ce se extindea în căutarea, fără rezultat, a cerului pe care îl numea „acasă”. Addy era „acasă”. Nu Half-Moon Hollow, nu New York, nici măcar acel atelier, ce n-ar mai fi decât un stil de viaţă, un studiu pustiu, fără răsuflarea ei.

— Singurul motiv pentru care nu mi-am satisfăcut încă această curiozitate.

Aaron, este acela că tot te retragi ori de câte ori încerc să obţin mai mult decât o gustare. Îl aţinti cu o privire hotărâtă şi acuzatoare. Apoi trecu la a-l determina să-şi consume foamea devastatoare, încercând să-l facă să-i devoreze trupul şi sufletul. Aruncă haina lui de pe ea, căutând cu gesturi febrile fermoarul ascuns pe o parte a rochiei.

Interveni instinctul de conservare. Aaron o prinse de mână.

— Dă-mi drumul, şuieră ea. Vreau să gust, Aaron. Şi dacă se mai pot întâmpla încă minuni, atunci poate că vei înţelege că singurul motiv pentru care nu ai încredere în mine este lipsa de încredere pe care o ai în oameni, inclusiv în tine. S-o facem. Acum. Îl apucă de cămaşă, încercând din răsputeri să-l ducă pe aleea întunecoasă din spatele lor. Trase şi trase, dar nu-l putu mişca din loc.

Cu o voce tăioasă, o anunţă:

— Nu am de gând s-o fac cu tine în parc. În depărtare se auzi un tunet. Vine ploaia.

Pune-ţi haina. Luăm primul taxi care trece. Ea îşi ridică faţa către cerul care se întuneca.

— Iubesc tunetele. Iubesc ploaia. Te iubesc pe tine. Ieri, azi, mâine. Crede-mă.

Aaron. Crede-mă şi fă dragoste cu mine. Pe aleea întunecată, într-un pat regal, sau pe o podea murdară. Nu-mi pasă. Doar fă dragoste cu mine şi crezi în mine, aşa cum şi eu cred în tine.

Credea în el! Inima lui cânta. Chiar şi după toate motivele pe care i le dăduse, ca să n-o facă, ea credea în el. Doar dacă… Doar dacă ar putea îndepărta teama că tentaţiile ce îi vor apărea cu siguranţă în cale nu o vor răpi din braţele lui pline de dorinţă şi disperare. Doar dacă… Doar dacă n-ar fi atât de nerăbdător să ia ce putea, cât mai avea vreme, ar putea salva toate lucrurile minunate pe care le împărtăşeau, în loc să se alimenteze cu acea distrugătoare, nepotolită flamă.

— Doar un prost crede că se poate trezi într-un vis, Addy. Şi doar un prost s-ar trezi înainte de sfârşitul unui vis minunat, ca să înfrunte cruda realitate. Ca şi când aerul ar fi hotărât că Aaron merită un strop de milă, un taxi apăru şi încetini la fluturarea mâinii lui. Urcă, spuse pe un ton uscat.

— Unde mergem?

— S-o facem într-un cadru familiar. Portiera se închise, adresa fu anunţată şi el o săltă, de pe locul unde stătea, la el în braţe.

— Patul meu sau al tău? îi şopti ea la ureche.

— Niciunul, nici altul.

— Dar voi fi, oricum, soţia ta?

El îi strânse şoldurile, apăsându-le peste ale lui.

— Soţii şi soţiile sunt împreună pentru totdeauna, dacă aşa a fost să fie. În cazul nostru asta rămâne o dilemă pe care doar timpul o va rezolva. Dar pentru noaptea asta suntem amanţi. Acum nu vreau să mă gândesc la ziua de mâine.

Refuzând să se gândească la reproşurile pe care, cu siguranţă, şi le va face, o muşcă uşurel de buza de sus. În timp ce palma lui se strecura pe sub rochie, mângâindu-i pieptul, posesiv, murmură: Nu vreau să mă gândesc la altceva decât la tine şi la mine.

— Pentru că mă iubeşti. Îl linse încet pe obraz, apoi, trăgându-se înapoi, îi zâmbi îngereşte.

— O, da, o asigură el. Nebuneşte, disperat, năucitor de mult. Îşi înteţi mângâierile. De fapt, te iubesc atât de mult, încât vreau să-ţi mai dau o şansă să te răzgândeşti.

— N-o vreau. Îmi asum riscul cu tine.

— Atunci, mai bine ţi-ai săruta cruciuliţa ca să ai noroc. O sărută cu patimă.

Credeam că eşti atentă la ce spun, dar, în cazul în care nu m-ai auzit, îţi repet: îndrăgostiţii nu au nevoie de verighete sau de jurăminte pentru a cere. Cu cât sunt mai disperaţi, cu atât cer mai mult.

— Şi tu eşti… disperat? El râse cu răutate.

— Disperat e puţin spus. Te îngropi singură de vie, iubito! întinde-te alături de mine şi niciodată nu vei mai fi liberă. Cât de mult îl costase să-i mai dea o şansă de scăpare!

— Am ajuns, spuse ea, coborând. Să mergem înăuntru ca să poţi începe să ceri.

Lui i se părea că ignoranţa ei era o fericire pentru amândoi. Era evident că juca rolul tunetului, atunci când intrară în apartament. Addy iubea tunetul; iubea ploaia. Iar el o iubea pe ea dincolo de raţiune şi mândrie. Nu putea decât să implore mila dumnezeiască pentru ca, într-un fel oarecare, să înfrunte furtuna ce stătea să înceapă.

Împreună.

CAPITOLUL 17

Până să deschidă uşa, Aaron rămăsese deja fără cămaşă, iar corsajul rochiei lui Addy îi atârna acesteia în jurul taliei.

— Te iubesc, spuse ea, cu mai multă siguranţă în voce decât o făcuse la ritualul de nuntă.

— N-o spune. Dinţii lui îi muşcau buzele cu iubitoare asprime. Promite-mi că n-o s-o mai spui. Nu înainte de a fi sigură că eu, doar eu sunt ceea ce îţi doreşti.

— Te vreau acum.

— Cât despre acum, asta trebuie să ne fie de ajuns amândurora.

— Fă să fie destul, se rugă ea, lovind uşa ca s-o închidă şi punând zăvorul cu repeziciune.

— Nu pot. Îi scoase pantofii, trase nerăbdător de ciorapi şi se aplecă să-i sărute partea din spate a genunchiului, în timp ce mâinile lui fierbinţi îi desfăceau picioarele tremurătoare. Continuând într-un fel mult mai intim, pe faţă i se întipări o expresie de pură plăcere şi întunecată dorinţă. Apoi îi şopti: Pentru noi.

Addy, nu există cuvântul „destul".

— Încearcă, îl provocă ea.

— Consideră asta ca pe dorinţa ta dinaintea morţii. În extaz, cu ochii închişi, îl auzi scoţându-şi hainele.

— Priveşte-mă! Ea îl privi şi citi dorinţa din ochii lui. Pieptul îi era acoperit cu fire de păr ce se întunecau pe măsură ce coborau spre burtă. Evidenţa bărbăţiei lui era mândră şi viguroasă. De acolo, privirea ei se îndreptă spre picioarele lui, puternice ca ale lui David şi largi ca ale lui Goliat. I se păru ceva normal să i le sărute pe amândouă, apoi să le învăluie în părul ei.

— O, Dumnezeule, îl auzi pe Aaron gemând undeva deasupra ei. Apoi mâinile lui fură pe ea, ridicând-o în braţe. Timpul nu mai avea sens şi, brusc, se pomeniră în studio, iar Aaron spuse: Vreau să fac dragoste aici. De fiecare dată când voi lucra, îmi voi aminti. Te rog, Addy, te rog. Indiferent ce se va întâmpla, să nu uiţi seara asta. Să nu mă uiţi pe mine. Cât de ciudat îi părea că o roagă aşa ceva! Cum ar uita felul în care o pusese jos, pentru a aduna, într-o grămadă, bucăţi de pânză albă, curate, pe care ei să se aşeze ca pe o căpiţă de fân pur. Cum

ar putea vreodată uita tandreţea cu care o întinsese deasupra, încălecând-o, apoi luând o pensulă, ca pe o spadă de cuceritor. De la faţă, pe gât, pe piept şi în jos, spre picioare, o mângâia cu sensibilitate, cu siguranţă, cu pasionata frenezie a unui artist.

Răspunsul pe care îl aştepta din partea ei era de uimire, căldură şi armonie. Nu exista mândrie în implorarea eliberării din această nebunească, zbuciumată, delicioasă suferinţă. Lăsând pensula deoparte, el cuprinse unul dintre sâni, îl împinse în sus şi îi prinse sfârcul între buze. Îl supse cu destulă artă ca să-l facă să se ridice şi ea să-şi desfacă picioarele inundată de dorinţă.

— Mai mult. Te rog, mai mult.

— Cât de mult? o tachina el, cu o apăsare prelungă.

— Tot ce ai. Pe tine, în întregime. Corpul ei ţipa după el. Dă-mi, ceru ea. Cu disperare crescândă, se înlănţui de trupul lui, încercând să-l forţeze să intre. Dă-mi, spuse din nou. El o pătrunse, făcându-i trupul să tremure de încordare, în timp ce şoldurile ei se ridicau în căutarea unei plăceri finale. Durere!

Ea ţipă. Aaron strigă numele ei într-o agonie asemănătoare.

Pentru o vreme, el nu făcu nicio mişcare. Cu privirea căutând-o pe a ei, şopti:

— Îmi pare rău, atât de rău. Niciodată n-am vrut să te rănesc. Începu să se retragă. Ea îşi îngropa degetele în fesele lui, ţinându-l strâns.

— Eşti prea strâmtă, îi spuse, ca şi când ea n-ar fi ştiut.

— Stai unde eşti, mârâi Addy. Şi să nu îndrăzneşti să pleci până nu se termină.

Cu braţele prinse deasupra umerilor ei, cu capul dat pe spate, o picătură de sudoare căzu peste singura lacrimă pe care ea nu şi-o putuse reţine.

Aaron murmura cuvinte tandre în timp ce mângâia locul pe care nu-l dorise să-l rănească, ajutându-i corpul să se contopească cu al lui. Ea scâncea încetişor, mişcându-se sub el.

— A venit vremea, Aaron, când sângele este împărţit, nu risipit. El se retrase, dar la protestul ei gemut se avântă adânc. Tunet.

Fulgerare. Înăuntru şi afară, furtuna izbucni cu furie. Cuplarea lor era feroce, mult prea zguduitoare ca să aibă nevoie de cuvinte. În tăcere, el o acapara cu totul, iar ea îl urma în largul mării de patimă.

Dinţii lui îi chinuiau sfârcurile, apoi îl auzi, rugând-o:

— Vino. Te rog, pentru mine, Addy. Doar pentru mine.

Doar pentru el va răspunde ea unei asemenea intransigente cereri. Pentru multă vreme, mintea şi corpul ei fură neajutorate, controlate de mişcările şoldurilor lui. Extaz! Era extaz ceea ce îmbrăţişa ea în acest ultim abandon. Nu mai era ea.

Nu mai era el. Erau una şi aceeaşi fiinţă, un bărbat şi o femeie, fără început, fără sfârşit. El se avânta în ea într-o posesiune frenetică. Apoi, brusc, el se retrase, iar spatele ei era ud. Addy se întrebă de ce nu-şi găsise eliberarea în ea, dar, înţelegând grija şi protecţia lui, simţi un val de iubire inundând-o. Mâna lui stângă o strângea pe a ei. Verighetele se întâlniră. Mângâindu-i părul cu buzele, o întrebă:

— Eşti bine?

— Niciodată nu m-am simţit mai bine, şopti Addy. Te iubesc. El o îmbrăţişa, îi dezmierdă obrazul, ochii lui îi mărturiseau că o iubeşte mai presus de orice.

Prinsă în vraja tăcutei lui mărturisiri, şoapta lui o luă prin surprindere:

— Desfă picioarele. Chiar mai surprinzător fu gestul cu care el alintă, cu pensula, carnea fragedă pe care o rănise. O privea plin de adoraţie. Apoi se ridică.

Merse la sculptura angelică despre care Addy încă nu putea crede că o reprezintă, desenă conturul buzelor, apoi le coloră cu pensula. Întorcându-se spre ea, spuse, cu un zâmbet tandru:

— Asta este diferenţa dintre o marfă de duzină şi o operă de artă. Addy îşi deschise braţele. Aaron sărută pensula, apoi o aruncă. Îi acceptă chemarea, iar ea îl strânse aproape.

— Un astfel de maestru eşti tu, spuse ea, iar el oftă mulţumit.

— Iar tu, Addy, tu eşti inspiraţia mea, pentru că tu îmi dai pacea.

Trei zile nu părăsiră atelierul. Addy consideră timpul pe care îl petreceau împreună un lucru rar şi preţios, un timp de pasiune,

descoperire, dăruire încrezătoare, ceva ce trebuia păstrat cu grijă. Era în afara spaţiului şi timpului. Şi timpul era al lor, numai al lor. Cu telefonul scos din priză, singurele semne de viaţă erau zgomotele îndepărtate ale străzii. În a patra zi, Aaron o trezi cu un sărut şi micul dejun fu servit în pat. Dar mai era un amănunt.

— Ţi-ai pus hainele. De ce?

Zâmbetul lui păru teribil de stânjenit.

— Viaţa merge înainte, Addy. Nu putem sta dezbrăcaţi pentru totdeauna. Şi, din nefericire, trebuie să stăm de vorbă. Ea ştiu că el se referea la un alt fel de stat de vorbă decât secretele şoptite, împărţite pe pernă sau pe sub pături.

— Nu vreau să vorbim despre asta, Aaron.

— Dar trebuie. A ne preface că ceva nu există, nu este o soluţie. Când ea refuză, cu o fluturare de mână, tava cu micul dejun, el o puse jos şi începu să măsoare camera cu paşi mari, un semn sigur că timpul lor special se sfârşise. Vei accepta slujba; normal. Cu cât începi mai repede cu atât mai bine, înainte ca eu să mă răzgândesc. În ciuda faptului că-mi tot spun că nu voi fi împotrivă, ştiu că s-ar putea, totuşi, să fiu. Addy îl întrebă, neîncrezătoare:

— După tot ce am trăit împreună, cu siguranţă că nu-ţi mai este teamă că te voi părăsi, nu-i aşa? El o privi aspru.

— După tot ce am trăit împreună, mi-e mai teamă ca niciodată. Chiar mai teamă de ceea ce aş fi în stare, dacă asta s-ar întâmpla. Dar ăsta nu este singurul motiv pentru care aş încerca să te ţin aici doar pentru mine. Îi aruncă o privire încruntată. Stările emoţionale sunt importante, dar la fel de importante sunt şi profesiile. Îşi bătu tâmpla cu degetul. Aici, sus, ştiu că orice carieră vei avea va fi la fel de importantă ca şi a mea. Dar ce este acolo, sus, nu coincide totdeauna cu acţiunile mele. Intenţiile sunt bune, dar comportamentul meu poate lăsa de dorit.

Înţelegi?

— Ceea ce ştiu este că nu te voi dezamăgi atunci când ai cel mai mult nevoie de mine. Voi poza, totuşi, pentru tine, Aaron. Vreau s-o fac. El oftă cu uşurare.

— Nici nu știi ce bine îmi pare să-mi spui asta. Pentru că, fără tine, nu ar fi posibilă expoziția, iar asta ar însemna că puținul care a mai rămas din cariera mea s-ar spulbera în vânt. Dar chiar și așa, tot ne mai rămâne o problemă de rezolvat. Dacă vei avea noaptea o altă slujbă, munca din timpul zilei va reprezenta o povară obositoare. Nu e nevoie să-ți spun cât de pretențios pot fi uneori sau cât de obosită vei fi tu, după ce vei poza ore în șir. Era adevărat. Dar chiar și așa, Addy se grăbi să-l asigure:

— Nu-ți face griji pentru mine. Mă voi descurca.

— N-o să reușești decât să slăbești, Addy. Dacă aprinzi o lumânare la ambele capete, te poți arde. Nu vreau să ți se întâmple una ca asta. Își ridică mâinile. Dacă ai vreo propunere despre cum am putea rezolva, abia aștept să te ascult.

Addy stătu o vreme pe gânduri. Aaron avea dreptate; trebuia să mai și doarmă.

Directorul clubului îi oferise o sumă regească pentru a cânta, dar îi spusese că singurele nopți, în care îi putea da liber, erau nopțile de duminică și luni. Restul săptămânii trebuia să ajungă la club la ora cinci, pentru repetițiile cu Mort, pianistul, iar ultimul spectacol era înainte de miezul nopții. Era un drum greu. Una peste alta, timpul lui Aaron se va scurta, mai ales dacă va lipsi și sâmbetele, la care n-ar fi renunțat. Era o hotărâre greu de luat, dar nu se gândi de două ori!

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun Aaron, dar, cu excepția zilelor de luni, va trebui să renunțăm la câteva dintre orele săptămânale de pozat. Dar vom recupera sâmbetele și duminicile. Ce părere ai? Fața lui se lumină de un zâmbet, care apoi dispăru încet.

— Iau duminicile. Sâmbetele sunt prea importante pentru tine. Nu ar fi cinstit din partea mea să te jefuiesc de ele. Addy se ridică și își puse brațele în jurul lui.

— A jefui pe cineva, Aaron, înseamnă să-i iei ceva pe care el nu-l dorește să-l dea.

Apropiindu-și fața de a lui, ea îi oferi tot ce avea. Îți dăruiesc sâmbetele mele și o fac cu bucurie.

— Ești o femeie uimitoare, Addy. O strânse la piept. Atât de

uimitoare, încât, dacă mai putem încă merge, sunt gata să te urmez la bucătărie.

— La bucătărie? întrebă ea, izbucnind în râs când el o luă pe umăr şi o muşcă de şold. Dar ai pregătit deja micul dejun: pe mine.

— De-abia de acum încolo te voi pregăti pe tine pentru micul dejun. Să vedem…

crezi că… un pic perpelită… dar după ce tranşăm şunculiţa.

— Hm… doar la gândul ăsta şi mi se face foame. Deci, cu ce începem?

Aaron râse seducător.

— Cu mult sos!

CAPITOLUL 18

Cearcănele de sub ochii lui Addy se accentuară. Avea impresia că îmbătrânise cu doi ani de când îşi luase două slujbe. Şi nu trecuseră decât două luni. Cu siguranţă că ar fi reuşit să drămuiască energia pentru a face faţă, dacă nu ar fi avut în pat un bărbat la fel de pretenţios în postura de amant, pe cât era şi în cea de patron.

Dumnezeule, când va mai dormi pe săturate?

Ar fi avut o şansă noaptea trecută, când Aaron lucrase până în zori, dar conştiinţa o ţinuse trează până venise şi el în pat. După un sărut de *„Bună dimineaţa”*, el adormise imediat în timp ce ea se frământa încă la gândul că îşi luase o povară mai grea decât putea duce. Profeţia lui Aaron, în legătură cu bărbaţii care vor veni să-i facă tot felul de propuneri, se dovedise adevărată. Îi refuzase pe toţi. Pe toţi, cu excepţia lui Bruce. Addy îl plăcuse de la prima privire. Se prezentase ca fiind prieten de-al lui Tony. Îi adusese un mesaj din partea acestuia. Toată banda de prieteni îi simţea lipsa, dar toţi erau foarte entuziasmaţi de succesul ei.

Gândindu-se la asta, sentimentul de vinovăţie, pe care îl avea, se dublă. Avea, în sfârşit, o după-amiază de sâmbătă liberă şi nu o petrecea cu prietenii atât de dragi care, cu siguranţă, vor crede că i-a uitat din cauza succesului. Dar cel mai rău era că Aaron îi lăsase bucuros aceste ore pentru ea, ea care se pregătea de o mică trădare. Addy închise ochii de epuizare şi nefericire. Simţi palmele lui Aaron pe

umeri. Apoi obrazul lui aspru, mângâindu-l pe al ei. Încercând să fie tare, deschise ochii şi văzu feţele lor alăturate, reflectate în oglindă. Chipul lui exprima iubirea, dorinţa.

— Nu cred că ai chef chiar acum, nu?

— Cred că ai dreptate. Addy se strădui să zâmbească.

— În definitiv, este timpul tău liber, spuse el, cu indiferenţă; dar ea simţi tensiunea din mâinile lui. Şi, oricum, mai este şi diseară. Addy se gândea uneori că erau prea legaţi unul de celălalt. Aaron simţise că se întâmplă ceva; era sigură de asta.

Înăbuşindu-şi un oftat, se rugă să mai aibă un talent: acela de a spune o minciună convingătoare.

— Nu că nu aş dori să-mi petrec timpul cu tine, doar că… trebuie să mai repet cu Mort câteva cântece noi, aşa că vom merge la masă împreună înainte de repetiţie.

— Aha, ai deci o întâlnire cu Mort?

— Nu-ţi face probleme, vom avea pianul între noi, spuse ea, reuşind să râdă dezinvolt.

— Ştii ce? Dacă chiar vrei să-ţi petreci binemeritatul timp liber cu mine, ce-ar fi să-mi pun ceva prezentabil pe mine şi să vă ţin companie, ţie şi lui Mort? E ceva vreme de când n-am mai trecut pe la club. Crezi că pot abuza de relaţiile tale pentru a-mi găsi un loc bun? O să fiu grupul tău din seara asta, o încercă Aaron.

— Nu! Adică vreau să spun… vreau să spun că în seara asta vor veni nişte tipi mai speciali, cărora le-am promis să le ţin companie. Aş prefera să treci pe la club mâine seară. Faţa lui Aaron se întunecă.

— Înţeleg, spuse el, privind-o mult prea atent în oglindă. Departe de mine de a fi un oaspete nedorit, atunci când ai persoane importante în vizită.

— Dar şi tu eşti important şi…

— Uite ce e, nu trebuie să-mi menajezi ego-ul, spuse el, tăios. Făcu o pauză, adăugând apoi pe un ton mai blând: îmi pare rău, Addy. Sunt băiat mare, iar tu eşti de acum femeie şi încă una care face carieră. Ai făcut minuni ca s-o repui pe a mea pe linia de plutire, iar eu nu am de gând să te răsplătesc adăugând mai mult stress la cel pe care

deja îl suporţi. Vreau să reuşeşti. Când viaţa este frumoasă pentru tine, iubito, este frumoasă şi pentru mine.

Ultimele cuvinte fuseseră spuse cu atâta sinceritate, încât Addy nu se îndoi nicio clipă că acesta ora adevărul. Dar de ce trebuia să se alinte cu nasul pe lângă gâtul ei, atunci când voia s-o topească? Oricum, era un afurisit! Era felul lui de a se purta foarte frumos doar pentru a o face să se filmtă mai stânjenită ca niciodată.

Aaron ridică peria veche din argint, pe care i-o dăduse în noaptea premierei, şi i-o trecu prin păr.

— O sută de dezmierdări acum, murmură el, şi încă o mie când te vei întoarce acasă.

— Crezi că am putea conveni să fie o jumătate da dezmierdări şi de două ori mai multe îmbrăţişări? El se opri din pieptănat.

— Putem să ne îmbrăţişăm de câte ori vrei, oricând vrei. Cât despre dezmierdări, mai bine mai puţine, decât unele pe care să nu le doreşti.

— De ce spui asta, Aaron? îmi place să facem dragoste, se grăbi ea să-l asigure. Dar adevărul este că sunt cam obosită în ultima vreme şi a ţine pasul cu tine cere foarte multă energie. Eşti un iubit minunat, dar şi un bărbat însetat de dorinţă.

Addy se simţi uşurată să-l vadă zâmbind. Arareori îşi recunoştea el sentimentele de nesiguranţă, în legătură cu relaţia lor, Dar nesiguranţa era acolo, ieşind la suprafaţă în momente ca acesta, în care îl vedea mângâindu-şi verigheta ca pe o lampă magică din care ar fi trebuit să iasă un duh.

— Chiar îmi pari obosită, spuse Aaron, privind cu atenţie imaginea din oglinda şi făcându-şi de lucru cu verigheta. De ce nu am întrerupe pozatul pentru câteva zile? Aş putea lucra la câteva finisaje.

— Nu. Ai planificat expoziţia pentru luna viitoare, aşa că nu-ţi poţi permite să-mi dai câteva zile libere. Şi pe lângă asta, oricum pot aţipi când pozez întinsă. Nu o dată se trezise din cauza mirosului de mâncare ce venea de la bucătărie, cu o pătură peste ea.

— Vom discuta despre asta mai târziu, zise el. Addy îndreptă un deget spre el, acuzator.

— Nu mai vreau să mă supun regulilor tale, Aaron Breedlove. De fapt, voiai să spui că îmi vei vorbi despre ceea ce tu, oricum, ai hotărât deja. Las-o mai moale cu armele tale de locuitor al unui mare oraş, pentru că, de fapt, eşti altfel.

— Cum altfel? întrebă el ironic.

— Dacă mă rogi frumos, s-ar putea să-ţi spun!

— Te rog. Era clar că va urma o ceartă. Şi cu toate că ştia că ar fi fost mai bine să bată în retragere, menajându-i orgoliul, o luă gura pe dinainte:

— Să spunem că semeni cu tatăl tău mai mult decât crezi. Lucrurile trebuie să fie aşa cum vrei tu sau deloc, o, mare fiu ales căruia îi place să i se dea ascultare în toate cele. Când vrei să mâncăm, mâncăm. Când hotărăşti că e timpul să lucrăm, lucrăm. E vremea să mergem la cumpărături? Am şi plecat… doar dacă nu te hotărăşti să-ţi schimbi intenţia şi să ne dezbrăcăm. Adevărul este că-ţi place să fii stăpânul în casă şi…

— Opreşte-te! Opreşte-te chiar în secunda asta! începu să-i pieptene părul cu mişcări lungi, dure. Sunt un om fără prejudecăţi, civilizat, iar tu eşti destul de norocoasă că mă ai. Am mare grijă de tine şi cer doar foarte puţin în schimb.

Noaptea, când te-aş dori acasă cu mine, eşti plecată. Mă plâng cumva? Nu! îmi ţin gura şi atunci când pleci spre noua şi excitanta viaţă din care eu sunt exclus.

Orice alt bărbat ar fi gelos, dar nu şi eu. Ţi-am lăsat timpul şi spaţiul necesare pentru a hotărî dacă doreşti o legătură pe viaţă, în locul acestui aranjament provizoriu care nu mă încântă absolut deloc.

Addy îşi muşcă limba pentru a nu-i reaminti lui Aaron că *„acest aranjament provizoriu”* fusese ideea lui. Cât despre spaţiul pe care i-l dăduse, la naiba, avusese mai mult pe vremea când locuia împreună cu Loretta, într-un dormitor cât o magazie. Timp? El îşi ordona timpul cum poftea, în timp ce ea îl risipea pe al ei cu prea multă dărnicie. Aaron se înşela dacă avea impresia că o păcălise; spălatul rufelor murdare putea aştepta. Ea avea întâlnire cu Bruce, iar dacă ar începe o ceartă cu Aaron ar întârzia câteva ore.

— Aranjament formal, bombăni ea, dându-i la o parte mâna cu care el o pieptăna.

— Poftim? Aaron aruncă peria pe pat. Vrei să repeţi ce-ai spus?

— Nu merită să repet. Addy aruncă o privire la ceasul ei, un ceas cu o marcă oarecare, dar cu un design simpatic, pe care şi-l cumpărase din banii ei. Nu-i scăpă fulgerarea privirii posomorâte a lui Aaron. El îi cumpărase un ceas superb, cu diamante şi rubine, şi, cu toate că nu o spusese niciodată, ea ştia că îl necăjea faptul că prefera să poarte imitaţia ei, în locul bijuteriei. Adăugând combustibil tăcut peste focul ce mocnea în suflet, Addy căută prin cutia cu bijuterii, trecu peste colierul de la Cartier, peste cerceii cu perle, oprindu-se la câteva gablonţuri cumpărate tot din ce câştigase ea. Toate vorbele lui Aaron despre independenţa ei şi egalitatea lor erau praf aruncat în ochi, iar ea avea destulă tărie ca să i-o dovedească. N-o lăsase niciodată să plătească măcar cele necesare pentru o cină!

Addy îşi aruncă pe umeri o capă albă, luă geanta şi se îndreptă spre uşă, cu Aaron pe urmele ei.

— Unde crezi că te duci? întrebă el, dându-i degetele la o parte de pe yale. Nu am terminat de vorbit.

— Da, cred că ai dreptate. Scoase câteva bancnote şi le îndesă în buzunarul lui Aaron. Eu plătesc băcănia săptămâna asta şi să nu îndrăzneşti să repeţi figura pe care ai făcut-o săptămâna trecută, la magazin, când am încercat să plătesc eu. Voi plăti. Măcar o singură dată nu mai încerca să mă cumperi!

Chipul lui se întunecă în momentul în care îi trânti banii înapoi în palmă. Addy îi lăsă să cadă pe podea. Era mândră de câştigul ei, la naiba, iar de data asta nu-l va lăsa pe Aaron s-o jefuiască de dreptul de a avea mândria ei.

— Nu vreau mărunţişul tău, spuse el, cu grosolănie, împingând cu piciorul banii de care ea era atât de mândră că îi câştigase.

— Nici eu pe ai tăi, îi înapoie Addy lovitura. Mi-ai dat să mănânc, m-ai îmbrăcat şi mi-ai oferit un acoperiş deasupra capului, atunci când eu nu aveam destui bani să plătesc un motel de mâna a doua. Ce aveam, îmi dăduseşi tu. Ei bine, domnule, acum am banii mei, pe care îi

pot folosi cum îmi place. Şi vreau să-i cheltuiesc plătindu-ţi pentru găzduire. Când vom fi chit, vom putea discuta despre adevăratele motive ale neînţelegerii dintre noi. Ai priceput?

Gura lui bătu aerul în gol, apoi se închise cu un pocnet sec. La fel şi pumnul.

— Să-ţi spun ce-am priceput. Desconsideri ceea ce ţi-am dat cu bucurie. Dă-mi peste nas. De ce n-ai face-o? Hai, flutură-mi sub ochi cecurile tale şi spune-mi că sunt pentru chirie. Era exact ce intenţionase ea să facă, dar într-un mod mult mai delicat decât deschizând geanta şi aruncându-i în faţă un carnet de cec.

— Asta este pentru luna în curs, ţipă. Dacă e prea puţin, dau mai mult.

Aruncând o privire spre oferta ei, ca şi când ar fi fost ceva murdar, ţipă şi el:

— Chiria pentru atelier este plătită. Mai bine ai întrebuinţa banii ăştia pentru un scop mai bun, cum ar fi cumpărând nişte haine noi şi un ceas ieftin, care să se asorteze. Ieftin! Ultimele rămăşiţe ale calmului ei se spulberară.

— Atunci, consideră-i plata pentru toate hainele pe care mi le-ai cumpărat. Şi un avans pentru toate perlele, rubinele şi diamantele care îmi par a fi nişte lanţuri ce mă ţin prinsă de podeaua unei închisori. Bănuiesc că vei dori să mă legi cu ele de pat! Dar, după această discuţie, nici măcar să nu încerci. Prefer să fiu arsă pe rug decât să fiu prizonieră în patul tău. Cu o mişcare rapidă, o lipi de uşă, în timp ce mâna lui dreaptă îi ridica fusta scurtă din piele, strecurându-se pe sub lenjerie.

Palma lui o făcu să se zbată, căutând o scăpare înainte de a deveni o mare de extaz.

— Dacă eşti prizonieră, nu eşti decât prizoniera dorinţelor, iubito. Dă-mi un minut şi o să ţi-o dovedesc. Aaron era un amant minunat, era neîntrecut în a o acoperi cu mângâieri leneşe şi aproape intime, ca epilog al momentului de dăruire, când se odihneau unul în braţele celuilalt. Dacă îi reuşea şiretlicul acum, va ajunge acolo unde el voia şi se vor împăca. Iar ea nu voia să facă pace; cel puţin nu acum.

Încercând cu disperare să scape, începu şi ea să-l pipăie, dar cu gesturi voit brutale, până ce îi dădu drumul murmurând un blestem. Cu mâinile tremurând, Addy îşi trase fusta în jos. Lăsă banii şi cecurile pe jos, iar Aaron începu să le adune în geanta ei. Descuie repede şi se îndreptă spre lift.

La Half-Moon Hollow nu existau yale. Dumnezeule, ce dor îi era de casa copilăriei! Nu dorea decât să se întâlnească cu Bruce şi să-i lase pe cei de la club să-şi găsească un alt cântăreţ. Şi ce dacă Aaron o dorea? Lasă-l să alerge după ea şi să lupte pentru a-i recâştiga afecţiunea.

— N-ai decât, pleacă, dar ţine minte: nu poţi cumpăra înapoi ceea ce eu deja consider că-mi aparţine. Cât despre banii pentru haine, echivalează-i cu ce îţi datorez pentru o parte din şedinţele de pozat. Aşa suntem chit? Hm? Gândeşte-te bine. Foarte bine. Pentru că atunci când te vei întoarce acasă, vom reglementa situaţia, o dată pentru totdeauna!

— Nu mă aştepta, spuse ea, păşind spre lift. Nu ştiu sigur când mă întorc. Luă cu ea dulcea răzbunare a pumnului lui Aaron lovind uşile de fier ce i se închiseseră în nas. Pe când liftul cobora, mai strigă: Nici măcar să nu îndrăzneşti să apari la club în seara asta. Dacă o vei face, îl voi pune pe Sammy să te azvârle afară!

Ajunse pe trotuarul din faţa clădirii alergând şi prinse un taxi în câteva secunde.

Privind pe geamul din spate al maşinii, îl văzu pe Aaron făcând semne furioase către câteva taxiuri ce trecură pe lângă el în viteză.

Addy îşi trase sufletul abia în momentul în care fu sigură că nici cel mai rapid taxi din New York, chiar cu o ofertă de o sută de dolari, nu o mai putea ajunge din urmă. Când ajunse la destinaţie, se simţea mai mult dornică de răzbunare decât vinovată. Îi dădu şoferului un bacşiş gras din banii refuzaţi de Aaron, apoi, trecând de uşile mari, dublate cu oglinzi, ajunse în braţele lui Bruce.

— Addy, draga mea. Încă un minut şi aş fi sunat ca să mă asigur că nu te-ai răzgândit.

— Mulţumesc cerului că nu ai făcut-o. Addy îl îmbrăţişa cu

putere, în timp ce Bruce începu să se joace cu părul ei. Ne-am luptat destul în faţa casei şi în afara ei, încercând să nu începem un război. Aaron o să facă un atac atunci când va afla unde am fost. Adevărul este că ar fi de ajuns şi să te vadă că mă atingi în felul acesta.

— Gelos; nu-i aşa?

— Mult prea mult. Nu pot să respir fără ca el să înghită acel aer şi să-l considere proprietatea lui.

— O, draga mea. O ceartă între îndrăgostiţi, nu-i aşa?

— Seamănă mai mult cu un război mondial, după care nu se vede niciun supravieţuitor. Scoase banii de care nu putuse scăpa şi îi puse în mâinile lui Bruce. Fă-ne amândurora un serviciu şi ia-ţi o vacanţă. Eu fac cinste, tu te ascunzi. Mi-e teamă că Aaron va veni să te vâneze. Bruce îi puse banii în corsajul rochiei, apoi tăie aerul cu maşina de tuns, râzând.

— Sunt pregătit; cu arma alegerii tale, îl voi înfrunta.

— Doamne, dar asta ar fi ca şi când ai încerca să bei singur o sticlă de rachiu şi apoi să pleci să defrişezi o pădure cu foarfecă în mână.

Aaron – se învârtea ca un animal în cuşcă, cu ochii pe telefon. Sunase la club la o oră după ce Addy ar fi trebuit să ajungă acolo, chiar dacă ar fi fost oprită circulaţia, dar nu răspunsese nimeni. La al doilea telefon, răspunsese Mort. Nu, nu fusese nicio repetiţie după-amiază, dar Addy trebuia să ajungă din moment în moment. Al treilea telefon; Addy întârziase. La cel de-al patrulea, i s-a spus că trebuia să înceapă spectacolul şi patronul era îngrijorat.

Patronul era îngrijorat? Dar el? Aaron, iubitul ei, soţul ei. Îngrijorarea îi îngheţase sufletul; era pe jumătate ieşit, din minţi din cauza întrebărilor. De ce îl minţise? Unde se dusese? De ce nu dorise să meargă la club în seara asta?

Cu cine era? Tony? în definitiv era sâmbătă. Aaron continua să măsoare camera cu paşi mari, fără să scape telefonul din ochi. Cinci minute se transformară în cincizeci, iar el apucă receptorul şi sună la club încă o dată.

— Tot n-a ajuns? ţipă în receptor. Dar auzi vocea ei fredonând şi

se grăbi să adauge: Lasă. Aici este Aaron Breedlove. Rezervaţi-mi o masă. În regulă?

— Îmi pare rău, dar domnul McDonald a spus că nu trebuie să fiţi lăsat în club, sub niciun motiv, iar ea a cerut ca la plecare să-i fie asigurată o escortă. Şefului îi place să o ştie fericită, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Aaron puse receptorul jos, încetişor. Nu ştia cât timp fixase apoi, cu privirea, telefonul. Într-un sfârşit, apucă nevinovatul obiect şi-l aruncă cu atâta putere, încât acesta se sfărâmă de perete. Zgomotul izbiturii îl satisfăcu. Şi ce asemănare simţea între el şi circuitele împrăştiate peste tot în jur.

Aaron îşi învârtea cu furie verigheta pe deget, întrebându-se continuu dacă Addy şi-o scosese pe a ei înainte de a merge… Unde? în mod sigur fusese o întâlnire secretă. O, nu, Dumnezeule! Dar dacă nu era aşa, de ce anunţase o repetiţie imaginară cu Mort?

Imaginaţia lui Aaron alerga asemeni unui tren fără frâne. Întrebările îi întunecau mintea şi, la naiba, n-or să se oprească niciodată? De ce trebuia să-şi tot amintească că nu dorise să fie acolo, chiar şi înainte de cearta din cauza banilor? Banii, banii! Addy încercase să-şi cumpere libera ieşire astăzi, refuzând nevoia lui de a avea grijă de ea. Orele nopţii treceau. Fiecare ticăit al ceasului fosforescent, pe care îl privea, părea un ecou al ţipetelor sufletului lui. Miezul nopţii. Ora unu. Apoi se făcu două, cea mai târzie oră la care venise vreodată acasă. La gândul că ar putea apărea, îl străbătu un fior. Dar un alt gând, acela că s-ar putea să nu apară, îl făcu să coboare douăzeci de etaje pe scări.

Reveni în atelier clătinându-se şi îşi puse un scaun lângă uşă. Înainte de a se aşeza, stinse luminile. Era mai bine să vadă limbile ceasului arătând ora trei. Apoi patru. Era mai mult decât nelinişte; era un iad. Aaron îşi rotea verigheta pe deget cu înverşunare când auzi zgomotul făcut de cheie. Aruncă o privire la cadranul ceasului: patru şi nouăsprezece minute.

Asta fusese tot? Ar fi putut jura că trecuse mai mult de un an. Dumnezeu ştia că el îmbătrânise cu zece. Ochii lui se obişnuiră cu

întunericul şi o văzu pe Addy mergând pe vârfurile picioarelor spre camera ei, acolo unde îşi ţinea hainele, dar unde nu mai dormea. Sări de scaunul pe care stătea şi se duse după ea. N-o atinse de teamă că va încerca s-o scuture, încercând să scoată toate secretele din capul ei. Dar nu se simţi în stare să tacă şi ţipă acuzator:

— Erai plecată când am sunat ca să mă scuz. Am trecut peste momentul ăsta, deci vezi ce minţi. Spune-mi… şi asta înseamnă acum… unde ai fost când nu erai la club. Dar mai întâi: Cu cine dracu' ai fost?

CAPITOLUL 19

Cu toate că nu o atinsese, vorbele lui îi loviră spatele cu cruzime.

— Culcă-te, Aaron, spuse Addy cu o voce tăioasă. Du-te şi te culcă şi nu te trezi până ce nu sunt absolvită de suspiciunea ta sufocantă. Grăbindu-se, îl putea auzi urmând zgomotul făcut de tocurile ei înalte, răsuflarea lui greoaie amestecându-se cu bătăile nebuneşti ale inimii ei. Întunericul era aliatul ei, acoperindu-i chipul şi emoţiile pe care nu le putea ascunde. Înainta către dulap şi, pipăind, găsi o plasă mare. Repede, începu să scormonească prin garderobă după câteva haine, hainele ei, pe care să le ia cu ea. Spre ce direcţie, nu ştia. Tot ce ştia era că trebuia să plece pentru o vreme, ca să-şi vindece rănile pe care Aaron i le făcuse cu atâta răutate.

— Ai fost cu un alt bărbat? Vocea lui era uimitor de caldă, înspăimântător de calmă. Addy apucă o rochie ce părea mătăsoasă la pipăit. Dându-şi seama că este rochia de cancan, aruncă această cea mai dragă rochie a ei, în direcţia lui Aaron.

— Asta-i a ta, şuieră. Păstreaz-o.

— Tu eşti a mea. Iar eu păstrez ce este al meu.

— Nu poţi păstra ce nu îţi aparţine. Merse la scrin şi cotrobăi prin cutia cu bijuterii ca să găsească lucrurile pe care Aaron i le dăruise. Ceva, pe care îl simţea asemeni unei ceţi apăsătoare, umplu aerul din spatele ei. Aaron stătea mult prea aproape, dar fără s-o atingă. Întorcându-se încetişor, îl luă de mână şi simţi că el tremura. Tremura şi ea de furie, de durere. Una după alta, îi puse în palmă bijuteriile: cerceii, colierul, ceasul. Apoi, cu hotărâre, îi strânse degetele peste ele.

— Eu îmi aparţin mie, Aaron. Nu ţie. Cline. Cline. Cline. Sunetul făcut de pietrele şi perlele căzute pe podea păreau lacrimi amare, plânse din cer, pe un acoperiş subţire.

— Atunci, tu ai fost cu alt bărbat astăzi, nu-i aşa? Orice lacrimă simţise ea, în şoapta lui, fu spulberată de un alt geamăt: Răspunde-mi, fir-ar a dracului!

— Da! ţipă ea răspunsul. Am fost doar eu şi el şi ne-am bucurat de fiecare clipă petrecută împreună! Aaron scoase un sunet oribil, de parcă ar fi horcăit, apoi gemu:

— O, Dumnezeule, o, Dumnezeule! Addy simţi că i se face rău, înţelegând cât de tare îl rănise. Dar rana ei era la fel de adâncă. Ceea ce fusese doar o tăietură ascuţită, pe care încerca s-o îngrijească când ajunsese acasă, devenise o rană deschisă ce se mărea odată cu fiecare acuzaţie. Dar cea ultimă, convingerea lui Aaron că ea fusese capabilă să-l înşele, era de-a dreptul o trădare. Era cel mai rău lucru pe care i-l spusese sau i-l făcuse vreodată, era o explozie devastatoare.

El tăcu, durerea îi era aproape palpabilă; Addy o putea simţi amestecată cu a ei.

Inima ei tânjea să-l aline, să-l ierte. Braţele ei se întinseră să-l cuprindă în încercarea de a-l face să simtă nevinovăţia, neputinţa ei de a comite o crimă atât de oribilă. Se apropie îndurerată, dar reuşind să nu-l atingă, să nu-l consoleze spunându-i adevărul. Îi spuse, în schimb, un alt adevăr la fel de important:

— Tu nu ai avut încredere în mine. Încrederea şi iubirea, Aaron, merg mână în mână.

— Încredere? Hohotul lui de râs era forţat. Ăsta da ideal. Mai ales când este enunţat de o soţie care m-a minţit şi m-a înşelat. Aaron respira cu greutate, iar Addy putea auzi cum izbeşte cu pumnul în palmă. Deci-spune-mi-*buff*, cam cât de fericită-*buff*-te face?

BUFF! mai mult simţi decât văzu cum chipul lui Aaron se răsuceşte când ea îl pălmui, iar sunetul izbucni în urechile ei ca şi când ar fi fost o explozie. Mâna îi ardea tremurătoare, dar Addy se bucură de durerea ce părea mai puţin reală decât coşmarul pe care îl trăia. Aaron râse urât. Apoi urlă, de parcă nişte demoni erau dezlănţuiţi într-o horă

nebună. Dar chiar mai amenințătoare păru brusca lui tăcere. Tăcere pe care o rupse cu o devastatoare blândețe:

— Întorc celălalt obraz. Hai, love**ș**te-mă din nou. Ba mai bine ia unul dintre cu**ț**itele pentru sculptură, ca să po**ț**i tăia ceea ce nu ai zdrobit încă de tot, în pieptul meu: Inima, Addy. Simți?

Apucându-i mâna, i-o apăsă pe pieptul lui, făcând-o să simtă prea mult.

— Spui că fără încredere nu poate fi dragoste. Nu este complet adevărat.

Încrederea, pe care am avut-o, ai distrus-o în seara asta. Dar dragostea e încă acolo… va fi întotdeauna, blestemată să fii! Addy îi auzi dinții clănțănind, ca și când el ar fi încercat să-și păstreze controlul. Nu te pot lăsa să pleci. Oriunde ai fost, cu indiferent cine ai fi fost, nu contează. Eu ți-am spus să-ți întinzi aripile și te-am binecuvântat, am spus că ești iubita mea, nu soția mea. Dar ești, Addy. Tu ești soția mea. Locul tău e lângă mine, nu cu Tony sau cu un alt bărbat. Așa stau lucrurile și așa vor fi mereu.

— Tony? șopti ea, simțindu-se de parcă un hoț ar fi jefuit-o, în timp ce dormea într-o falsă siguranță, într-un cer de vise, în timp ce posesiunile cele mai dragi ei erau violate. Se simți tremurând, temătoare că va distruge totul în jur.

— Cum de știi de Tony? întrebă.

— Tu cum crezi? spuse Aaron, având cel puțin decența să sune de parcă ar fi simțit o urmă de vinovăție.

— Deci, m-ai urmărit. Aaron, cum ai-putut?

— Simplu. Eram îngrijorat și doream să te protejez dacă ar fi fost cazul.

— Dar ți-ai dat seama că sunt bine… Se pare că singura protecție de care am nevoie este împotriva ta. Oftatul lui fu plin de dispreț.

— Uite ce e, nu sunt mândru că m-am lăsat dus de îngrijorare. Dar hai să privim adevărul în față: temerile mele s-au dovedit îndreptățite.

— Nu, nu erau, dar sunt de acum încolo. Vezi tu, când am venit acasă, speram să fi adormit, ca să mă pot strecura în patul meu și să mă

odihnesc înainte de cearta pe care, cu siguranţă, am fi avut-o. O, da, eram supărată foc din cauza telefoanelor pe care le-ai dat ca să mă controlezi, dar nu eram destul de supărată ca să te părăsesc. Asta era înainte ca tu să-mi arunci în faţă toate acele false acuzaţii, purtându-te ca şi când tot ce trăisem împreună ar fi fost o minciună. Addy se întinse spre veioza de alături. Nu ţi-am dat niciodată motive să mă dispreţuieşti.

Doar că nu mi-ai făcut un rău doar mie, ne-ai făcut rău amândurora. Cu o apăsare de deget, aprinse lumina. Gura lui Aaron se crispa într-o grimasă de mută oroare.

Apoi clipi. Iar şi iar. Îşi frecă ochii de parcă nu putea crede ceea ce vedea. În timp ce el amuţise, Addy se grăbi să termine ce avea de spus:

— Te-am iubit întotdeauna, Aaron, cu toate că, dacă stau acum şi mă gândesc, nu pot înţelege de ce. Acum aproape cinci ani ai plecat şi credeam că ştiu motivele. Dar continuam să cred şi că vei veni înapoi şi te-am iubit ca pe eroul meu din basm.

Chiar şi când m-ai avertizat că nu poţi înţelege visele mele şi ai dovedit-o, nu am încetat să te iubesc. N-am încetat niciodată să am încredere în tine, să te cred.

O auzise? Ochii lui oglindeau şocul mirării şi el gemea:

— Părul tău. Părul tău, părul tău…

— Deci, asta este diferenţa dintre dragostea ta şi a mea, se grăbi ea să termine. Chiar dacă lumea din jur este plină de tentaţii, dragostea şi încrederea pot câştiga. Ar fi trebuit să mă laşi să plec fără strângere de inimă, pentru că, dacă inima ta ar fi fost la fel de curată ca a mea, ţi-aş fi povestit eu totul şi ţi-aş fi spus că am venit acasă ca să rămân. Incapabilă să-i mai îndure privirea fixă încă o clipă, îşi ridică geanta şi spuse cu durere: După noaptea asta, am nevoie să plec pentru o vreme, ca să mă pot gândi. Când voi termina cu gânditul şi îngrijitul rănilor, mă voi întoarce. Fă-ne o favoare amândurora şi nu încerca să mă găseşti. Ai încredere în mine. Ai încredere că voi veni înapoi. Aaron întinse brusc braţele şi bloca trecerea dintre cei doi stâlpi albi.

— Cum ai putut să faci una ca asta?

Era o acuzaţie la fel de incisivă ca şi celelalte şi, cu siguranţă, mai tăioasă decât foarfeca pe care Bruce o folosise când îi tăiase părul. Săracul Bruce… Addy mai avea încă impresia că-l aude implorând-o să se oprească cu tăiatul la umeri. Când îi rădea ceafa, plângea.

— Părul tău, părul tău, repetă Aaron.

— Ai dreptate, *părul meu*. Addy atinse şuviţele de pe tâmple, nu foarte sigură că tunsoarea îi place. Dar reacţia lui Aaron fusese una de o asemenea oroare, încât se cutremură. Arăta chiar atât de îngrozitor? Doar mândria o oprea să-l implore să-i spună că este încă frumoasă pentru el, chiar dacă asta era o minciună.

Simţind că bărbia începe să-i tremure, o ridică dispreţuitor.

— A fost părul meu cel pe care l-am tăiat, nu al tău. Exact cum vieţile noastre împreună sunt vieţile noastre, nu ceva ce tu poţi manipula după bunul tău plac!

— *Părul tău*! repetă Aaron, apucându-se cu mâinile de al său, de parcă l-ar fi putut face pe al ei să crească la loc. Cum ai putut să faci aşa ceva? Aşa un păcat, aşa… Cine a făcut asta? Spune-mi numele, la naiba! O să rup mâna celui care ţi-a tăiat părul!

— Atunci, rupe-o pe a mea. Dacă altcineva n-o făcea, o făceam eu. Aaron îşi încleştase mâinile pe stâlpi, încercând să se stăpânească să n-o zgâlţâie până ce părul i-ar fi crescut la loc.

— Ştiai, ştiai cât de mult îmi plăcea părul tău, spuse el, regăsindu-şi în sfârşit, controlul. De ce ai făcut-o? Ca să mă sfidezi? Vreau să spun că nu ţi-ai luat o povară uşoară pe umeri când ţi-ai tăiat părul. Ai făcut o declaraţie clară.

— Mă rog, cu siguranţă că şi tu ai făcut câteva noaptea asta. Părul o să crească la loc. Mult mai repede decât se va vindeca răul pe care l-ai făcut.

— Rău? repetă el, încetişor. Doamnă, habar n-ai ce mi-ai făcut în toţi anii ăştia!

— Eu? Ce ţi-am făcut eu vreodată?

— De unde să încep, de unde să încep? A, ţi-am spus, până acum, că de patru ani mi-am ţinut ochii închişi, ori de câte ori eram în pat cu o femeie, ca să mă prefac că sunt cu tine? La asta, adăugă sentimentul

de vinovăţie cu care am trăit, pentru că doream o fetiţă cu trup de femeie. Credeam despre mine că sunt un fel de pervers. Am fost la psihiatru, dar numai vorbind despre tine, „fixaţia" mea s-a agravat. Când ea nu putu decât să-l privească, uimită şi cumva plăcut impresionată, el se răsti: Pot să-mi dau seama din privirea ta satisfăcută că nu simţi nici cea mai mică vină pentru neajunsul pricinuit minţii mele, ca să nu mai vorbim despre cel emoţional. Deci, nu voi aştepta niciun fel de simpatie pentru cariera mea.

— Poftim? Am pozat pentru tine moartă de oboseală şi nu te-am lăsat să abandonezi nici când erai şi tu la fel de obosit. Vrei compătimire din partea mea? Pe naiba! Tot timpul te-am sprijinit

— N-aş fi avut niciodată nevoie de susţinerea ta, dacă nu ai fi dat un aşa spectacol, atunci în grajd. Visele, Addy; ţi-am vorbit vreodată despre visele mele?

— Ce vise? întrebă ea, nu foarte sigură că dorea să afle.

— O, nu orice fel de vise, crede-mă. Aproape reale, vise erotice în culori, care nu erau satisfăcute de vizitele tale imaginare. Îşi croiau drum în fiecare clipă când eram treaz, până când visele astea mi-au acaparat creaţia. Culori strălucitoare şi simple? Nu le mai vedeam. Nu mai vedeam decât chipul tău, sufletul tău, corpul tău. Şi în jurul nostru, ce vedeam? Părul tău. Respiră adânc apoi ţipă: Şi s-a dus! Pot înţelege de ce nu vrei să te întorci la mine, dar asta… asta e prea mult!

Îi era greu să compătimească o brută care urla şi care se comporta ca şi când i-ar fi iubit părul mai mult decât fiinţa ei. Când Addy îşi regăsi vocea, dinţii îi clănţăneau de furie.

— De ce am oare sentimentul ciudat că nu te-ar fi deranjat dacă te înşelam, la fel de mult cum te deranjează faptul că mi-am tăiat părul? O, da, ştiu că afurisitul ăsta de păr te inspiră şi… Se încruntă. Acum înţeleg! În toate obsesivele tale sculpturi, ce remarc cel mai bine? Părul. Ţi-ai făcut din păr un-se gândi un moment căutând cuvântul potrivit-un fetiş. Ei, acum s-a dus, iar toate lamentările tale sunt inutile.

S-a dus, Aaron. Se strecură pe sub braţul lui. Şi la fel mă duc şi eu. Mâna lui o apucă de spate.

— Unde dracu' crezi că te duci?

— Nu neapărat că nu-i treaba ta, dar habar n-am. Tot ce ştiu este că trebuie să mă gândesc şi nu pot gândi cum se cuvine când sunt cu tine, Dă-mi drumul.

— Tu să dai drumul. Aaron se lupta cu ea pentru a lua plasa cu haine, iar când reuşi să i-o smulgă din mână o aruncă în întuneric. Zgomotul făcut de căderea plasei fu urmat de cel al unei bubuituri. Gândind rapid, Addy spuse:

— Aaron! Dacă ai dărâmat vreuna din piesele terminate? Dumnezeule, sper că nu este preferata mea şi… te rog, lasă-mă să mă duc să văd. Se eliberă din mâinile lui şi porni direct spre intrare. Izbind cu pumnul în uşă, Aaron îşi zdreli mâna, dar obţinu efectul aşteptat: yalele se închiseră la loc.

— Tu nu vei pleca. Nu voi permite.

— Cine crezi că eşti ca să mă opreşti?

— Soţul tău, ăsta sunt. Iar tu eşti soţia mea, care va sta aici, indiferent cât de mult îţi trebuie să-ţi dai seama că nu am de gând să-ţi permit să-ţi calci jurămintele. La bine şi la rău, săraci sau bogaţi, până ce moartea ne va despărţi. Tu ai spus-o, eu am spus-o şi asta este.

— Ba nu-i deloc aşa. Am nevoie de spaţiu ca să mă pot gândi în timp ce tu vei învăţa valoarea încrederii.

— Voi învăţa, dar în timpul ăsta tu vei sta cu mine. A fugi nu este o rezolvare.

Addy. Aşa că n-ai să fugi. Ai să rămâi fie că-ţi place, fie că nu. Îşi apropie faţa de a ei, şoptind: *Soţie*.

Era o şoaptă fierbinte, intimă, plină de accente pasionale, de comandă şi posesiune. Nu mai exista nicio urmă din bărbatul civilizat, de lume. Aaron o trăgea cu insistenţă de lângă uşă. Se transformase într-un străin întunecat, un muntean necioplit şi grosolan. Acum, când masca bunelor maniere căzuse, Addy realiză, cu uimire, că străinul întunecat nu era un bărbat pe care îl cunoştea prea bine. Aaron era conducătorul clanului, un Breedlove cu cel mai înalt rang. Iar ea era soţia lui, de la care el aştepta o supunere necondiţionată la regulile lui de fier.

Pe măsură ce o ducea către interiorul atelierului, puterea care radia din gesturile lui îi făcea sângele să clocotească şi să îngheţe, în acelaşi timp. Cât de oarbă fusese! Nu văzuse pădurea de copaci. În toate ciocnirile şi argumentările dintre ei, Aaron nu împărţise niciodată frâul conducător; o lăsase doar să creadă că pisicuţa cu gheare îl putea ţine din scurt pe marele motan. O urmărea cu un scop atât de clar, încât Addy simţi nevoia să se agaţe de ceva, de orice, ca să se poată ţine pe picioarele tremurânde; îşi încleşta mâinile pe o sculptură.

Aaron lovi piesele cele mai mari, călcând apoi cioburile. Ieşită din minţi de mânie, Addy ţipă:

— În afară de câteva rude şi un predicator, rămaşi într-un ţinut îndepărtat, cine poate susţine că noi suntem căsătoriţi?

— Cine? Eu. Eu şi verigheta de pe degetul meu, care se potriveşte cu cea de pe mâna ta. Din cauza disperării, din nevoia de a putea respira… Dumnezeule, nu mai putea nici să respire… îşi dorea să poată fugi cât de departe, departe de această arogantă furie. Şi atunci îşi scoase verigheta şi o aruncă spre el.

— Poftim! ia-o, noi nu suntem căsătoriţi! Inelul meu s-a dus, Aaron, şi nu cred că autoritatea statului New York va considera legal un jurământ făcut undeva, în munţii Appalach.

— Acum, eu sunt legea. Obişnuieşte-te cu ideea… luna de miere a luat sfârşit, a început adevărata căsnicie. Înainte ca ea să poată protesta, Aaron o ridică pe un umăr. Strigătul lui acoperi ţipetele ei: Poţi să scapi de verighetă, dar nu poţi să scapi de mine. Acum, că am stabilit acest aspect, uită de orice fel de împotrivire, cearta o s-o continuăm mai târziu. Eu sunt soţul tău, Addy Breedlove. Iar în acest moment, soţul este pregătit să-şi ceară drepturile. O azvârli de pe umăr pe… patul ei. Horcăind în încercarea de a-şi recăpăta respiraţia, îl privi scoţându-şi cămaşa.

Ajuns la centura pantalonilor, se opri. Cu picioarele de făcute, îşi încrucişa braţele pe piept, de parcă ar fi fost un rege. Sau mândrul proprietar al unui munte şi al unei femei.

— Restul hainelor le las pe mine, spuse el, pentru ca nevasta

mea să-şi poată prezenta onorul. Iar după ce vom consuma căsătoria în mod oficial, perioadă ce nu va dura mai mult de o săptămână, va trebui să-ţi găseşti singură verigheta şi să mă rogi să o pui la loc. Şi ai s-o faci, Addy. Ai s-o faci. La fel de sigur, cum vei repeta jurămintele, încă o dată, la tribunalul local… încă o dată, pentru siguranţă.

Addy îşi prinse genunchii cu mâinile şi-l înfruntă cu tot curajul de care era în stare:

— Dacă te aştepţi ca eu să-ţi *„prezint onorurile”*, vei aştepta mult mai mult de o săptămână. Sprânceana pe care el o ridică amuzat şi chicotitul lui întunecat purtau mesajul unei furii atât de adânci, încât pulsul ei îşi grăbi nebuneşte ritmul.

Asta era culmea! Aaron chiar se aştepta ca ea să fie de acord cu o scenă de dragoste, după cearta oribilă care o speriase de moarte şi când avea atâtea pentru care ar fi trebuit să-şi ceară scuze?

— Centura ta va putrezi înainte ca eu s-o ating, îl informă, cu nasul pe sus.

— Vrei să punem pariu? Aaron îşi privi ceasul de la mână. Sunt gata să pun, ca miză, unul dintre cecurile tale şi plata cumpărăturilor pentru o lună că îmi vei scoate centura şi pantalonii, în cincisprezece minute. Dacă voi rămâne cu ele pe mine un singur minut în plus, vei avea satisfacţia de a plăti aşa cum doreşti. Dacă nu, vei avea un soţ care nu doreşte altceva decât să te ştie în siguranţă.

— Şi, mă rog, ce fel de rămăşag este ăsta?

— Unul foarte generos, doamnă Breedlove. Poţi pierde în ambele variante. Aşa după cum ţi-am mai spus, eşti norocoasă că mă ai. Şi, crede-mă, mă vei avea. Ăsta este adevărul. Addy privi cu îngrijorare cum el îşi scoate ceasul şi-l pune pe noptieră.

Apoi o privi atât de fierbinte, încât o făcu să tremure de dorinţă. Chiar în momentul în care era convinsă că se va repezi la ea, Aaron plecă, cu paşi leneşi, spre camera lui, de unde reveni cu două arme intime, la vederea cărora Addy se retrase în siguranţă într-o margine a patului. Aşa cum făcuse în noaptea nunţii lor, o apucă de călcâie şi o trase înapoi. Concentrat, asemeni cuiva care are de îndeplinit ceva foarte important, îi scoase pantofii şi desuurile scumpe.

Îi legă pumnii, care se zbăteau, cu perechea de ciorapi. Îi ancoră legătura de tăblia patului.

— Nu! Nu-i cinstit, opreşte-te, termină…

— Cine a spus că este cinstit? Cu siguranţă că nu eu, iubito. Dar nu te îngrijora, o să-ţi dau drumul destul de repede. Nu poţi da onorul cu mâinile legate, spuse Aaron, în glumă, smulgându-i apoi corsajul cu un gest brusc. Apoi Addy rămase fără fusta din piele. În ciuda eforturilor pe care le făcea, observă privirea pe care el o aruncă spre ceas. Zâmbi. După care se aşeză peste ea, agitând prima armă.

Deci va fi mai întâi pămătuful de la pudrieră, Iar apoi pensula.

— Mi se pare că nasul tău cam luceşte. Cred că de acolo voi începe.

Îi ţinu capul nemişcat, cu degetele răsfirate pe tâmplă şi pe obraz.

— Opreşte-te… îi ridică faţa şi o amuţi sărutându-i buzele, în timp ce îi mângâia obrazul cu pămătuful. După ce repetă gestul plin de atenţie şi cu celălalt obraz, îndepărtă umezeala pe care i-o lăsase pe gură.

— Îţi iubesc buzele, murmură, mângâindu-i obrazul, apoi se mută încetişor mai jos, torturând-o încă şi mai tandru cu vorbele: Iubesc felul în care buzele tale se unesc cu ale mele, cum se deschid ca să-ţi pot simţi limba sau ca tu să poţi lua orice aş avea eu de oferit. Le iubesc chiar şi atunci când fac un iad din viaţa mea.

Şi le iubesc atunci când mă fac să zâmbesc. Nu-i de mirare că mă înnebuneşti.

Atât de tare, încât sunt gelos pe fiecare bărbat care te priveşte. Dar vreau ca ei să mă invidieze. Pe mine, fiul ales, care şi-a ales ca soţie pe cea mai fascinantă femeie pe care şi-ar putea-o dori un bărbat. Pămătuful ajunse cu stângăcie pe partea interioară a genunchilor ei. Ştiu că trebuie să-ţi fie greu, se pare că mai tot timpul ţi-e greu cu mine, chiar şi când lucrez, dar acum cred că este cu mult mai greu decât de obicei. Addy gemu, căci el începuse să-i mângâie sânii în cercuri, atingându-i, din când în când, sfârcurile, până ce acestea se întăriră şi se înfierbântară. O, da, continuă el în şoaptă, îmi pare atât de

rău pentru aceste acuzaţii, încât mi-aş vinde sufletul ca să le pot lua înapoi. Dar ele rămân spuse şi tot ce pot face este să încerc să îndrept lucrurile. Crezi că m-ai putea ierta, măcar în parte, dacă ţi-aş spune cât de nebunește sunt îndrăgostit de soţia mea?

Ochii lui completau tandrele mângâieri. Aruncând pământuful, luă pensula de la fardul de ochi şi începu să-i contureze gura, apoi fruntea.

— Ai transpirat. Eu continuu să transpir de când aproape că m-ai sedus în grajdul tatălui meu. Dar în seara aceea, erai atât de naturală, atât de absolut uluitoare, încât n-am putut suporta nici să ascult, nici să mă uit. Mi-era teamă. Mi-era teamă să nu te pierd, teamă că aş putea să nu fiu ceea ce îţi doreai. Sunt doar un om, Addy. Un om care se îndoia de tine, pentru că se îndoia mai mult de el. Eram speriat.

Îngrozit că nu te-aş putea păstra. Aşa că te-am ţinut prea din scurt. Îi ţinu şoldurile nemişcate, şoptindu-i plin de pasiune: Mă cunosc prea bine, Addy. Chiar şi atunci când voi avea nouăzeci de ani, iar tu vei fi străbunică, eu tot voi încerca să ţin lângă mine acel curcubeu care vei fi întotdeauna. Vezi tu, Addy, ai făcut un lucru teribil şi minunat. M-ai făcut să cred în vise. Mâinile lui erau disperate, părând a fi peste tot pe ea, în acelaşi timp, mângâindu-i gâtul, părul.

— Dezleagă-mă, îl rugă ea. Dă-mi drumul ca să te pot atinge. O, Dumnezeule, lasă-mă să te ating.

— Ce vrei să atingi?

— Chipul tău, sufletul, totul. Dar… dar voi începe cu centura.

În timp ce el desfăcea legătura, ea aruncă o privire spre ceasul de pe noptieră şi întrebă, cu bruma de suflare care îi rămăsese:

— Cât este ceasul?

— Cui dracului îi pasă? După ce o dezlegă, azvârli ceasul cât mai departe, apoi o sărută plin de pasiune. Mâinile ei îi scoteau cu furie şi pasiune centura, pantalonii, în timp ce el îşi lipi buzele de urechea ei. Banii tăi sunt la fel de buni ca şi ai mei. Dacă vei mai fi în viaţă când ne vom da jos din pat, ce părere vei avea despre un cont comun la bancă?

— Îţi spun acum. Asta este cea mai romantică propunere pe care ai făcut-o vreodată.

— Asta înseamnă că m-ai iertat? întrebă Aaron. Erau multe de iertat, dar îl iertase.

Însă mai era ceva nerezolvat şi acel ceva era problema încrederii, încrederea ei în Aaron era totală. Totuşi, nu avea încredere în încrederea lui în ea.

Fusese atât de uşor de zdruncinat. Ce garanţii avea că o va crede în asemenea măsură încât să nu se mai îndoiască niciodată de ea?

— Te iert, au fost singurele cuvinte pe care i le-a spus. Dar pentru Aaron nu era suficient. O sărută pe încheietura piciorului, apoi continuă să-i sărute tot corpul.

Cu o expresie pasională pe faţă, o imploră:

— Spune că eşti soţia mea. Se întinse peste ea, uriaş asemeni muntelui pe care îl împărţeau. Addy văzu imaginea acelui ţinut înconjurat de o pereche de inele de aur, cel al lui Aaron sprijinit pe pământ, în timp ce ai ei înconjura vârful. Bărbatul care va fi rege îi oferea totul, dar nu şi egalitate la împărţirea tronului. O dorea la el în braţe. Addy îşi alese vorbele cu grijă.

— Voi fi soţia ta, Aaron, să nu te îndoieşti niciodată de asta.

— Tu eşti soţia mea. Era prea multă, dorinţă în ea acum, pentru a găsi tăria de a clarifica diferenţa dintre afirmaţia lui şi promisiunea ei.

— Eşti sigur că mă doreşti şi cu părul scurt?

— Iubesc părul tău, murmură Aaron, jucându-se cu el.

— Asta este o minciună, dar nu contează.

— Nu mint. Întotdeauna îţi voi iubi părul, indiferent dacă este lung sau scurt. Pentru că nu îmi doresc altceva pe lumea asta decât să mă pierd în tine şi să nu-mi mai găsesc drumul înapoi niciodată. Ieri, azi, pentru totdeauna. Inima ei se frânse auzind aceste vorbe. Azi era azi, iar mâine era mâine. Îl simţise atingând limita pasiunii. Se agăţă de el cu putere, înconjurându-l cu picioarele şi implorând:

— Vino acasă la mine. Fii înăuntrul meu, acolo de unde aparţii.

— Aşa va fi. Addy simţi verigheta pe mâna lui. Doamnă Breedlove, soţul tău este nerăbdător să vină acasă şi să nu mai plece niciodată.

Acasă este acolo unde este inima. Inima mea, Addy, este a ta. A fost mereu, va fi întotdeauna. Ia-mă. Ia-mă acasă şi petrece-ţi viaţa împreună cu mine.

Se avântă în ea atât de adânc, încât Addy gemu la totala lui revendicare a ceea ce îi aparţinea. Îi putea simţi nesăţioasa foame, în timp ce a ei creştea cu fiecare nedorită retragere, cu fiecare însetată revenire acasă.

Nu făcuseră niciodată dragoste în felul acesta. Aaron era un nebun posedat. Ea era o femeie sălbatică, implorând să fie posedată, fără reţineri sau mândrie. Niciunul dintre ei nu avea nevoie de mândrie, acum că sufletele lor erau la fel de dezgolite, ca şi trupurile. Ceea ce împărţeau ei era lumesc şi nebunesc, deopotrivă.

Era păgân şi sfânt. Artă şi elocvenţă a graţiei primitive. Erau o mare de tandreţe când el îi ridică şoldurile, într-o ultimă, deplină, revenire acasă, strigând:

— Soţia mea. Se aflau acum pe podea şi rămaseră acolo multă vreme. Când soarele începu să strălucească, el îi jură în şoaptă:

— Te iubesc, Addy Breedlove. Ea îşi mută privirea de la el, la tavanul de unde o jumătate de lună îi zâmbea.

— Şi eu te iubesc, Aaron Breedlove. Îi închise pleoapele grele. Sărutându-le pe rând, îi spuse, încetişor: Dormi.

Aaron se prefăcu că o ascultă. Cu toate că îi venea foarte greu, încercă să se relaxeze. Şi, aşa cum fusese sigur că se va întâmpla, Addy plecă din braţele lui. O lăsă, pentru că o cunoştea la fel de bine cum se cunoştea pe el. Addy avea nevoie ca el să aibă încredere că ea se va întoarce. Cât despre Aaron, el avea nevoie să-şi domolească demonii, ca să-i dovedească încrederea lui în ea.

CAPITOLUL 20

Cu ochii întredeschişi, o privi cum se îmbracă cu rochia de cancan. Îşi reprimă un zâmbet de mulţumire când ea se împodobi cu artileria grea de rubine, aur şi diamante. Se întinse, străduindu-se să rămână tăcut când ea ieşi din cameră, bucuros că făcuse asta, căci Addy se întoarse cu plasa. Luă peria de argint şi o puse în pachetul pe care îl făcuse. Plecă din nou şi se întoarse cu o pătură ca să-l

învelească. Dar nu cu orice fel de pătură; era aceea pe care făcuseră dragoste prima oară. Apoi căută în geantă şi scoase un carnet de cecuri, pe care îl puse pe noptieră. Aaron se abţinu cu greu să nu întrebe dacă îşi oprise destui.

O văzu deschizând capacul rujului roşu-aprins şi scriind mesajul de rămas bun pe oglinda de la scrin. Îşi închise ochii, rugându-se să aibă tăria de a rămâne tăcut, când ea îl sărută tandră.

— Te iubesc, Aaron. Te iubesc atât de mult! încearcă să înţelegi că nu sunt plecată cu adevărat… sunt lângă inima ta. Iar tu mă poţi atinge oricând… o faci în fiecare clipă a muncii tale. Când ieşi din apartament, lui Aaron i-a trebuit toată voinţa, de care era în stare, să n-o ia în braţe asigurând-o că înţelesese, că, într-o bună zi, îi va dovedi că are încredere în ea. Dar vor face aşa cum dorea ea. Până acum făcuseră cum dorise el; era vremea ca şi Addy să aibă ultimul cuvânt. A da şi a primi, asta este căsnicia. Doar că e mult mai uşor de spus decât de făcut.

Cu toate că inima îi bătea nebuneşte, rămase nemişcat până ce auzi zgomotul îndepărtat al liftului. Se ridică, picioarele îi tremurau atât de tare, încât se miră că Addy avusese destulă putere să meargă. Dar ea avea mai multă tărie decât amândoi la un loc. Cât o duruse să-şi lase verigheta pe scrin? Mult, fără îndoială.

Privind mesajul scris cu ruj, îl citi cu voce tare.

— Poart-o. Ai încredere în mine. Aaron îşi şterse o lacrimă şi desenă dedesubt o inimă străpunsă de o săgeată.

Verigheta lui Addy atârna la gâtul lui, pe un lanţ de aur. Cu toate eforturile pe care le făcuse, ajutat de săpun şi vaselină, nu îi încăpuse pe deget, aşa că o purta cât mai aproape posibil de inima lui. Mutase scrinul lui Addy în atelier. Privea mesajul ei ori de câte ori simţea că încrederea îl părăseşte. Dar, pe măsură ce lucrul lui înainta, îl privea din ce în ce mai rar. Poate că tatăl lui era alături, ajutându-l să fie tare, sau poate că fiul ales era hotărât să-şi dovedească încrederea în loialitatea soţiei pe care şi-o luase. Sau poate erau amândouă la un loc. În zilele bune, râdea la gândul că tatăl său şi Addy îşi uniseră forţele pentru a-l aduce la un plan mai înalt de înţelegere. În zilele proaste, îi

blestema pe amândoi. Se blestema şi pe sine, spunându-şi „*Un tovarăş mai bun nu vei găsi niciodată*. *Doamne*, *adu-o repede acasă*, *iar eu să nu mai pândesc orice zgomot de tocuri*. „În mod uimitor, făcuse unele dintre cele mai bune lucrări în absenţa ei. Şi, tot uimitor era şi sentimentul de mândrie la gândul că erau un ecou al trecutului, lucrări de artă primitivă. Era singurul loc unde o putea îmbrăţişa, transpunând amintirea în realitate. Chinul îl rodea pe dinăuntru şi, totuşi, era ceva ce depăşea puterea de înţelegere, calmând, aproape ca într-o vrajă, îndoiala şi tristeţea. Cedase o dată în faţa îndoielii şi sunase la club, cu toate că ştia prea bine că ea nu este acolo. O făcuse pretextând că vrea s-o scuze pe Addy pentru încălcarea contractului. Nu fusese niciun contract. Addy strânsese mâna patronului şi nu acceptase decât jumătate din suma ce-i fusese oferită. Aaron ar fi vrut să-şi strige mândria. Dar în inima lui ştia că nu ar fi trebuit să fie surprins.

Addy nu ar fi murdărit niciodată ceea ce dăruise de bunăvoie. Addy nu fusese şi nici nu va fi niciodată de vânzare. Cu toate că ea sunase să-i anunţe să-şi găsească un alt solist, niciunul nu fusese la fel de bun. Mort cânta Bach, iar asta nu îi făcea prea fericiţi pe clienţi, când ei veneau s-o asculte pe Addy. Unde era ea?

Aaron era mai mult ca sigur că ştie răspunsul la această întrebare, dar nu voia să trădeze încrederea ei, cu o informaţie pe care nici el n-o folosea.

În schimb îi avertizase: „*Aveţi încredere în ea*. *Va reveni*., *Asiguraţi-vă că veţi păstra cel mai bun loc pentru soţul ei*. *Adică*, *pentru mine*”.

Seara inaugurării expoziţiei.

Va apărea Addy? Ştia data şi importanţa expoziţiei. Timpul trecea, dar ea nu venea să umple spaţiul de lângă el, cu graţia care îl inspirase să aducă un astfel de omagiu femeii pe care niciun bărbat n-ar fi putut s-o reţină.

El fusese nevoit s-o lase să plece. Prostie? Inteligenţă? Amândouă.

La fiecare expoziţie de până acum, ţinuse o neliniştită evidenţă a

ceea ce se vându-se şi ce nu, îşi ţinuse respiraţia până ce criticii de artă îşi spuneau părerea.

Dar acum, când miza era atât de mare, iar el ar fi trebuit să fie greu de mulţumit.

Aaron se pomeni dorind ca nicio piesă să nu se vândă. Voia să le păstreze pe toate pentru el. Dar n-ar fi fost cinstit. Addy era esenţa vieţii; ea era menită să fie împărtăşită. Orele treceau şi lângă piesele, atât de dragi lui, erau aşezate, rând pe rând, cărţile de vizită ale celor care le cumpărau. Toate, în afară de două.

Încercând să fie văzut cât mai puţin posibil, Aaron întoarse spatele criticilor şi cumpărătorilor, atingând buzele unei sculpturi ce implora să fie sărutată.

— Îmi cer să le spun unde eşti, Aaron. James îi puse o mână pe umăr.

— Spune-le că am şters-o ca o fire de artist ce sunt.

— Se pare că eşti într-o stare de spirit grozavă şi cred că ştiu motivul. Unde este Addy?

— Priveşte în jur. Este peste tot. James arătă spre cartonaşul pe care scria *Nu este de vânzare*.

— Peste tot, dar nu aici. De ce nu te duci după ea?

— Pentru că am încredere în ea. Pur şi simplu. Mai sunt şi alte întrebări?

— Păi… da. Mai am două. Prima: Aş fi putut vinde piesa asta de douăzeci de ori până acum. Nu vrei să ne faci amândurora un serviciu financiar şi să laşi să fie făcute măcar câteva copii? Un număr limitat. Trebuie să mai ai şi stanţa.

— Îmi pare rău, dar am spart-o. Această piesă este unicat şi nu este de vânzare. Ca Addy. Altă întrebare. James îşi drese glasul.

— Ce ai făcut aici este la fel de minunat ca şi Addy, iar acum înţeleg de ce erai atât de posedat. Dar asta nu explică de ce ai întors arta primitivă la începuturile de acum zece ani, după ce ai renunţat la ea. Ce s-a întâmplat? Cum de ai putut anunţa că nu vei mai lucra în stilul acesta niciodată, refuzând, în acelaşi timp, să vinzi ultima ta piesă de gen, o lucrare de neuitat? Aaron chicoti.

— Începuturile şi sfârşiturile au multe în comun, Addy m-a făcut să închid cercul.

Hai să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Deodată, Aaron simţi pe cineva venind mai aproape. Dar era cineva foarte cunoscut, prea minunat ca să se îndoiască întorcând capul. Aşa că privi în continuare sculptura cu buze virgine. James plecă, cu promisiunea că va vinde şi ultimele piese, în timp ce Aaron rămase să facă pace cu demonul care îl purtase din înălţimile cerului, în cazanele cu smoală ale iadului.

— Este o piesă grozavă aceasta de aici, Aaron Breedlove. Mult superioară celor care sunt vândute. Crezi că poţi fi destul de generos să mi-o vinzi pe aceasta mie?

— Nu vând nimic, Addy. Tot ce am este deja al tău. Se întoarse cu mişcări lente.

Chiar mai încet, Addy ridică o mână spre umărul stâng şi lăsă să cadă breteaua roasă a rochiei de plajă, pe care o purtase când aproape că îl sedusese în grajdul de acasă. Se maturizase. Dar mulţumită ei, la fel se întâmplase şi cu el.

Privirea lui Aaron coborî spre încălţările ei. Era încălţată cu perechea de bocanci a căror tălpi erau dezlipite de feţe. Vârfurile pantofilor lui scumpi atingeau încălţările ei, dar nu exista sărăcie care să-i despartă. Erau bogaţi, atât de bogaţi în a se înţelege şi iubi unul pe celălalt. Aaron o devora din priviri în timp ce, smulgându-şi un nasture de la cămaşă, i-l puse în palmă.

— Dumnezeule, dar trebuie să fie o perlă, murmură ea, apoi îl sărută înainte de a-l vârî în raiul din corsajul rochiei.

— Mai preţios decât perlele, o asigură el, este încrederea.

— Asta este adevărat. Sunt aici şi aici voi fi întotdeauna. Oriunde vei fi tu, acolo voi fi şi eu. Mângâie inelul de aur de la gâtul lui. Vrei să mi-l pui pe deget, acolo unde aparţine? Rupând lanţul, Aaron eliberă verigheta şi vru s-o strecoare pe degetul lui Addy. Cu toate că a o pune la locul ei îl făcea să se simtă minunat, ezită.

O puse în portofel.

— O s-o pun în faţa judecătorului. Dar am un cadou de nuntă pentru tine. Unul care vine de demult.

— Pe lângă tine, ce alt dar mi-ai putea da? Zâmbind misterios, o conduse acolo unde începuse totul. Întinzând mâna spre munca izvorâtă din iubire, Aaron spuse:

— Bine ai venit acasă. Lacrimile umplură ochii lui Addy. Casa pentru păpuşi, care era acum a ei, întrecea cu mult orice imagine din paginile revistelor. Atinse acoperişul mititel, trase cu degetul peste veranda din lemn. Trăgând cu ochiul în interior, îşi revăzu viaţa aşa cum fusese. În casa pentru păpuşi, nu exista nici cuptor cu microunde, nici telefon, nici mobilă scumpă.

Era un cămin din piatră şi o masă. În cămin părea că arde focul-un foc de lemne.

Două dormitoare micuţe, la fel ca cele din casa adevărată din ţinutul lor. Una dintre laviţe era acoperită cu o pătură. O lampă în miniatură odihnea la marginea patului din celălalt dormitor. Deschise o fereastră cu unghia şi înăuntru văzu un balansoar.

— Când îl atinse, acesta începu să se legene.

— Vreau să merg acasă, şopti ea.

— Acum, că eşti aici, suntem amândoi deja acolo. Addy se aruncă în braţele lui, iar Aaron pecetlui, cu un sărut, adevărul pe care îl rostise. Juri? întrebă el.

— Jur. Buzele lui Addy se arcuiră într-un zâmbet. Un jurământ semnat cu încredere.

Ai ceva împotrivă ca Tony să stea lângă mine, la tribunal, în locul Lorettei?

— Poate să fie Tony, dacă eşti de acord ca luna de miere s-o petrecem la Half-Moon Hollow.

— Nici nu m-am gândit altfel. A, le-am spus tuturor că avem o căsnicie foarte fericită.

— Păi, înseamnă că ai spus adevărul. Aaron o ridică în braţe. Apoi, la intrarea în galerie, făcu un semn unui Bentley negru.

— Deci, ce aşteptăm? întrebă ea, nerăbdătoare.

— Tot ce este mai bun pentru soţia mea. La semnul lui, şoferul opri maşina în faţa lor. Aaron îi mulţumi, cu un zâmbet conspirativ şi o comandă formală:

— Acasă, James.

EPILOG

Există un loc numit Half-Moon Hollow. În acel colţ ascuns în munţii Appalach, există o mică civilizaţie modernă, dar şi o mare de încredere.

— Mi-am învăţat lecţia, Addy McDonald Breedlove.

Îmbrăţişându-l, Addy radia de fericire simţind braţele lui în jurul ei, în această zi în care sărbătoreau prima aniversare a căsătoriei lor. Retrăgându-şi buzele din înlănţuirea lui posesivă, ea îşi strâmbă nasul, întrebând insinuant:

— Chiar ţi-ai învăţat-o, o mare fiu ales care m-ai cerut pe mine de nevastă? De două ori, pentru siguranţă.

— Chiar aşa. Am muşcat mai mult decât puteam mesteca, dar şi tu ai făcut la fel.

— E o trăsătură a familiei. Râseră amândoi cu poftă. Cred că Loretta îi face viaţa iad lui Jonas.

— Atunci, înseamnă că-l iubeşte destul ca să-l lase să scape uşor.

Dumnezeu ştie că iadul este nimic în comparaţie, cu tine.

— Voi lua asta drept un compliment. Mângâindu-l pe spate, se juca cu vârfurile părului pe care se hotărâse să-l lase să crească, din cauză că îi lipseau mângâierile lui. Vorbind de Jonas şi Loretta trebuie să spun că sunt foarte mulţumită că au acceptat să aibă grijă de munte, în locul nostru.

— Şi eu. Aaron îşi scutură capul. Dar oare cât va mai dura până ce străinii vor dori să-l răpească de la familiile McDonald şi Breedlove?

Addy flutură mâna în faţa privirii lui visătoare.

— Trezeşte-te, Aaron. Muntele nu este decât noroi şi pomi înalţi. Dar dragostea curată creşte şi creşte şi nu are mândrie sau raţiune. Dragostea este, pur şi simplu.

— Cred că ai dreptate, o aprobă el. Dar mă întristează că bătrânii mor, iar cei tineri nu mai respectă tradiţiile care ne-au unit pe noi. Mi-e teamă că urmaşii noştri vor crede că le spunem basme despre un ţinut şi un timp ce n-ar trebui să dispară, împreună cu tradiţiile.

— Dar fiecare basm are un sâmbure de adevăr. Ei vor descoperi

acest adevăr.

Aaron, ca şi rădăcinile lui ce nu pot muri odată cu noi.

— Chiar crezi asta? Dacă tu crezi, voi da deoparte raţiunea şi voi crede în viitorul nostru. Addy zâmbi.

— Ajungem iar aici. Dorim să punem trecutul în urma noastră, atunci când nu ne simţim capabili să-l lăsăm să plece. Ţi-am spus vreodată că ai tendinţa de a deveni pesimist?

— Te las pe tine să-mi reaminteşti. Îşi frecă bărbia de obrazul ei. Indiferent de ceea ce spun sau de ceea ce gândesc, n-am vrut niciodată ca Half-Moon Hollow să moară, nici chiar atunci când doream cu disperare să scap de aici. Cătunul decade rapid, Addy. Şi pe cât de mult nu mi-am dorit să ajung fiul ales, pe atât de mult îmi doresc acum să avem un copil căruia să-i pot trece această onoare, într-o bună zi.

— Indiferent dacă această onoare va fi dată într-o zi, am aflat, chiar înainte de a veni, că se pregăteşte ceva aici. Addy îi luă mâna şi i-o puse pe burta ei. Mi-am zis să păstrez veştile bune ca dar pentru prima noastră aniversare.

— Eşti sigură? Aaron îi mângâie pântecul, posesiv, protector, şi o privi atât de mândru, încât Addy fu convinsă că va lua, curând, o înghiţitură de rachiu.

— Foarte sigură. Zâmbi din nou lunii. Mâinile lor se uniră, verighetele se întâlniră şi ea îi spuse, întorcând zâmbetul fermecător spre el: Ai încredere în mine.

Iar el avu încredere în ea.

SFÂRŞIT